Cõi người rung chuông tận thế

Hồ Anh Thái

Mùa hè năm ấy bãi biển Bình Sơn xôn xao vụ một cô gái bị chết trong lúc tắm biển với mấy người bạn trai. Hè nào bãi tắm nào chẳng có người chết. Bãi phải đóng thuế định kỳ cho biển. Mùa hè này là cô ta, mùa sau biết đâu lại không đến lượt tôi. Chỉ có điều cái ông thu thuế biển cũng nghiệt ngã, nghiệt ngã như số phận, không chừng chính ông ta là số phận - đi thu thuế mà chẳng cho ai biết trước bao giờ. Hè nóng thì ta rủ rê nhau lên xe, ta chạy rông một quãng đường không dài đầy bất trắc đến bãi tắm, ta xuống tắm, rồi đùng một cái ta thành người đóng thuế cho cả cái bãi tắm khốn kiếp nọ.

Nhưng người chết mùa hè ấy không phải là một cô gái như tin đồn. Người chết là một gã trai. Là người gần gũi với nạn nhân, lại là người chứng kiến, tôi thấy cần cải chính lời đồn đại này. Tin đồn có thể thay đổi được những việc tày trời hơn cả giới tính.
Hình như chúng tôi cũng nói chuyện gì đó liên quan đến giới tính trước ngày thằng Cốc chết. Sáng hôm ấy, thằng Phũ gọi điện cho tôi. Ba thằng chúng cháu vừa nảy ra ý định đi Bình Sơn, chú có đi được không? Mười phút sau, Phũ lái chiếc xe Toyota Corona đến. Thế là bốn chú cháu xuôi theo quốc lộ Một về phía Nam. Nhờ chiếc xe của thằng Phũ, thằng cháu con ông anh ruột, tất cả chúng tôi thường đi những chuyến ngẫu hứng bán kính vài ba trăm cây số quanh Hà Nội như bất cứ một công dân thủ đô nào ngẫu hứng phóng xe máy ra bờ hồ ăn kem Bốn Mùa. Mọi thứ là nhờ ở tài xoay xở lịch lãm của ông anh trai tôi. Mọi thứ là nhờ ở cái khách sạn tư nhân ông dựng lên, nhờ những chiếc xe hơi ông mua cho khách sạn. Mọi thứ là nhờ nhà nước cho phép những chiếc xe tư nhân hoạt động với biển số mầu trắng. Muôn năm những biển số mầu trắng.
Tôi nhớ hôm ấy thằng Phũ cầm lái. Tay lái lụa trên con đường xù xì bao tải. Thằng Cốc ngồi bên cạnh. Tôi với thằng Bóp ngồi đằng sau. Thằng Cốc quay đầu lại kể cho chúng tôi nghe cái câu chuyện về giới tính ấy. Nước bọt li ti bắn ra từ miệng nó như làn hơi phả ra trong những ngày đông giá. ở đâu và với bất cứ ai, nó cũng phun ra một lớp sương mù như thế. Vậy mà lũ con gái chẳng mấy đứa né mặt tránh. Chúng cứ giơ mặt ra hiên ngang chịu trận, cặp mắt si mê nhìn cái gương mặt đàn ông đẹp phũ phàng đang phun hơi nước kia. Tôi và thằng Bóp cũng không né mặt tránh. Khoảng cách ghế trước ghế sau không quá gần cho một màn nước bọt. Nước bọt không truyền được AIDS. Nước bọt chỉ truyền được bệnh hô hấp. Mà hệ hô hấp của thằng Cốc thì đủ sức vận hành cho cả bốn cái cơ thể chúng tôi.
Thằng Cốc kể chuyện một ông An Nam điền bản khai tiếng Anh xin thị thực ở một sứ quán nước ngoài. Họ và tên - ngày tháng năm sinh - quốc tịch và ... Sex. Trời đất ơi, sao lại đá xoáy nhau bằng một cái mục Sex oái oăm như thế này? Hẳn là cái đất nước ông định đến cũng quan tâm tới chuyện ông đã từng tình dục bậy bạ hay không. Ông bèn mắm môi sổ thẳng thừng một chữ vào mục Sex: No. Câu trả lời "không" quyết liệt của một người chồng được tiếng là thuỷ chung lành mạnh, của một cán bộ được tiếng có đạo đức cách mạng theo kiểu thanh giáo. Ông khai xong rồi mới có người bạn giải thích cho cái tiếng Anh tại chức của ông: Sex ở đây không có nghĩa là tình dục, ông đã quá hoảng

hốt mà vội "không" vào mục giới tính.

*
* *

Sau chuyện giới tính là sang chuyện tình dục. Cốc không bao giờ ngồi yên với vài câu chuyện khai vị mà không xoay sang chuyện tình dục. Nó tên là Công. Lũ bạn gọi nó là Cốc. Cốc đọc chệch đi thì được một cái tên Mỹ - Cock. Cock là con gà trống, vừa có nghĩa là cái vật ngọ nguậy giữa đôi chân một gã trai. Cả hai nghĩa đều đúng với thằng Cốc.
Đang học dở năm thứ nhất Tổng hợp, thằng Cốc được một ông đạo diễn điện ảnh phát hiện ra. Ông này vốn đầy đủ tư cách để được gọi là đạo diễn, nhưng lần này chỉ khiêm tốn nhận chân phó đạo diễn trong bộ phim hợp tác với một đạo diễn Pháp vừa mới nứt mắt ra. Trong khi chỉ đạo diễn xuất, cả đạo diễn Tây thiếu kinh nghiệm lẫn đạo diễn ta thừa kinh nghiệm đều không sao chỉ đạo được thằng Cốc đừng phun nước bọt. Nghệ sĩ ánh sáng của đoàn làm phim cũng không có cách gì khắc phục được cái màn sương trước miệng Cốc. Thế là Cốc chỉ được nhận một vai không có lời thoại. Một toán lính lê dương phóng xe mui trần trở về sau trận cướp bóc. Trên xe nhất thiết phải có một gương mặt á Đông bặm trợn như mốt của loại phim đánh đấm lâu nay. Thằng Cốc vào vai đó, chỉ việc ôm súng ngồi, chỉ việc mỉm cười khinh khỉnh, ánh mắt lạnh lẽo đanh ác đã có sẵn, mái tóc tung bay phong trần.
Vài phút xuất hiện trong một bộ phim Tây làm Cốc nổi danh đến mức nó khiến cho hai đứa con gái cùng lớp phải đi nạo thai. Đến mức có ngay một đám đạo diễn không bằng cấp tranh nhau ký hợp đồng với Cốc để đóng phim chàng và nàng treo mình đấu võ trên cây, hôn hít nhau dưới đáy bể bơi, làm đám cưới với nhau trên máy bay, rồi cùng nhau nhảy dù từ trên vách đá xuống biển...
Sau mấy năm, dân trí đã được nâng lên, tức là người xem bỗng giật mình nhận thấy lâu nay vẫn bị những bộ phim video coi như trẻ con. Sau cái giật mình của đứa trẻ đến tuổi trưởng thành đó thì Cốc đã có một vốn liếng gần ba trăm triệu. Đến mức này Cốc chẳng dại gì quay trở về trường Tổng hợp, để rồi thất nghiệp thành một anh kỹ sư vô danh hay một công chức nhỏ. Hầu như cả đám thanh thiếu niên đều ao ước được như Cốc. Danh tiếng và tiền bạc đến sau một cái liếc xéo của số phận. Họ cứ phơi mặt ra ngoài đường, nấn ná ở nơi công cộng, thắp hương khấn vái ở nơi cay xè khói tín ngưỡng, cầu mong có một nhân vật nổi tiếng phát hiện ra, vỗ vai rủ đi đóng phim hoặc đi làm người mẫu.
Đó là cú đổi đời tuyệt đẹp. Con đường dễ dàng đạt tới vinh quang và giàu có. Hơn đứt việc lao tâm khổ tứ với những bài giảng, những kỳ thi, những tiểu luận khoá luận và luận văn tốt nghiệp.
Cánh đạo diễn điện ảnh rút vào hậu trường. Bây giờ đến lượt những ông bầu hát sô. Tôi không nhầm thì hai thằng bạn vẫn trêu Cốc vì cái giọng khàn khàn hoen gỉ. Dẫu sao một

đêm ca nhạc vẫn cần một khuôn mặt siêu sao, một siêu sao bằng xương bằng thịt chứ không phải trên màn hình đánh lừa thị giác, nhất là khi siêu sao ấy lại cất giọng hát lên đôi ba bài. Cốc bấm điện thoại cầm tay, gọi nhắn tôi. Tối nay chú đến xem cháu hát.
Tôi cùng thằng Phũ, thằng Bóp đứng lại bên cánh gà để thằng Cốc xăm xăm tiến ra sân khấu. Khán giả huýt sáo gào thét cuồng nhiệt. Ban nhạc ế khách ở Sài Gòn thành món cũ người mới ta với công chúng phổ thông ở thủ đô. Cốc đang vẫy tay chào khán giả, nụ cười hạ cố khinh khỉnh, thì một tay nhạc công người Sài Gòn nhắc. Dô, dô. Cốc định mở miệng hát cho khớp nhạc đệm thì cái điện thoại di động bên hông kêu tít tít. Nó thò tay tắt điện thoại một cách không thương tiếc, rồi nhún vai ra ý xin lỗi người xem.
Một trận cười tán thưởng dậy lên. Đám nhạc công dễ tính chơi lại phần nhạc đệm. Giọng Sài Gòn lại nhắc. Dô, dô. Lần này thì Cốc mới dô.
Có đêm tay lái lụa Phũ đưa chúng tôi theo Cốc chạy show bốn năm tụ điểm ca nhạc và thời trang. Cả thời trang nữa. Đám người mẫu quê mùa học đòi các siêu người mẫu Âu - Mỹ, bắt chước từ cái dáng đi ngoe nguẩy, cái vung tay phăn phắt ra chiều dứt khoát, cái dừng sững quắc mắt chỉ hút hồn được đám khán giả ở một đất nước thiếu công nghệ giải trí. Tất nhiên, những cuộc thi người đẹp, người mẫu thời trang cũng cần đến các siêu sao một thời như Cốc. Một gã điển trai sẽ tháp tùng một thí sinh, thành một cặp đẹp đôi trong chốc lát trên sàn diễn. Ngay từ vòng đầu, Cốc đã khăng khăng từ chối cặp đôi với thí sinh số 5. Con này dáng người tạm được nhưng răng hơi lộ và thối mồm. Cốc đòi đi với thí sinh số 12, thân hình hoang dã bốc lửa từ một vùng bán sơn địa. Sau cú lượn đầu tiên đầy hứa hẹn trước ban giám khảo và người xem, Cốc âu yếm dắt tay số 12 vào hậu trường, chờ đến lần xuất hiện sau. Đêm nay em đừng về khách sạn, về nhà anh mà ngủ. Khiếp, nói năng trắng trợn thế? Vậy phải nói thế đéo nào? Số 12 kinh hồn, không ngờ một siêu sao thanh lịch và cao quý trên màn bạc lại phát ngôn như thế. Có hay không, nói ngay? Một luồng hơi nước cáu kỉnh ập vào mặt số 12. Không! Có muốn thành hoa hậu á hậu hay là thành thương binh? Cốc giẫm một cú phủ đầu lên chân số 12. Chỉ chút nữa là cô ta kêu thét lên. Mấy ngón chân như sắp nứt toác ra trong chiếc giầy cao gót. Nói ngay, có muốn thành con què lê bước qua sân khấu hay không, nói? Vâng, thôi thì em đi với anh.
Nhưng đêm ấy, Cốc vừa đưa số 12 ra khỏi phòng diễn thì cô ta giật nhanh ra khỏi tay nó, lao về phía đám bạn bè và người nhà theo về đây từ một ga xép tỉnh lẻ. Ngày hôm sau, 12 nằng nặc đòi ban tổ chức đổi người cặp đôi. Cốc thừa sức làm cho cuộc phản công yếu ớt này trở thành tuyệt vọng. Cả hai lại duyên dáng bước ra sân khấu. Người xem gào lên. Hoan hô 12. Hoan hô siêu sao Hoàng Công (Hoàng Công là tên thật của thằng Cốc). Nó vẫn giữ phong thái khinh khỉnh từng làm người xem mê đắm, vẫy tay chào khán giả và hạ giọng với 12. Đêm nay cô không thoát được đâu. Đừng hòng! 12 cũng tươi tắn vẫy tay chào. Đột ngột, cô ta thấy bàn tay Cốc đang nắm tay mình nhẹ nhàng luồn vào đó một lưỡi dao cạo lành lạnh. Mày có muốn tao rạch bộ đồ tắm này, một đường sau lưng, một đường đằng trước, ở ngay chỗ mày đệm băng vệ sinh hành kinh hay không?
Giọng nói của một kẻ dám giết người chứ không phải chỉ rạch áo tắm. 12 hơi rối chân và trật guốc. Cốc cứu cho cô ta một bàn thua bằng cánh tay đỡ rất duyên dáng và vững vàng ngang lưng. Cú trật guốc gần như không bị phát hiện, 12 nhìn Cốc đầy vẻ biết ơn kèm vẻ ranh mãnh đàn bà. Em đang thấy tháng mà anh không ngại ư? Tin anh đi, anh có cách.
Kết thúc vòng hai, Cốc nhanh chóng lôi 12 ra cửa sau, phi ngay về nhà. Còn một vòng

thi nữa, 12 chẳng dại gì mà cự tuyệt Cốc. Ba giờ sáng nó đưa 12 về khách sạn, trả lại cho đám người nhà và bạn bè đang ngơ ngác.
Đêm sau, 12 đăng quang á hậu.
Cô ta được ngay một công ty liên doanh với Pháp mời vào làm việc. Sự đời xoay chuyển tới mức 12 thường hãnh diện khoe khoang với đồng nghiệp và đám bạn bè mới rằng cô là em họ của siêu sao Hoàng Công.
Ông anh họ thì chẳng mấy khi thấy mặt. Ông ta đã lặn một hơi về khách sạn The Apocalypse của anh trai tôi, tức là bố thằng Phũ. Tôi, ông chú út của thằng Phũ, ở tuổi ba lăm đã là người có cổ phần trong cái khách sạn mang tên Ngày tận thế này. Thằng Phũ tham gia vào hội đồng quản trị. Thằng Bóp đã qua một lớp trung cấp nấu ăn thì làm tổ trưởng tổ đặc sản. Thằng Cốc làm lễ tân, lấy cái danh siêu sao mà thu hút khách, chuyện trò với khách, lúc cần thì làm bồi hoặc hát cho dàn nhạc sống trong khách sạn. Thực khách thời nay thích cái vẻ điển trai ang ác của nó đến mức suýt nữa ông anh tôi đã đổi tên khách sạn Ngày tận thế thành khách sạn Hoàng Công.

*
* *

Bốn chú cháu đến Bình Sơn giữa trưa. Đầu buổi chiều thì kéo nhau ra bãi tắm thưởng thức đợt đầu. Tôi đã từng là một gã thuyền trưởng mọt sách. Chẳng khó gì mà tôi không nhận thấy cái vòng luẩn quẩn của kiếp người. Con người làm hỏng môi trường, làm thủng tầng ôzôn. Tia cực tím qua lỗ thủng tầng ôzôn chiếu xuống làm cho trái đất nóng lên, cái nóng lại xua chính con người đàn đàn lũ lũ chạy ra các bãi biển. Sau một ngày vật lộn quần nhau với sóng biển, đêm đến lũ người rút về cố thủ trong các khách sạn, các nhà nghỉ, vật vờ trên những đường phố tranh tối tranh sáng. Biển rũ rượi nằm lại, phập phồng thoi thóp như cô gái đồng trinh sau một vụ hãm hiếp tập thể. Bấy giờ mới bắt đầu giờ làm ăn của những người đàn bà làm nghề buôn hương bán phấn. Thực ra thì hương chẳng có mà phấn cũng chẳng có. Phần nhiều là mùi mắm muối dân chài thất thu một vụ cá, mùi mồ hôi gay gắt đồng quê hạn hán, thậm chí có cả mùi sữa vú em hoi hoi con ơi con ở lại nhà. Tất cả đều được vụng về át đi bằng một thứ nước hoa rẻ tiền đồng hạng.
Vừa bước vào rừng dương trên cồn cát cao, thằng Cốc huýt lên một tiếng sáo:
- Xem kìa, một vũ điệu thổ dân ngoạn mục.
Tôi không nhìn thấy ngay. Chỉ thấy những mẹt mực khô, cá chỉ vàng, những lon bia bên ánh đèn leo lét. Những người bán hàng cho khách thưa thớt đi dạo trên bãi biển đêm. Họ đang vò vò tờ giấy, đốt lên hoa hoa mấy vòng quanh mặt hàng để đốt vía, cầu mong đêm nay đắt khách.
Đến lúc này tôi mới nhìn thấy phía sau ghềnh đá là cả một cuộc đốt vía tập thể. Một vũ điệu thổ dân như lời thằng Cốc. Những người đàn bà không nhìn rõ mặt, hình hài cũng

chập chờn, đang đứng dạng chân trong thế compa mở hai mươi lăm độ. Họ cũng đốt những tờ giấy, lay lay ngọn lửa như một nốt ngân có luyến láy ở cái nơi là nguồn vốn tự có của một cái nghề kinh doanh bất chấp mọi quy luật kinh tế là lấy lỗ làm lãi. Ngọn lửa nhấn nhá như một khúc cải lương tự sự, rồi bất chợt cao vút lên thành cao trào như viện đến sự mưa móc ban phát của trời xanh trên đầu. Lửa phất phơ cười với ông trời phong tình đến đủ độ, rồi đổ xề một giọng thật đã để cầu xin sự đồng tình của đất. Những tờ giấy mới đốt lên chạy tiếp sức cho tờ giấy đã cháy hết. Vòng lửa lại cháy rừng rực, lại luyến láy phừng phừng từ nơi xuất phát ấy, vung lên tới trời, ngoặt lối ra sau lưng để cầu xin những gì họ bỏ lại đằng sau. Có khi đó là một gia đình chồng con nheo nhóc đang chờ họ mang thuốc và thức ăn về. Có khi là một gia đình mà họ bị đánh đuổi vì sự hư hỏng khát tình ham chuộng của lạ. Họ cầu xin hết thảy, xin trời xin đất, xin cha mẹ chồng con, xin những bạn tình mưa bóng mây sẽ tới, xin cả những quy ước đạo đức xã hội khắt khe. Ngọn lửa cứ phất phơ lên xuống, khép kín thành một đường parabôn. Có hàng chục vòng lửa như thế đằng sau ghềnh đá. Cuộc đốt vía tập thể, vũ điệu lửa tập thể. Những vũ nữ kiên gan giạng chân compa hai mươi lăm độ, đứng yên mà lắc mình theo đà vung tay cầm ngọn lửa, điêu luyện như đã đứng đó cả ngàn năm rồi.
Bốn thằng ào xuống bãi cát, chạy thẳng ra sau ghềnh đá. Vòng lửa đốt vía đủ ánh sáng để giới thiệu mặt hàng. Gương mặt miễn không quá xấu. Dáng người tuỳ theo thẩm mỹ khách hàng. Bọn bốn người sành sỏi không cần mặc cả. Bọn bốn người tinh tường không cần mất công tìm kiếm hiện trường. Hành sự đằng sau những tảng đá cao quá đầu người là vừa đảm bảo tính thẩm mỹ, tính đại chúng và tính an ninh trật tự.
Biển vẫn hổn hển thoi thóp ngoài kia.
Rồi đến lượt chúng tôi rã rời thoả mãn trên đường về khách sạn. Con đường lại xuyên qua rừng phi lao thưa thớt. Đến bây giờ rừng dương mới thành nơi nhóm họp của từng cặp từng đôi. Đôi đứng, đứng run giật cả cây dương. Cặp ngồi, ngồi động thấu cả ngọn dương giẫy giụa. Cặp nằm, nằm quằn quại cả gốc cây khoảng cát. Phải bước đi ý tứ lắm mới không giẫm phải những hình thù ngổn ngang trên nền cát.
Đi hết rừng dương mới chớm vào con đường nhỏ vắng tanh. Bóng đen nhỏ bé của một ông già lủi thủi đằng trước. Chỉ một bóng người. Một cơn gió ào tới thổi phồng cái bóng đen ấy lên thành một bóng ma cô hồn. Gió lặng. Mọi âm thanh trời đất như đồng loạt câm lặng hết. Giờ mới nghe rõ tiếng bước chân quả quyết của một gã trai. Bóng đen đích thực là một gã trai cường tráng.
Đột ngột bừng lên ánh đèn pha của một chiếc ôtô mới rẽ vào đầu đường. Kịp lúc chúng tôi đi sánh ngang bóng người. Mái tóc bắt ánh sáng bừng cháy như một ngọn lửa trên một gương mặt mê hồn. Hoá ra đó là một cô gái. Trong nháy mắt tôi rùng mình choáng váng. Phần đời thuyền trưởng viễn dương trăm bến đỗ ngàn bến tình đã qua, tôi chưa thấy một thiếu nữ nào như thế. ánh đèn tắt phụt. Chiếc xe rẽ lối khác. Cô gái ngay lập tức hoá thành bóng đen không rõ ra hình người.
Thằng Cốc đi sát vào cô gái. Tôi cảm thấy nó đã sấn sổ ôm vai cô ta. Tất cả chúng tôi đều thích nhưng đều ngán sau bữa đại tiệc ê hề bên ghềnh đá. Đàn bà lúc nào cũng có thể nhưng không phải lúc nào cũng muốn. Đàn ông lúc nào cũng muốn nhưng không phải lúc nào cũng có thể. Thằng Cốc là một ngoại lệ.
- Đi với bọn anh.
Nó bảo.

Nó siết chặt cô gái vào bên sườn trong một cảm khoái đột ngột. á - á - á. Người hét lên không phải là cô gái. Người vừa hét lên chính là thằng Cốc. Con trâu mộng buông cô gái ra, hai tay ôm vội lấy phần bụng dưới vì một cơn đau quặn.
Ba thằng chúng tôi nhanh chóng triển khai thế tấn công. Cũng ngay lập tức chúng tôi hiểu cô gái chẳng liên quan đến cú đau đột ngột của thằng Cốc. Cô gái vẫn thong thả bước. Thằng Cốc dừng lại, không nói được. Nghiến răng vì đau.
Lại một chiếc ôtô chiếu đèn pha từ phía sau. Chúng tôi còn kịp thấy cô gái quay đầu lại. ánh mắt sáng loà ghê rợn. Đèn tắt thì cô ta lại trở về làm cái bóng cô hồn.
Cốc bây giờ mới hết đau. Hết đột ngột như lúc bị đau.
- Đuổi theo.
Nó vừa thúc chúng tôi vừa rảo cẳng chạy tới.
- Nó làm gì mày?
Phũ hỏi.
- Chắc lại bắn pháo hoa ra quần rồi?
Bóp hỏi.
- Không phải. Đau lạ lắm. Đau nhói như bị đâm. Đúng vào lúc tao có ý định tìm một chỗ khuất bên đường đè nó xuống. Mà nó đâu có phản ứng gì.
Bốn đứa chạy tới đầu đường. Nhìn cả ba ngả không thấy bóng đen đâu nữa.

*
* *

- Nó đấy.
Cốc chỉ một cô gái đang từ trên bãi cát tiến dần ra mép sóng. Bóp và Phũ đang giỡn sóng lội ùm ùm tới bên chúng tôi. Cả bọn nhìn về phía thằng Cốc hất hàm. Một thân hình quyến rũ. Nhưng không có vẻ gì của cô gái đêm qua. Không cả vẻ ma quái.
- Chính nó. Tao nhận ra ngay.
Cốc quả quyết với hai thằng bạn tỏ ý nghi ngờ.
Tôi không lộ vẻ gì cả. Tôi bỏ phiếu trắng. Có một cái gì đó giống như sự thận trọng, sự điềm đạm của một gã trai hơn ba đứa kia tới một giáp. Một cái gì đó giống như ý muốn can ngăn của một kẻ đã bôn ba nhiều đối với bọn không biết đâu là chừng mực.
Nhưng không kịp. Thằng Cốc đã nháy mắt đầy ngụ ý rồi lội nước tiến lên bãi cát. Sau này mỗi một lần nghĩ lại, tôi đều cho rằng đó là thời điểm bắt đầu thảm hoạ, bắt đầu bằng cái chết đầu tiên, của thằng Cốc. Hình như ở dưới nước, tôi có nghe thoang thoáng lời từ chối của cô gái. Đôi câu đại loại như "nguy hiểm lắm"... Nhưng thật khó từ chối cái kiểu vừa mời vừa ngang nhiên cầm tay dẫn đi, vừa khéo léo ẩy người ta vào phía đợt

sóng đang ào đến. Chưa một con mồi nào mà thằng Cốc ngắm bắn lại thoát được.
Cuộc tiếp xúc dưới nước thoạt đầu có vẻ lịch sự. Cũng có giới thiệu tên tuổi. Cô gái tên là Trừng, Mai Trừng, cái tên chẳng con gái, chẳng Hà Nội chút nào, nhưng cô đích thực là người Hà Nội về đây có việc. Thật ra chẳng có ai tự nói tuổi, nhưng cặp mắt thuyền trưởng của tôi thậm chí có thể xác định được ngay sức đẩy của từng con sóng. Mai Trừng khoảng hăm sáu tuổi. ở tuổi ấy, cô ta hơn đứt mấy gã trai tới ba bốn tuổi. Nhưng lũ con trai dục vọng đầy mình tự tin đầy mình cứ xưng xưng ngọt xớt anh anh em em.
Chẳng cần tín hiệu mà cả hội đã quây lại trong trò chơi giỡn sóng từ lúc nào không rõ. Đầu tiên thằng Cốc nắm tay Mai Trừng. Sau một cú tâng tâng nhảy sóng, thằng Cốc đã khéo léo đẩy cô ta sang thằng Phũ. Sau một lần nữa dềnh lên trên đầu ngọn sóng, cô ta dã rơi vào tay thằng Bóp. Đến tay tôi thì cú chuyền ngoạn mục đã thành vòng tròn khép kín. Tôi đọc thấy trong ánh mắt ấy một lời van xin, một vẻ khiếp đảm trước cái chết. Tôi bỗng chùn tay. Tôi? Một kẻ đã từng đối mặt với từng ấy phản trắc và hận thù? Một kẻ đã phải giấu kín cái chết của con mình trong yên lặng? Quả thực là tôi bỗng thấy hết cả hào hứng. Tôi đẩy trả cô gái cho thằng Cốc, rồi phá vỡ vòng tròn bơi ra xa. Chẳng đứa nào gọi. Vòng tròn đã nhanh chóng biến thành thế tam giác. Cô gái như một quả bóng bị sút từ góc này sang góc kia. Cuối cùng cô dừng lâu trong tay thằng Cốc. Sau mỗi đợt sóng, nó đã dần dần đẩy được cô ta xuống theo thế ngửa nghiêng.
Tôi bắt đầu cảm thấy sự nguy hiểm của trò đùa. Trong cái thế nước ngập đến cổ, lại bị thằng Cốc quặp chặt, cô gái khó mà giãy giụa hoặc kêu cứu. Hai thằng bạn đã đồng loã lảng ra hai phía. Như canh chừng. Như cản lũ người dú đởn nhảy sóng xung quanh. Lối chuyển động của thằng Cốc cho thấy rõ nó đã tụt được chiếc quần bơi xuống ngang đầu gối. Một con sóng nữa đẩy hai thân người đang quấn lấy nhau lên. Bây giờ thì đôi tay nó đang thao tác ở nơi sẽ biến phần thân dưới của cô gái thành nàng Eva nõn nà.
Rõ ràng tôi linh cảm một điều rất xấu. Tôi có ý ngăn. Nhưng cùng lúc tôi biết rằng không kịp nữa.
Bọt sóng trên đầu một con sóng tràn vào chưa kịp tan hết. Thằng Cốc bỗng giật nẩy lên theo phương thẳng đứng. Nảy mạnh. Nảy cao. Đến nỗi trong chớp mắt phơi lộ mọi thứ đúng theo phỏng đoán của tôi về chiếc quần bơi tụt xuống gần đầu gối. Nó rơi trở xuống không một tiếng kêu. Quằn quại. Vặn xoắn. Quẫy ùm ùm như một con cá mập mắc câu. Tôi rẽ nước lao tới. Vẫn kịp thấy vẻ mặt hãi hùng của cô gái. Mắt thằng Cốc tròn căng, lồi ra trắng dã. Cơ thể cường tráng trần trụi vẫn quẫy đạp tuyệt vọng. Tôi còn đủ tỉnh táo kéo lại cái quần bơi cho nó, trước khi cùng hai đứa kia đưa nó vào bờ.
Có người chết đuối! Lũ kiến chi chít trên bãi cát ngập ngụa dưới sóng nước lúc này mới phát hiện ra. Chúng ướt lướt thướt đổ tới như xúm quanh một con nhặng. Phũ định xốc thằng Cốc chạy trên bãi cát cho ộc nước ra, nhưng thằng Bóp ngăn lại. ánh mắt lặng tờ của nó nói rằng Cốc bị tai biến vì xuất dương lực quá độ. Bóp có kinh nghiệm riêng về chuyện này. Tôi có kinh nghiệm về cả hai khả năng. Thêm một khả năng nữa là Cốc trúng gió cảm hàn lúc đang định hành lạc.
Thằng Cốc nằm ngửa trên bãi cát. Cả phần thân dưới uốn cong lên, quật đùng đùng xuống cát. Một con cá giãy chết vẫn quật quật đuôi như vậy. Chúng tôi gạt được lũ kiến vô tích sự vẫn xúm đen xúm đỏ xung quanh, mở một lối ra. Thằng Phũ xốc bạn lên, cõng chạy về phía bệnh viện cấp cứu bên bờ biển.
Chỉ nửa giờ sau, đàn kiến trên bãi tắm đã lan truyền tin đồn về một cô gái bị chết đuối.

Tin đồn thay đổi cả giới tính. Đàn ông biến thành đàn bà trong chốc lát như thế thì phẫu thuật giới tính hiện đại cũng phải xoa tay xin thua. Nghe đâu không phải chết đuối. Cô này bị bệnh tim bẩm sinh, ngâm nước quá lâu, la hét quá nhiều, vờn vã với bạn trai quá mức, đú đởn mãi đến lúc nổi lềnh bềnh trên biển, may mà kịp vớt xác vào...
Xin miễn bình luận những lời đồn. Tôi là người trong cuộc. Nay tôi ngồi viết lại những điều này như một lời cải chính, như một lời làm rõ. Dù đã quá muộn.

*
* *

Tôi cầm lái phần lớn quãng đường về Hà Nội. Ban đầu thằng Phũ lái. Nó là tay lái lượn êm như lụa của cả nhóm. Đi được một đoạn, thình lình nó phanh xe đánh két. Cái xác thằng Cốc nằm ngang trên lòng tôi và thằng Bóp giật nảy lên. Xe đỗ lại bên con đường vắng. Phũ gục mặt xuống vô lăng, trán tì lên nắm tay đặt trên đó.
- Thằng Cốc giỏi bơi, giỏi chịu nước.
Phũ lẩm bẩm những câu đứt đoạn.
Tôi không giục Phũ đi tiếp. Thế nào tối nay chúng tôi cũng về tới Hà Nội. Cùng lúc tôi hiểu Phũ không thể lái xe được nữa. Nó đang bị ám ảnh bởi những kỉ niệm với thằng bạn vừa mới chết. Nó vẫn vương vấn chuyện ngày nhỏ cùng nhau đi bơi ở bãi sông Hồng, Phũ rúc đầu vào đáy một chiếc xà lan chở than, may nhờ thằng Cốc phát hiện được và cứu ra. Bây giờ mà lái xe, Phũ lại chỉ nghĩ đến những đêm đưa Cốc đi hát show, đi trình diễn thời trang. Nó là một tay lái xe tận tuỵ cho thằng bạn. Chúng hãnh diện về nhau. Chúng vui vẻ làm việc và ăn chơi cùng nhau. Chúng sung sướng kết thành một khối.
Giờ đến lượt thằng Bóp. Vốn lầm lì, hành động thay lời nói, thế mà nó bất chợt cất lời đúng lúc tôi định bảo nó lên cầm lái thay thằng Phũ. Bóp kể rằng tối hôm qua hai đứa ngủ chung một phòng, thằng Cốc đột nhiên giật mình nhớ ra chuyện hai tháng trước nó dẫn về nhà một cô người mẫu ảnh lịch. Xong xuôi công đoạn cuối cùng, Cốc đi vào phòng tắm. Thấy chiếc coóc xê của cô bạn rơi trên nền phòng tắm, nó nhặt rồi tiện tay tung bừa lên cái bình nước nóng. Vậy mà quên ngay. Khi cô bạn loay hoay với bộ ngực trần, Cốc lục tung khắp phòng mà không thấy. Cốc còn chạy sang phòng Bóp tìm, tưởng thằng bạn đã về và lẻn sang lấy trộm. Rốt cuộc cô bạn phải ra về với bộ ngực đón gió bốn phương, một vùng giới tuyến tranh chấp không có khu vực đệm... Mãi đêm hôm qua, nằm bên bãi biển Bình Sơn xa Hà Nội, Cốc mới bất ngờ nhớ ra cái hành động tiện tay ném bừa hôm ấy. Nó cam đoan rằng hai cái cánh cửa pháo đài vẫn còn nguyên trên nóc bình nước nóng, trừ phi đã bị Bóp phát hiện và ngấm ngầm cất giấu làm tài sản riêng. Tất nhiên là Bóp không biết chuyện. Hai đứa bèn đánh cuộc một chai cognac, tối nay về Hà Nội chúng sẽ cùng xông vào phòng tắm tìm cái coóc xê. Hai đứa ở chung một nhà. Đúng hơn là Bóp ở nhà Cốc. Gia đình Bóp ở Sài Gòn. Mà bố mẹ Cốc đang làm ăn ở

Pháp, nhà không có ai.
- Cháu sẽ tìm trên bình nước nóng.
Bóp lờ đờ bảo tôi.
Rõ ràng là không thể để thằng này lái xe thay thằng Phũ. Tôi tin rằng nếu không có mình, hai thằng vẫn lái xe được về Hà Nội. Tôi cũng tin rằng để chúng lái xe trong tình cảnh này là cực kỳ nguy hiểm. Người cầm lái bây giờ phải là tôi.
Thằng Phũ xuống ngồi vào chỗ tôi, cùng thằng Bóp giữ xác thằng Cốc. Ngọn đèn trên trần xe làm mí mắt thằng Cốc ánh lên nhoi nhói. Thì ra cặp mắt đã khép của nó dính đầy cát. Những tinh thể thuỷ tinh li ti như kim châm, Phũ không chịu được những hạt cát đó. Nó mở cốp xe, lấy chiếc xô nhựa, bước vội về phía dòng mương ở gần đấy.
Trời đã tối hẳn. Con đường vắng vẻ một cách đáng ngờ. Chúng tôi khiêng xác thằng Cốc xuống vệ đường. Tôi dội nước, Phũ dùng tay rửa sạch đám cát lấp lánh thuỷ tinh trong cặp mắt thằng Cốc. Tiện tay nó gội đầu cho tử thi, cẩn thận lau khô như với một người đang sống.
Xong bằng ấy việc, nó mới chịu để tôi lái xe đi tiếp.
Ngay từ dưới Bình Sơn, chúng tôi đã gọi điện về Hà Nội. Trong cơn kinh hoàng, ông Thế anh tôi và là bố thằng Phũ vẫn đủ tỉnh táo để cắt đặt đâu ra đấy. Bóp bảo đưa thằng Cốc về nhà. Phũ bảo đưa thằng Cốc về khách sạn The Apocalypse. Ông Thế ra lệnh cho lũ ranh con đã mất cả sáng suốt hãy đưa thằng Cốc về thẳng bệnh viện. Nhưng không yêu cầu khám nghiệm tử thi. Cảm gió dưới nước là đã rõ chết đột tử. Anh sẽ gọi điện cho bệnh viện. Anh cũng sẽ gọi ngay cho bố mẹ thằng Cốc ở Paris.
Thế đón chúng tôi ở cổng sau bệnh viện, cái lối xuất viện tất yếu của những con bệnh vô phương cứu chữa. Bây giờ nó là lối nhập viện của những tử thi tạm trú như xác thằng Cốc. Mọi thủ tục Thế đã làm từ trước. Trong cuộc đời bốn mươi tám năm của anh trai tôi đã có nhiều xác chết, nhiều vụ thương tích, nhiều cuộc dàn xếp, nhiều chạy chọt. Hiếm có ai mà diện quen biết rộng như anh và hình như mọi mối quen biết đều mai phục chờ khi có việc là xông ra giúp đỡ. Thế đã gọi điện cho bố thằng Cốc. Ngày mai ông bố có việc phải xuống miền Nam nước Pháp. Xin anh khoan vội báo cho vợ tôi, vài tháng nay cô ấy có triệu chứng bệnh tim, bác sĩ dặn tuyệt đối không được làm cho cô ấy xúc động, xin anh cho tôi ít phút tĩnh tâm, lát nữa tôi sẽ gọi lại cho anh. Tít tít.
Lâu sau, Thế đang ngồi chờ điện thoại thì reng reng, anh Thế đấy ạ, chúng tôi không thể về được, thật đau đớn quá. Nhờ anh thu xếp hoả táng cho cháu. Chúng tôi sẽ về vào ngày đầy tháng cháu, là tôi nói dịp giỗ bốn chín ngày đấy ạ. Một lát sau, Thế đang gọi điện cho công ty nghĩa trang thì một máy điện thoại khác lại reng reng, anh Thế đấy ạ, tôi vừa nói chuyện với một người bạn Việt Nam ở đây, chị ấy bảo hoả táng thì sau này không gọi hồn được. Hay là nhờ anh mai táng cho cháu ở Văn Điển. Vẫn biết là mai táng thì nhiêu khê lắm, chúng tôi không muốn. Hay là để tôi hỏi thêm ý kiến thằng em cháu Cốc vậy.
Thằng em ấy mười hai tuổi, học lớp sáu, đang ở cùng bố mẹ. Thế liền cắt ngang. Thôi để tôi nói, anh chị ở xa, có về cũng muộn mất rồi. Thằng Cốc như anh em của thằng Phũ, thế thì chúng tôi sẽ thay anh chị lo cho cháu thanh thản phần hồn. Tôi xin quyết định hoả táng, lúc này tôi xin là người quyết định, anh chị đừng nghe mồm ai hết. Tít tít.
Trong mọi tình huống nước sôi lửa bỏng, Thế luôn là người lạnh, bình tĩnh, sáng suốt. Đường đi nước bước sáng, cắt đặt công việc gọn. Xử sự đẹp. Đưa thằng Cốc vào nhà xác

rồi, Thế mới nói một câu bộc lộ tình cảm thực đằng sau gương mặt lạnh lùng.
- Tội nghiệp thằng bé. Tôi đã định đổi tên khách sạn thành Hoàng Công Hotel.
Xe chúng tôi bám sau xe Thế trở về. Đường phố tối chủ nhật đông đúc hơn mọi ngày. Sau một ngày giải trí bồi thường cho một tuần làm việc, người ta không xẹp xuống vì kiệt sức mà vẫn đang trong đà hưng phấn. Nhiều lúc tôi cảm thấy không còn đủ kiên nhẫn để tránh, chỉ muốn nhấn ga xúc một cái năm bảy chiếc xe máy trước mặt.
Thằng Phũ ngồi bên đập đập tay lên đùi tôi:
- Chú Đông, cho xe quay lại bệnh viện một lát.
Tôi không hỏi. Tôi rẽ vào một con đường nhỏ trở lại bệnh viện. Liếc nhìn sang thấy ánh mắt thằng Phũ sáng loé lên trên gương mặt sắt lại. Nó đã trở lại hoàn toàn tỉnh táo. Không còn cái vẻ thất thần lúc nãy.
Ông bảo vệ không muốn cho chúng tôi vào nhà xác. Thằng Phũ đưa cho ông ta tờ hai chục nghìn, bảo ông canh chừng, đừng cho ai vào trong lúc chúng tôi đang ở đây. Đoạn ba đứa chạy qua khoảng sân tối, nhảy qua mấy luống hoa trước nhà xác. Ngay ở chỗ này, người ta vẫn tạo dựng một môi trường hoa cho người chết. Cả hành lang dài chỉ có một ngọn đèn nêông lúc sáng lúc tắt. Một con chuột gộc nhẩy phốc qua như một con lợn rừng. Ngày bé có lần tôi đã theo lũ bạn đến cổng sau một bệnh viện, nhập vào đám người xúm đen xúm đỏ quanh một gã đàn ông bộ mặt cô hồn. Gã thu của mỗi người một hào rồi mới mở nắp cái hộp các tông cho từng người xem. Người xuýt xoa, người bịt mũi, người rú lên, người rùng mình nôn mửa. Trong hộp là một con chuột cỡ như con chó, chừng mười lăm cân. Gã rình suốt đêm qua trước cửa nhà xác mới đánh chết được con chuột mà gã gọi là con chồng. Con vợ nhỏ hơn một chút đã cùng đàn con chạy thoát. Gã thu được tiền của mấy chục người thì cảnh sát đến. Gã bỏ của chạy lấy người. Để lại chiêu đãi miễn phí một con chuột bẹp đầu cho đám người xem đến muộn.
Chúng tôi mở cửa bước vào nhà xác mới biết sắp phải làm một công việc khó khăn. Lúc nãy không đứa nào theo người đưa thằng Cốc xuống nhà xác. Bây giờ biết tìm nó ở đâu? Mấy chục cái bàn dài đều có lồng bàn bằng sắt úp chụp ở trên. Một bữa đại tiệc rất vệ sinh của thần chết. Lồng bàn nặng thế chẳng rõ lũ chuột nhà xác hành nghề bằng cách nào? Ba đứa toả ra, mỗi đứa đi dọc một hàng, mở tất cả các lồng bàn ra để xem. Mùi thuốc sát trùng không át được mùi tử khí lạnh tanh khăm khắm. Người như nằm ngủ từ trần sau một cơn sướng đột ngột. Kẻ lông mày rướn lên ngạc nhiên như hết thảy mọi điều đều lạ lùng, kể cả cái chết cũng lạ lùng. Người đau đớn, kẻ nhẹ nhàng giải thoát. Người hồn nhiên, kẻ ưu tư. Người hiền, hiền đần độn. Kẻ ác, ác đến chết vẻ mặt vẫn còn đanh.
- Thấy rồi!
Tôi quẳng cái lồng bàn lên xác chết một cô gái co quắp, chạy về phía cái bàn thằng Phũ vừa kêu lên. Nó chồng cái lồng bàn sang bên cạnh, tay kéo vội cái khoá quần trên xác thằng bạn, rồi trật cả quần lót ra. Con gà trống tạp ăn luôn rình đạp mái giờ rũ xuống như một mẩu dây thừng ngâm nước. Thằng Phũ sờ nắn phần bụng dưới, quanh chỗ con gà trống. Nó giật thót mình, gọi mẹ một đứa nào đó ra để chửi, rồi hất hàm cho tôi và thằng Bóp làm theo. Da thịt trên cơ thể nhèo nhẽo, nhưng cả khối cơ quan sinh dục trong và ngoài rắn đanh như bằng đá, chỉ trừ cái mẩu dây rũ rượi kia. Nhìn kỹ thì thấy cả cái cục gạch đó ngả mầu bầm thẫm hơn phần da thịt xung quanh.
- Mẹ nó. Đúng là nó.

Thằng Phũ chửi rồi nghiến răng.
- Ai?
Tôi hỏi.
- Cái gì?
Thằng Bóp hỏi.
Thằng Phũ lại lồng lộn tuôn ra một tràng chửi rủa. Tôi không chép lại mảng ngôn ngữ tiếng Việt phong phú này. Chỉ đến lúc ấy thằng Bóp mới ngẩn người nhớ ra và lẩm bẩm thôi đúng rồi. Hai đứa tin rằng thủ phạm trong cái chết của thằng Cốc là đứa con gái bị thằng Cốc vầy vò dưới biển. Thằng Bóp nhớ thêm rằng đêm hôm trước, khi cả bọn lần đầu gặp đứa con gái trên đường vắng, con bé này đã dùng một thứ vũ khí kỳ lạ giống như một mũi kim tiêm thuốc tê hoặc thuốc độc để tấn công thằng Cốc. Còn trên bãi biển, lúc hoảng loạn bối rối tang gia, mọi người đều nghĩ rằng thằng Cốc bị trúng gió hoặc vỡ tim trong một cơn cực khoái. Con bé ma giáo nọ đã thừa cơ thoát thân, ném lại trên bãi biển lời đồn về một cô gái phải đóng thuế cho thần biển.

Cõi người rung chuông tận thế

Hồ Anh Thái

Đám tang thằng Cốc lại đúng vào ngày trong thành phố cùng lúc diễn ra bốn cuộc thi hoa hậu: Hoa hậu Mùa hè, Hoa hậu Thanh lịch, Hoa hậu Thể thao, Hoa hậu Thời trang. Cùng lúc hàng chục tụ điểm ca nhạc đều bán vé, các ca sĩ chạy sô phải đua nhau chạy hết hơi. Những kẻ hâm mộ không còn đủ sức để mang hoa đi tặng cho hết tất cả những hoa hậu á hậu, những cựu hoa hậu cựu á hậu, những cựu siêu sao và đương kim siêu sao. Thành ra đám ma thằng Cốc vắng cả bạn bè, vắng cả người hâm mộ. Không thấy báo chí nói đến chuyện có cô gái nào nhảy từ tầng cao xuống tự tử. Ai dại mà chết theo một siêu sao trong cái thời buổi siêu sao như nấm này. Một ít bạn bè không vô tình, nhưng bận trình diễn, gửi đến những vòng hoa trắng. Cả người được hoa lẫn người gửi hoa đều không dám chắc mình có xứng nhận một vòng hoa trinh trắng hay không. Chẳng qua

phong tục xứ này ưu ái vòng hoa trắng cho những bà cô ông mãnh chết trẻ mà chưa kịp lấy vợ lấy chồng. Chết trẻ khoẻ ma, chết già ma lọm khọm. Người ta vẫn sợ những hồn ma trẻ đầy ẩn ức trở về quấy quả.

Đám ma vắng và gọn. Đầu vào là một cái quan tài bằng gỗ. Đầu ra là một lọ tro. Thằng Bóp không chịu làm thủ tục gửi lại lọ tro trong một ô tủ kính ở nghĩa trang. Nó mang lọ tro về nhà, nó đang ở trong nhà thằng Cốc, nó không muốn xa thằng bạn mà nó không tin là đã chết.
Tôi trở về khách sạn The Apocalypse. ở cuối tầng hai khách sạn, tôi có một căn phòng đẹp, trước cửa gắn những con chữ bằng đồng Captain's Studio (Xưởng vẽ của Thuyền trưởng). Trong một khách sạn, những dòng chữ nước ngoài gây ấn tượng hơn, ngay cả với dân ta. Gọi là phòng, thực ra Captain's Studio là một căn hộ ba phòng, phòng rộng nhất ngay cửa vào trưng bày những bức tranh tôi vẽ biển. Những ô cửa sổ hình tròn và chiếc bánh lái bên ô cửa sổ rộng gợi đúng không khí căn phòng của một thuyền trưởng. Đây là sáng kiến của tôi. Khi anh Thế cho xây dựng khách sạn, tôi tự thiết kế căn hộ này cho mình để lưu giữ những bức tranh tôi vẽ trong những ngày lênh đênh giữa đại dương. Mặc dù đã từ bỏ cuộc đời thuyền trưởng, đã lên bờ, tôi vẫn muốn đôi lúc được sống lại cái không khí thoáng rộng một mình đối mặt với biển cả. Captain's Studio thường mở cửa cho những người khách nghỉ lại khách sạn được vào xem. Anh Thế cho đây cũng là một hoạt động để thu hút khách. Captain's Studio nghiễm nhiên có tên trong bảng chỉ dẫn ở gian tiền sảnh trước quầy tiếp tân. Nhiều ông Tây bà đầm đòi mua tranh, nhưng tôi không bán. Nhiều người đòi thuê căn phòng và đã được toại nguyện nếu trùng vào những ngày tôi vắng mặt ở Hà Nội. Giá thuê Captain's Studio là tám mươi đô la một ngày, gấp đôi giá những căn phòng khác.
Cửa phòng khoá. Thông thường thì Captain's Studio mở cửa từ 8 giờ đến 20 giờ. Tôi chẳng kịp băn khoăn vì sao có chuyện bất thường như vậy. Xin hãy đi dự đám tang thật nhiều, anh sẽ thôi thắc mắc những chuyện cỏn con ngoài đời, thôi xích mích, thôi đấu đá nội bộ cơ quan, thôi ham hố địa vị, thôi khát thèm tiền bạc. ý nghĩ vừa thoáng qua, tôi đã bật cười chua chát. Nói vậy thì hoá ra những ông trưởng ban lễ tang, những ông cán bộ tổ chức phụ trách việc tang lễ hiếu hỉ ở các cơ quan mới chính là những kẻ giác ngộ bậc nhất, diệt dục bậc nhất trên đời này.
Tôi mở cửa vào phòng bằng chìa khoá riêng. Rồi giật mình nhảy lùi lại. Một cô gái đang nấp sau cánh cửa, tay lăm lăm chiếc guốc cao gót, sẵn sàng quyết chiến.
- Sao tự tiện vào phòng tôi?
Cô gái thét lên.
Màn sương mờ u mê phủ quanh tôi vụt tan biến. Tri giác lập tức bùng cháy sáng như một cột lửa. A, thì ra bộ phận tiếp tân đã cho thuê căn phòng mà không kịp báo cho tôi. Chắc hẳn tất cả các phòng đều đã cho thuê và đám lễ tân nhầm tưởng tôi đã đi khỏi Hà Nội.
- Xin lỗi cô, Captain's Studio là phòng riêng của tôi. Nhưng nếu bộ phận lễ tân đã trót cho thuê thì xin cô cứ thoải mái ở lại.
Tôi nói và định đi ra.
- Khoan đã - Cô gái thở phào thả chiếc guốc cầm tay xuống - Anh nói đây là phòng riêng của anh. Xin anh giải thích.
Tôi nhã nhặn giải thích trong vài ba câu.

- Vậy ra anh chính là thuyền trưởng? Vậy ra anh vẽ những bức tranh này? Thế thì tôi muốn hỏi đôi chút về những bức tranh. Đây, chẳng hạn như bức Biển đời.
Những ai sau khi đã phải dự quá nhiều đám tang, hãy tìm lấy cơ hội được một mình trầm ngâm đối diện với biển cả. Biển xanh ngắt sự sống. Biển bao la hồn nhiên. Biển thản nhiên chứng kiến mọi giông tố, chứng kiến những con tầu xuẩn ngốc trầm mình xuống đáy nước, chứng kiến những con tàu bé nhỏ mà hiên ngang rẽ nước.
Cô gái hỏi sang những bức tranh khác. Sau đám ma thằng Cốc, tôi càng có nhu cầu được tĩnh trí bằng những bức tranh biển. Tôi bằng lòng nán lại làm người hướng dẫn phòng tranh cho cô. Biển bao giờ cũng dễ hiểu, dù đôi khi nó là những mảng màu xanh trừu tượng. Riêng có một bức biển gào thét, trào lên, trùm lên một con tàu bé nhỏ vô nghĩa. Tôi vẽ nó trong cơn tuyệt vọng sau những bi kịch gia đình. Tôi đưa cô gái lướt qua bức tranh này để tới bên bánh lái.
- Bây giờ tôi thấy mình cũng là một thuyền trưởng - Cô gái quay cái bánh lái bằng gỗ - Tôi đã hiểu biển hơn.
- Chúc cô những ngày vui vẻ trong Xưởng vẽ của Thuyền trưởng.
Tôi bắt tay cô và bất chợt như nhận ra một người quen.
- Hình như chúng ta gặp nhau ở đâu rồi thì phải?
Cô gái hơi rùng mình. Mái tóc dài sấy lăn tăn như cũng rung rung phấp phỏng.
- Chắc là chưa đâu. Cảm ơn anh, tôi rất tiếc là không ở lâu hơn. Đêm nay tôi đã đi rồi.
Đến bây giờ tôi mới nhận thấy là cô gái là rất đẹp sau những lem nhem phấn son và chì than. Người đẹp đến vào lúc tôi chẳng có cảm hứng. Dù sao thì cô gái cũng giống một ai đó tôi đã từng quen, biết đâu chẳng đã từng chung chăn gối trên một bến cảng ghé lại chốc lát.

*
* *

Tôi xuống đến chân cầu thang, gặp thằng Bóp đang định đi lên. Kính đen gọng to. áo may ô đen. Quần soóc đỏ. Một gã người rừng Tarzan thực sự, cao mét tám lăm, nặng tám mươi tám cân. Tay nó cầm một chai cognac. Tay kia một gói giấy. Định lên phòng chú đây. Phòng cho thuê mất rồi. Thế thì xuống phòng thằng Phũ vậy. Chúng tôi đi vào văn phòng quản trị. Thằng Phũ không sơ mi cravat như một ông quản trị mọi ngày. Cũng may ô ba lỗ mầu đen. Thằng cháu tôi cao mét bảy tám. Lồng ngực vồng căng. Ba thằng bạn chúng nó khi mới tập tọng học võ nhập môn là học ở tôi. Sau này tôi xuống tàu vắng nhà lâu, chúng mới cùng đi học thầy khác. Ba thằng nay đã mất một.
Một chai cognac sau đám tang cũng cần thiết như một giấc ngủ sâu không ác mộng. Cả ba lặng lẽ uống. Đến lúc này thằng Bóp mới mở cái gói giấy.
Một chiếc coóc xê tênh hênh trên mặt bàn.
- Cốc đã nhớ đúng. Chúng ta đang uống chai rượu thắng cược của nó.
Bóp nói, siết chặt hai bàn tay như đang bóp cổ một kẻ nào đó. Chẳng phải ngẫu nhiên nó

tên Bắc mà được lũ bạn đặt cho cái tên Tây là Bob. Dạo học ở trường trung cấp Xây dựng, nó yêu một cô bạn cùng lớp. Yêu thắm thiết. Những kẻ ít nói thường có một ngôn ngữ riêng để tự bộc lộ, đó là yêu thắm thiết. Cuồng nộ thì cũng ở mức tột cùng. Hễ khi nào lên cơn giận, hay là ghen, hay là tức, nó lại đuổi con bé người yêu chạy khắp trường. Chạy từ tầng một lên tầng hai. Chạy từ tầng hai lên tầng ba. Đuổi cho kỳ được, bắt cho bằng được, chẳng nói chẳng rằng xông vào bóp cổ. Có tới chục gã trai cùng trường xúm vào mới gỡ ra được. Nó bóp cổ người yêu đến lần thứ ba thì bị trường đuổi học. Cả tháng sau nó vẫn đi rình bóp cổ người yêu. Hai thằng bạn phải giám sát và can ngăn mãi.
Rồi Bóp xin được theo một lớp trung cấp nấu ăn. Gã trai lừ đừ như một con gấu vốn dĩ khéo tay, khéo nấu nướng. Bố thằng Phũ khi ấy đang chuẩn bị mở khách sạn nên khuyên thằng Bóp theo nghề đầu bếp, sau này quản lý bộ phận bếp núc cho ông. Bóp học giỏi, nắm ngay được 30 món ăn chính khoá, 60 món phụ đạo, 6 món học lỏm, 4 món gia truyền phải trả tiền giá cao.
Bất đồ một hôm, một quý phu nhân, vốn là chỗ quen biết của chỗ anh Thế tôi, gọi điện đặt tiệc chiêu đãi khách nước ngoài món Gà Đông Chí. Vị phu nhân thời mở cửa có vẻ không tin nhiều vào các khách sạn nhà nước. Anh Thế cho gọi toàn bộ đầu bếp lên hỏi, từ đầu bếp già hợp đồng sau khi về hưu ở nhà khách chính phủ cho tới đầu bếp trẻ mới tốt nghiệp trung cấp nấu ăn trung ương đều không biết mặt mũi Gà Đông Chí ra làm sao. Anh Thế lo toát mồ hôi. Mấy khi có vinh hạnh được quý phu nhân chọn mặt gửi vàng. Đợi cho tất cả đều lắc đầu chịu, thằng Bóp mới mở miệng. Chú yên tâm, sẽ có Gà Đông Chí. Nhưng nó không chịu nói Gà Đông Chí là cái gì. Rốt cuộc, một ngày trước bữa tiệc, chỉ có ông chủ khách sạn và mấy người thân cận thằng Bóp mới được biết cái món ăn lạ tai nọ: đùi gà rút xương, nhồi thịt và tôm xay nhuyễn cùng gia vị, rau cải bẹ trắng rải xung quanh, giữ thật lạnh để nhai sần sật. Một món ăn có cái tên quá kêu so với thực chất. Bà phu nhân nếm được đâu đó ở xứ Tàu trong những chuyến thăm chính thức và không chính thức.
Gà Đông Chí mở đường cho những bữa tiệc bà phu nhân không muốn tổ chức ở nhà khách chính phủ. Bạn làm ăn ngoại quốc của bà đều tấm tắc khen các món ăn ở khách sạn The Apocalypse, chẳng biết khen thật lòng hay xã giao. Tôi đã từng phải khen những món nuốt không trôi được chiêu đãi ở nước này nước nọ. Chỉ biết thỉnh thoảng quý phu nhân lại dội xuống một thực đơn. Yến sào! Hai triệu đồng một lạng yến sào. Bữa tiệc tám người khiêm tốn một cân yến sào. Bốn cây vàng chỉ riêng tiền yến sào. Khách và chủ tấm tắc. Những văn hoá những nhân văn được viện ra để nói về yến sào. Sau bữa tiệc, thằng Bóp nháy tôi. Yến rởm đấy mà. Anh Thế giật thót. Có ngày mày giết tao. Bóp vẫn thản nhiên. Kìa chú, người nấu không biết, người ăn không biết, thế thì nó là yến chính hiệu.
Anh Thế hầu như không nhận tiền thanh toán các bữa tiệc của quý phu nhân. Cũng như vậy với những cái ô khác. Những cái ô này đủ che chở khách sạn The Apocalypse cho tới ngày tận thế.
Lại nói chuyện thằng Bóp học hành ở trường trung cấp nấu ăn. Lần này nó học hành trót lọt, một sinh viên tốt, chẳng có lý do gì để bị đuổi học. ở trường Bóp không yêu ai. Không yêu ai nên chẳng có ai để mà bóp cổ. Nhưng cũng chính ở trường nó đã tìm được cách khác để tự thoả mãn cái dục vọng bóp cổ trong câm lặng.

Tôi lờ mờ đoán ra cách thức tự thoả mãn của nó vào dịp Tết đầu tiên nó về làm cho khách sạn The Apocalypse. Tết ấy, anh Thế tổ chức một "cuộc đi săn" và bữa tiệc hoang dã trong trang trại cách thủ đô chừng ba chục cây số. Sáng mùng một, chúng tôi mời tất cả các vị khách ở tại khách sạn vào dịp năm hết tết đến theo xe lên khu sơn trang. Anh em tôi chung vốn mua được với giá rẻ như bèo hai chục nghìn mét vuông đất bên sườn núi. Rào cọc sắt cao quá đầu người quanh trang trại có một vườn nhãn rậm rạp và một cái hồ nhỏ. Đám khách đầu xuân, cả ta cả Tây, mà chủ yếu là Tây, được dẫn vào khu sơn trang. Các nam thanh nữ tú tổ bếp và tổ bàn ra đón khách như trai gái Tây Nguyên thực sự. Trai cởi trần đóng khố, ống tên ngang lưng, tay cầm ná. Gái váy dài thổ cẩm, lưng đeo gùi. Tiếng cồng đầu tiên. Vài con nhím, dăm ba con sóc, dăm ba con khỉ được thả ra. Tiếng cồng thứ hai. Đám trai gái thổ dân cùng khách khứa chạy tung tán khắp trang trại, nhảy qua các bụi rậm, lao qua các gốc cây, rượt đuổi lũ thú rừng. Dần dần lũ người tìm được chỗ nấp để những tay ná trổ tài. Một con chồn dính tên, choé lên một tiếng rồi rơi xuống. Ngay sau đó, thằng Cốc bắn trúng cánh tay một con khỉ. Con khỉ chưa kịp chạy trốn thì bị thằng Bóp bắn trúng tay kia. Nó thả mình rơi xuống khỏi vòm cây, chạy loạt soạt trong đám cỏ ven hồ. Bóp lao theo rồi mất hút trong đám cỏ cao quá đầu người. Tôi chạy theo, con khỉ đã chạy ra khỏi bãi cỏ, về phía những bụi cây trong vườn. Nó chạy một cách khó khăn, chốc chốc lại phải chống một tay xuống đất. Cả hai tay đều vướng tên. Nó dùng tay này bẻ gẫy mũi tên ở cánh tay kia, rồi rút tên ra. Bóp chộp được chân sau của con khỉ bên một bụi cây, con khỉ cào cấu chống trả bằng hai cánh tay tung toé máu. Không thèm giằng co vật lộn lôi thôi, Bóp siết chặt hai bàn tay quanh cổ con khỉ. Nấc ằng ặc. Giãy đành đạch. Lưỡi thè lè sùi bọt. Thằng Bóp trừng trừng nhìn con vật trong cơn giãy chết. Tay vẫn siết mạnh. Đầu con vật ngật sang một bên cũng là lúc thằng Bóp bỗng rung giật toàn thân. Cặp mắt Bóp bỗng chuyển sang lờ đờ khoái cảm.
Đó là lần đầu tiên tôi mơ hồ cảm thấy cái thằng lạnh tanh máu cá ấy có một khoái cảm lạ lùng. Sau này thì hầu như cả tổ bếp và hai thằng bạn thân đều biết. Bây giờ nhìn nó ngồi thâm trầm bên ly rượu, môi mím chặt, hai bàn tay gân guốc bóp chặt vào nhau. Rồi nó cầm cái coóc xê, nắn nắn bóp bóp cái phần đệm mút. Rồi nó gói cái coóc xê trở lại trong tờ giấy, đút vào túi quần soóc.
- Tao đã lần tìm ra cái con khốn kiếp giết thằng Cốc.
Nó đứng dậy, nói với thằng Phũ.
- Xử lý ngay được chưa?
- Chưa, tối nay mày đi cùng tao được không?
- Sao lại không?
Hai thằng quay nhìn tôi. Tôi im lặng nhìn lại. Như vậy có nghĩa là tôi không đi. Tôi chưa tin. Tất nhiên là chưa tin cô gái kia giết thằng Cốc. Nhưng tôi để mặc hai đứa. Hãy để cho chúng được quyền tin điều chúng đang tin.
Thằng Bóp im lặng ra khỏi phòng. Nó trở về với tổ bếp đang làm đặc sản. Tôi ngồi lại phòng thằng Phũ.
Lâu sau, thằng Phũ ra hiệu vẫy tôi lại bên cửa sổ. Cửa phòng nó nhìn ra sân sau nhà bếp. Thằng Bóp đã thay quần soóc đỏ bằng một chiếc quần đùi sặc sỡ.. Nó đang dúi đầu một con dê xuống. Con dê to gồng mình, hai chân trước thẳng cứng như gậy, hai chân sau dồn toàn lực trì kéo ra sau hòng thoát khỏi đôi tay gọng kìm của thằng Bóp. Hai bên đều im lặng trong cuộc đấu. Bóp không thèm thở hổn hển trong cuộc đấu sức vặt. Con dê

dồn hết sức để co kéo, chẳng còn hơi để be be. Cứ thế cho tới khi con dê đổ vật xuống. Bốn chân giãy giụa tuyệt vọng.
Giờ mới là lúc thằng Bóp bắt đầu hành động đi tìm khoái cảm. Nó buông cặp sừng trên đầu con dê, luồn đôi bàn tay quanh cái cổ đen nhánh. Thoạt đầu có vẻ giống như một cử chỉ âu yếm. Thình lình con dê giật nảy lên. Bốn chân khua khoắng.
Thế là thằng Bóp đã bắt đầu bóp.
Thằng Bóp đang bóp.
Thằng Bóp đã bóp xong.
Thời điểm để tôi nhẩm trong đầu ba câu ấy, từ lúc khởi sự cho tới lúc kết thúc cách nhau chừng hai phút. Thằng Bóp hét lên một tiếng cực khoái hoang dã, cùng lúc thân người vạm vỡ của nó rung lên xuất dương lực. Cái quần đùi ướt đẫm. Tổ bếp gọi thằng Bóp là pháo thủ bắn pháo hoa. Mỗi lần thằng Bóp bóp cổ một con dê là bên những cửa sổ nhà bếp lại có những cặp mắt kín đáo theo dõi, như xem trộm một cuộc hành lạc. Khi nó trở vào mắt lờ đờ khoan khoái, người ta nháy nhau. Lại bắn pháo hoa rồi, giờ đi thay quần đấy. Ngày nào cũng phải thịt dê, nhưng không phải ngày nào thằng Bóp cũng bóp cổ dê như vậy. Thông thường người ta chỉ đuổi đánh con dê chạy quanh sân cho nó toát mồ hôi, thịt ăn không bị gây gây nồng nồng.
Thằng Bóp không bỏ con dê để đi thay quần như mọi bận. Nó ngồi lại, bẻ ngửa cổ con dê lên, lật qua lật lại, nhìn đi nhìn lại. Như nhận mặt một kẻ nào đó. Như sung sướng nhận ra một kẻ thù đã chết. Như hả hê vì đã trả được hận.
Tôi hiểu ngay thằng Bóp đang nhìn thấy gương mặt ai trong bộ mặt không còn sự sống của con dê.

*
* *

Mấy ngày sau, tôi đang ngồi cùng thằng Phũ trong phòng quản trị thì thằng Bóp bước vào. Nó bảo đã tìm ra chỗ ở của cái con khốn nạn đã giết thằng Cốc. Nó đã nắm được quy luật đi lại của con kia. Nó bảo trừ khử ngày hôm nay là tốt nhất.
Ngôn ngữ hành động có tác dụng hơn ngôn ngữ nói. Thằng Bóp mở cái túi đựng vợt tennis, lấy ra một đôi găng tay mỏng màu da người. Một bình xịt thuốc mê. Và một cuộn dây. Có nghĩa là nó đã chọn hình thức xử lý như đã làm với những con dê. Sau đó cuộn dây sẽ đánh lạc hướng điều tra như là một vụ treo cổ tự tử.
Chắc là tôi sẽ không tham gia. Nhưng cũng chẳng có một lời nhắc nhở thận trọng. Con người nếu cẩn thận ở nơi này thì vẫn bất cẩn ở nơi khác. Biết ai dại ai khôn hơn ai mà lên giọng khuyên bảo. Những gã trai ngoài tuổi hai mươi đã có thể tự lo liệu và tự chịu trách nhiệm.
Chỉ có điều tôi cảm thấy trước được tai hoạ. Tôi thường hay linh cảm thấy tai hoạ.
Tôi để hai đứa ở lại trong phòng. Tôi sang tiệm cà phê. Ngồi đây, nhìn qua lớp kính tối mầu có thể thấy được một nhóm Tây lốc nhốc mới đến tụ tập trước quầy tiếp tân, đợi

đăng ký nhận phòng. Đây là mùa bội thu của các khách sạn.
Anh Thế đến ngồi cùng bàn với tôi. Liền theo, bồi bàn mang tới hai ly cà phê như thể chúng tôi là hai khách uống.
- Anh nghe nói sắp tới nhà nước sẽ tháo dỡ những biển hiệu tiếng nước ngoài.
Anh "nghe nói" có nghĩa là đúng sự thực. Đây là xứ mà mọi thông tin đều được bỏ ngỏ và công khai. Nội dung những cuộc họp quan trọng chỉ sau vài giờ đã ra tới đường phố cho dân thường bình luận. Ông cốp cộp không thể ôm giữ đại sự ấm ức trong lòng, phải đem trút sang quý phu nhân. Quý phu nhân lại phải thổ lộ với các quý phu nhân khác qua con đường truyền khẩu hoặc điện thoại hữu tuyến và vô tuyến. Các quý phu nhân nguồn gốc bình dân ngay lập tức truyền thông tin theo mạng lưới bình dân. Anh Thế là một trạm tiếp sóng trong mạng thông tin đó. Một chàng thông ngôn khôi ngô cấp vụ trưởng chuyên đi phiên dịch cho các lãnh đạo. Sau những chuyến công tác nước ngoài, về đến nhà những tưởng anh đi đường anh tôi đi đường tôi, nhưng Thế là người ăn ở có trước có sau. Thế đến nhà riêng thăm chú thăm cô. Thế tỏ ra kiên nhẫn tuyệt vời hầu chuyện cô. Cô vốn đã rất cảm tình với anh chàng thông ngôn trong những chuyến thăm hữu nghị chớp nhoáng vẫn biết dành thời gian đưa cô đi mua sắm, phiên dịch được cả tên những mặt hàng tế nhị. Thế được nhiều cảm tình, Thế được cô nói khéo qua ông Vụ trưởng cán bộ. Thế cứ thế mà lên. Đến thời điểm Thế làm Vụ trưởng, ai cũng tưởng Thế còn lên nữa thì đùng một cái Thế đâm đơn xin nghỉ việc. Khi ấy Thế bốn mươi tư tuổi. Mười sáu năm nữa mới đủ tuổi về hưu. Nhưng Thế đã góp nhặt đủ vốn liếng để xây một khách sạn lớn. Những người từng tham gia vào chính trị khó bao giờ thôi làm chính trị. Họ chỉ chuyển từ hình thức này sang hình thức khác, cho dù đó là làm văn nghệ, khoa học hay kinh doanh. Thế đã kịp xây dựng được một mạng lưới che chở và hậu thuẫn. Các chú các cô vẫn tiếp tục nâng đỡ. Chú thì tặc lưỡi nó dại tự mình công danh đứt gánh giữa đường. Cô thì chép miệng nó chẳng dại đâu khách sạn của nó to như thế cao như thế sang như thế. Biết ai dại biết ai khôn ở cõi đời này. Khôn cũng chết. Dại cũng chết. Chỉ có kẻ biết là sống. Nhưng biết được rồi, giác ngộ được rồi, thì không chết nhưng sống khổ sống sở về tinh thần. Tôi đã kể những năm tháng trên biển tôi đọc nhiều sách Phật. Đọc xong, tôi chỉ thấy thương Ngài. Ngài giác ngộ năm ba mươi lăm tuổi (tức là nếu tôi giác ngộ được thì đúng là vào năm nay), bốn mươi lăm năm sau đó, Ngài phải sống giữa cõi người tôn sùng Ngài, kính phục Ngài, tin theo Ngài, nhưng không chắc đã hiểu Ngài. Ngài cô đơn và đáng thương là ở chỗ ấy.
Tôi ngẫm nghĩ. Tôi nhấm nháp ly cà phê. Tôi nghe anh Thế nói loáng thoáng. Bất chợt tôi giật mình, một cô gái đẩy cửa bước vào tiền sảnh, đi qua trước quầy tiếp tân, rồi theo cầu thang đi lên gác. Cô ta có cái vẻ của một người quen mà tôi không kịp nhớ ra. Sao gần đây tôi hay gặp những người quen quen. Ngày trước, đám bạn bè vẫn thường chọc tôi, đi đâu cũng gặp người quen, thấy trẻ hư ngoài đường không dám đánh, sợ lỡ đánh phải con mình. Thôi cho qua. Tôi mỉm cười lặng lẽ tập trung nghe chuyện của ông anh vốn tài ba hơn người.
Thế bảo rằng người ta cứ quen mồm gọi sai khách sạn này là Ngày Tận Thế. Thực ra Ngày Tận Thế chỉ đúng với tiệm ăn Apocalypse Now của lão Đắc Tùng, một kẻ đã bệ nguyên xi cái tên phim Bây giờ là lúc tận thế của Francis Ford Coppola về chiến tranh của Mỹ ở Việt Nam. Lão ấy còn dốt về chính trị tới mức trong tiệm ăn, lão cho trang trí các mô hình cánh quạt trực thăng, những tấm vải dù, những mũ sắt của lính Mỹ. Những

người có trách nhiệm lại dốt hơn khi để mặc cho lão kinh doanh trong một môi trường sặc mùi chiến tranh như vậy. Anh Thế có khác, anh tỉnh đòn. Ngay từ đầu, anh đã cân nhắc và đặt tên khách sạn là The Apocalypse, chứ không phải là Apocalypse Now.
- Chiết tự thì The Apocalypse có nghĩa là Khải Huyền, khúc cuối cùng trong Kinh Thánh Tân ước, kể về việc Thánh John báo trước cho đồ đệ về ngày tận thế...Vậy nay mai, nếu không được phép mang tên nước ngoài, khách sạn nhà mình sẽ đổi thành Khải Huyền, hoặc Thiên Khải.
Thế dừng lại, nhìn tôi như giễu cợt.
- Tôi sợ rằng Captain's Studio của chú cũng phải đổi thành Xưởng vẽ của Thuyền trưởng.
Tôi hơi nhếch mép tỏ ý thế nào cũng được. Anh Thế phải bật cười rằng anh đùa tôi thế thôi. Đúng lúc ấy, thằng Phũ đẩy cửa lao vào.
- Bố. Chú Đông. Vào phòng con ngay...
Mặt nó trắng bệch, môi nó run run.
Hai chúng tôi lật đật theo thằng Phũ về phòng quản trị. Nó thận trọng khoá trái cửa rồi mới dẫn chúng tôi chạy vào toilet.
Thằng Bóp đang đung đưa như một hình nộm giữa phòng tắm khá rộng. Một sợi dây thừng siết quanh cổ nó, treo vào cái móc ở trên trần. Mặt nó bầm tụ máu, mắt nó trợn tròn, lưỡi nó thè lè.
Trong lúc kinh hoàng, tôi vẫn đủ tỉnh táo để tìm một con dao trong ngăn bàn làm việc của thằng Phũ. Tôi cắt dây, cùng anh Thế đỡ thằng Bóp xuống, đặt lên trên bộ xa lông dài. Thế nắn đôi bàn tay lạnh toát, kiểm tra khắp thân người lạnh toát của thằng Bóp một lát.
- Chết lâu rồi.
Anh nói và buông bàn tay cứng đờ của nó xuống mặt ghế.
Thằng Phũ kể hai đứa vừa mới bàn nhau cách tiếp cận nhà con kia. Thằng Phũ sẽ cảnh giới bên ngoài, một mình Bóp sẽ vào hành sự. Phũ còn đùa Bóp nhớ cài đặt băng vệ sinh cẩn thận, kẻo không thể rút ra ngoài đường với chiếc quần soóc ướt đẫm. Rồi Phũ ra khỏi phòng chừng ba mươi phút, để thằng Bóp ở lại lục cục chuẩn bị trong phòng. Khi nó trở lại thì đã thấy thằng bạn treo lủng lẳng trong phòng tắm.
Bây giờ thì thằng Bóp đã nằm bất động trên ghế. Phũ vuốt mắt cho thằng bạn. Chiếc quần soóc quả là ướt đẫm và toả mùi hạt dẻ.
- Giờ là lúc tính chuyện đưa thằng Bóp ra khỏi đây.
Anh Thế bảo. Anh bao giờ cũng là người trở về với thực tế sớm nhất. Người chết thì đằng nào cũng đã chết rồi, nguyên nhân sẽ tìm hiểu sau. Anh không muốn có chuyện rầy rà với chính quyền. Anh lại càng không muốn loan cái tin có người chết trong khách sạn. Lộ ra thì khách sạn đúng là mang cái tên ngày tận thế.
Nhưng cũng không thể đưa thằng Bóp về nhà thằng Cốc, nơi nó vẫn đang sống với bình tro thằng bạn. Hàng xóm láng giềng đã không bị xôn xao vì cái chết của thằng Cốc. Hàng xóm láng giềng cũng sẽ không nháo nhác vì cái chết của bạn thằng Cốc. Chỉ có mỗi một cách là gửi thằng Bóp vào nhà xác bệnh viện, nằm úp lồng bàn để vô hiệu hoá cả lò nhà chuột hung hãn bên ngoài.
Thế đi gọi điện thoại cho giám đốc bệnh viện. Thế gọi điện thoại cho ba mẹ thằng Bóp ở Sài Gòn. Lại chính Thế phải chủ động sắp xếp giúp cho đám thân nhân hoảng loạn. Chú

Đông và cháu Phũ sẽ đưa xác cháu vào theo chuyến máy bay sớm nhất. Tôi biết anh chị và các cháu không thể đi vào lúc này được. Tít tít.
Còn lại việc khó nhất: Đưa xác thằng Bóp ra khỏi khách sạn bằng cách nào. Tất nhiên không thể đi qua phòng tiếp tân như một vị khách làm thủ tục rời khách sạn. Tất nhiên không thể mang cái xác ra bằng cửa sau cho nhân viên khách sạn trông thấy. Tôi tìm được một cái hộp giấy đựng tủ lạnh trong nhà kho. Ba anh em chú cháu tôi hì hục bê cái xác tám mươi tám cân bỏ vào trong hộp giấy. Phải nắn lại chân tay cho cái xác ở trong tư thế ngồi, như vậy mới vừa kích cỡ của chiếc hộp tủ lạnh. Cái hộp được bỏ lên một chiếc xe đẩy cho thằng Phũ đẩy ra cửa sau, tôi đánh một chiếc minibus vào, đón cả hộp cả người lên xe đến cổng sau bệnh viện.
Đưa được cái hộp tủ lạnh vào trong nhà xác mới nảy ra chuyện. Cái xác cứ kiên định trong tư thế ngồi bó gối, nhất định không chịu ngả ra tư thế nằm. Cứ như thể vào phút cuối cùng của cuộc đời, thằng Bóp bỗng biết xấu hổ về cái quần soóc ướt của nó. Cái xác đã lạnh đã cứng đã co quắp này ai mà bỏ vào quan tài được. Tôi lập tức nhớ ra. Tôi đã có kinh nghiệm về cái chết kiểu này. Tôi đánh xe về khách sạn lấy mấy chai rượu trắng, tạt qua tổ bếp lấy một ít gừng đập dập, một phích nước sôi và một cái xô. Chúng tôi đặt thằng Bóp lên một cái bàn mặt granitô. Nó nằm vật nghiêng, co quắp. Ba anh em chú cháu tôi, mùi xoa bịt mũi cho giảm bớt cái tử khí trong nhà xác, dùng rượu và nước gừng nóng xoa bóp các khớp chân khớp tay cho thằng Bóp. Lâu sau mới kéo được chân tay giãn ra, cho cái xác trở về tư thế nằm ngửa. Một cái thế nằm ngửa rất xấu. Hai bàn tay như thu thu giấu giấu trên bụng. Cặp giò vốn đẹp bây giờ cứ vẹo vọ, cái quặt ra cái quặt vào. Dù sao như vậy cũng đã có thể bỏ cái xác vào quan tài được rồi.

*
* *

Tôi và thằng Phũ lên máy bay khá sớm. Cái quan tài kim loại đã được nhân viên hàng không lặng lẽ đưa vào khoang. Lên sớm, mà ghế bên cạnh đã có người ngồi. Một ông già độ tuổi về hưu, thoả thuê sung mãn. Ông già hơi nhướng mắt khi một cô chiêu đãi viên, tay bịt mũi, lật đật chạy qua các hàng ghế còn lác đác hành khách, xịt vào đó một thứ thuốc khử mùi như mùi bệnh viện. Ông chép miệng bắt chuyện với tôi rằng thời nay chúng nó làm ăn thế đấy, để hành khách lên đến nơi mới dọn dẹp mới làm vệ sinh mới cho máy điều hoà nhiệt độ làm việc.
Chúng tôi ngồi ngay cạnh buồng chuẩn bị của đám tiếp viên. Mấy anh chàng mặt hoa da phấn đang nắn bóp chí choé mấy cô nàng hơ hớ mời mọc. Một cô chắp tay đứng trước cái bát hương nhỏ, bên cạnh đặt một đĩa khẩu phần ăn của hành khách. Các oan hồn phù hộ cũng được bay miễn phí cùng cô chuyến này. Đám trai thanh nữ tú làm mặt nghiêm khi cùng cô lầm rầm khấn vái. Cô ta vừa khấn xong thì choé lên một cái và cả đám trai

gái cười vỡ ra - một gã láu cá đã kịp xin phép các oan hồn thò tay vào bộ ngực cô gái thành tâm.
Lũ quái vật chứ không phải là người nữa, ông già tiếp tục bắt tôi hầu chuyện. Lại còn nảy nòi ra cái tệ mê tín dị đoan. Mà sợ cũng phải. Ông rất sợ đi máy bay nước nhà. Chỉ khi nào máy bay tiếp đất mới tin chắc là mình còn sống. Có lần bay được chừng bốn mươi phút thì trong khoang nóng như lò nung, Tây đầm cởi hết áo ngoài nôn mửa toé loe. Nhìn ra cửa sổ lại thấy sông Hồng ở bên dưới, hoá ra máy bay trục trặc phải quay về. Nghe đâu hệ thống thông gió không làm việc, cứ bay tiếp thì chỉ còn nước chết cháy. Thế cũng chưa hết đâu. Có lần ông bay vào Sài Gòn bằng chuyên cơ của một đoàn cấp cao, máy bay đã được chăm nom chuẩn bị từ mấy ngày trước, vậy mà vòng đi vòng lại mấy lần mới bật được càng ra. Về sau cụ đi chuyến ấy cứ đòi đi đâu cũng phải để tổ lái ngoại quốc lái cho cụ. Đành rằng cụ vẫn kêu gọi dùng hàng nội, nhưng mạng sống thì phải được đảm bảo bằng phi công ngoại và thuốc ngoại.
Tôi không muốn nói chuyện. Tôi giả vờ nhìn chăm chăm vào tờ báo cầm tay dù không đọc được một chữ. Thằng Phũ thì mặt quàu quạu ngó đi chỗ khác. Vậy mà ông già vẫn không buông tha. Ông nghi ngờ những chiếc máy bay mới mua này. Trông sáng sủa đẹp đẽ vậy thôi, thực ra nó là loại máy bay xé cần hen được mông má tân trang, được bán với giá hữu nghị đắt hơn máy bay cũ rẻ hơn máy bay mới. Các nước đang phát triển là đống rác cho các nước phát triển vung tay ném đồ thải vào. Bọn người đứng ra mua hàng ẵm về nhà riêng của chúng một đống tiền. Người ta tin rằng tuổi thọ của chiếc máy bay là hàng chục năm. Đùng một cái nó từ trần trong lúc đang làm nhiệm vụ. Mê tín là phải thôi. Khấn vái là phải thôi.
Như là ông bị cái chết ám ảnh, như là ông nói luôn mồm để tự trấn an. Nhưng từ những câu chuyện ám chỉ cái chết cho đến khi nói toẹt ra, vẻ mặt ông thoả mãn như không thản nhiên như không. Một kẻ chỉ thích nói cho sướng mồm, thích hù doạ người khác. Tôi chỉ muốn nói cho ông ta biết rằng chuyến này ông đang đồng hành với một xác chết. Nhưng vừa lúc thằng Phũ kéo tôi đổi chỗ xuống một hàng ghế phía dưới. Chuyến này vắng khách, mỗi người ngồi mấy hàng ghế chả được.
Xác thằng Bóp được đón ở sân bay rồi đưa thẳng về địa điểm làm đám tang. Lại những vòng hoa trắng. Ba thằng Bóp mở tấm vải liệm nhìn mặt con rồi ôm mặt khóc. Chàng Tarzan cao mét tám lăm nặng tám mươi tám cân, gương mặt đã được trang điểm cẩn thận trông như đang ngủ. Rồi ba cũng sẽ đi theo con thôi, sao con không ráng đợi? Phường bát âm có cả kèn trống sáng loáng như một đội quân nhạc. Những khúc nhạc nổi lên, khúc nào cũng hơn hớn giậm giật. Trái tim ngục tù trái tim ngục tù anh yêu em yêu đến ngàn thu...Đừng nghe những gì con gái nói đừng nghe những gì con gái nói đừng nghe những gì con gái nói... Đám ma ngoài bắc thì tấu lên toàn những bản nhạc não lòng. Nhạc ấy là dành cho những người sống đi đưa đám. Đám ma trong này rặt những khúc nhạc vui. Để mua vui cho người chết thanh thản mà ra đi? Hay là ngược lại, nhạc buồn cho người chết, nhạc vui cho người sống?
Đêm đến, tôi và thằng Phũ đi qua những đường phố Sài Gòn bằng một con Tôm (Custom) 750 phân khối kềnh càng như một con bọ cạp. Bất đồ thằng Phũ nhớ ra con chó của thằng Cốc ở nhà một mình, chắc là không được ai trông nom trong hai ngày qua. Nó chạy vào ô điện thoại tự động bên đường, gọi ra Hà Nội cho một thằng trong tổ bếp, nhờ đến nhà thằng Cốc cho con chó ăn. Dạo trước con chó của thằng Cốc không được

hoà thuận lắm với thằng Bóp. Thằng Bóp thỉnh thoảng lên cơn lại bóp cổ con chó. Sau khi thằng Cốc chết, thằng Bóp mang bình tro của bạn về nhà, đặt lên bàn thờ. Con chó tru lên hoảng loạn. Ngày nào nó cũng đến nằm dưới bàn thờ, rầu rĩ gục đầu, mắt nhoèm nước, trong khi thằng Bóp thắp hương cho bạn. Thằng Bóp cảm động vì hành vi có nghĩa của con chó và chúng bắt đầu chung sống hoà bình, chấm dứt hẳn những vụ bóp cổ. Từ nay cả hai ông chủ đều đã chết rồi, không hiểu con chó sẽ sống ra sao?
Hai chú cháu đi vào một vũ trường. Hai cô vũ nữ nhã nhặn tiến đến mời nhảy. Phũ đưa cho hai cô một món tiền bảo rằng đang có công chuyện làm ăn. Hai cô cảm ơn và đi ngay. Đang uống cà phê thì một cô mang ly nước cam đến xin được ngồi cùng. Tôi đưa mắt hỏi thằng Phũ, nhưng nó lại lập tức lắc đầu. Xin lỗi nhỏ nghe, các anh không phải là Hồng Công Xinh ga po không phải Việt kiều, các anh đang bàn chuyện làm ăn chút xíu. Cô gái lại lịch sự rút lui. Sao trông cô ta quen quen. Sao tôi nhìn đâu cũng thấy những gương mặt đàn bà quen quen. Kiểu cách cô này thoáng nhìn cũng đã biết là một thứ gái cao cấp bán chuyên nghiệp và hành nghề theo ngẫu hứng, chỉ làm ăn với Tây Tàu Nhật Mỹ và Việt kiều thứ thiệt.
Không còn bị ai quấy rầy nữa, thằng Phũ mới bảo rằng chuyện thằng Bóp tự treo cổ là chuyện nhảm nhí. Phũ đã thấy điều mà mọi người không để ý: Quanh cổ thằng Bóp có dấu tay siết cổ. Có nghĩa là Bóp đã phải nhận đúng cái mà nó định làm để trừ khử đứa con gái kia. Phũ cho rằng không ai ngoài con khốn kiếp đã lẻn vào khách sạn để làm việc ấy. Không chỉ là một mình đứa con gái chân yếu tay mềm, nhất định là nó còn có cả một băng gớm ghê mới đủ sức thực hiện một việc khó khăn trong thoáng chốc như vậy. Rất tiếc là Phũ đã không hỏi thằng Bóp cái địa chỉ mà chúng định hành sự. Nhưng không sao, Hà Nội chỉ bằng bàn tay, người Hà Nội vẫn va mặt nhau hàng ngày. Chuyến này trở ra, Phũ sẽ đi tìm con kia cho bằng được. Nhóm ba người nay chỉ còn mình nó. Phũ sẽ sống cho cả ba người. Phũ sẽ trả hận cho cả ba người.
Chúng tôi lại đi lòng vòng qua những đường phố Sài Gòn ban đêm. Sài Gòn by night. Nhiều gương mặt con gái trên đường. Lại có nhiều vẻ mặt quen quen trong những gương mặt lướt qua ấy.

Cõi người rung chuông tận thế

Hồ Anh Thái

Hai chú cháu không cần phải ra tới Hà Nội. Thủ phạm hiện đang có mặt ở Sài Gòn. Lại chính thằng Phũ phát hiện ra điều ấy. Nó thình lình lao vào phòng, dựng tôi dậy, kéo đi luôn. Bàn tay rắn chắc của nó rung lên trong cơn thù hận hừng hực. Lại phóng đi trên con Tôm phân khối lớn. Chiếc xe mượn của gia đình thằng Bóp trong những ngày làm tang. Rồi sà vào một quán cóc bên đường. Xem ra đây có vẻ là điểm hẹn của những phần tử hạ lưu cò con. Quán xá đáng ngờ. Khách khứa đáng ngờ. Nước nôi giải khát đáng ngờ. Chỉ có một chút cà phê mà cả một núi đá lạnh dềnh lên một ly lớn như núi băng Bắc Cực.
Vậy mà vẫn phải kiên trì ngồi nhấm nháp. Nhấm nháp mà vẫn phải gọi mỗi người một ly cà phê, một ly chanh muối, một ly rau má. Mỗi ly bỏ thừa lại hai phần ba ly đá lạnh. Thằng Phũ vừa nhấm nháp vừa không quên dõi mắt cảnh giới sang bên kia đường. Một con đường nhỏ. Bên ấy là một khách sạn mini người ra vào thưa vắng.

Bất chợt tôi ngẩn người ra. Cô gái vừa đẩy cửa bước vào khách sạn chính là người đã thuê Xưởng vẽ của Thuyền trưởng hôm trước. Vẫn cùng một bộ váy áo. Vẫn cùng mái tóc sấy mì lăn tăn.
Tôi liếc nhìn sang. Phũ vẫn thản nhiên ngồi đợi. Nếu không đi cùng nó, và nếu không phải rình phục một kẻ khác, có lẽ tôi đã sang bắt chuyện với cô gái kia.
Chừng mười phút sau, cánh cửa khách sạn mở ra. Người bước ra lần này cũng là một cô gái. Tôi lại ngẩn người một lần nữa. Tôi nhận ngay ra cô gái nọ, chẳng cần đến cái đặt tay của thằng Phũ lên đùi tôi tỏ ý ra hiệu. Đó chính là cô gái chúng tôi gặp ở bãi tắm Bình Sơn. Cô gái có cái tên không con gái: Mai Trừng. Kẻ bị thằng Bóp hôm trước và thằng Phũ hôm nay săn đuổi. Cô gái dắt chiếc xe honda 70 dựng trước cửa khách sạn, rõ ràng là một chiếc xe thuê, rồi nổ máy phóng đi.
- Về thôi, chú.
Thằng Phũ đứng dậy trả tiền, rồi thong thả đi ra chỗ dựng xe. Vẻ mặt nó lúc này bằng lặng và bình tĩnh.
- Tối nay sẽ thanh toán xong.
Phũ nói khi hai chú cháu đã lướt đi trên đường phố. Khô khan và lạnh lùng. Đơn giản và dứt khoát. Không thể hiểu nhầm sang một chuyện khác.
Tim tôi đột ngột nhói lên. Tôi cũng muốn trả thù. Tôi cũng muốn dẹp hận thù lại cùng một lúc. Tôi cùng lúc linh cảm được cái kết cục thảm khốc của thằng cháu nếu nó cứ như con thiêu thân lao vào cái ngọn lửa là cô gái kia. Cô ta là ngọn lửa ư? Có phải chính cô ta đã thiêu cháy thằng Cốc trước, thằng Bóp sau? Giờ thì tôi đã hơi tin điều này, dù tôi không cảm thấy rằng cô ta hoạt động có tổ chức.

Thằng Phũ không đưa tôi bám theo sau con mồi. Nó đưa tôi về phòng nghỉ trong khách sạn. Dường như nó bình tĩnh biết rằng con mồi không thể thoát đi đâu được.
Tôi thử thuyết phục thằng Phũ. Đứa con gái kia không thể là thủ phạm trong cái chết của thằng Cốc trước thằng Bóp sau. Càng thuyết phục càng thấy lập luận của mình là vô lý. Tôi hiểu rằng mình đang lo sợ thằng Phũ cũng sẽ chết. Tôi mà còn biết sợ? Chẳng phải chính là tôi đã hùng hổ định đi trả thù sau cái chết của đứa con gái hai tuổi đó ư? Nếu anh Thế từng trải không can thiệp kịp thời thì chắc tôi đã gây ra một vài cái án mạng. Nhưng bây giờ tôi không thể khoanh tay đứng nhìn thằng Phũ đi tới cái chết. Mùng năm Tết năm nay, hai chú cháu ngứa chân sục vào Hội gò Đống Đa. Mùng năm, mười bốn, hăm ba - Đi chơi cũng lỗ nữa là đi buôn. Nói thế chẳng hoá những người đi hội gò hàng năm đều lỗ. Thằng Phũ thì lãi ba cái bóp ngực, một cái nắn eo thừa cơ những cô gái chen chúc mắc kẹt. Hai chú cháu hả hê tách khỏi đám đông, ngồi thụp xuống bên ông thầy bói đang đuổi ruồi và ngáp vặt. Bói bài Tây. Cậu tráo giúp bảy cái. Ông ta thoăn thoắt vật ngửa những con bài. Ông ta ngồi đờ ra. Mãi sau mới lắp bắp nói được. Cậu ơi, cậu về tìm cách giải hạn đi, năm nay cậu không chết thì cũng vướng vòng tù tội. Thằng Phũ thoi ngay một quả đấm vào giữa mặt ông thầy bói làm ông ta ngã ngửa. Cái đồ thầy bói nói mò, tao không giết ai thì thôi nhá đứa nào giết được tao. Nó hầm hầm đứng dậy đá cỗ bài văng tung toé rồi kéo tôi đi.
Bây giờ tôi nhắc lại lời ông thầy bói cho Phũ nghe. Không chết thì cũng tù tội. Như thế tức là tôi vẫn muốn doạ dẫm nó chút ít. Thằng Phũ cười nhạt và cũng lặp lại lời nó đã hét vào mặt lão thầy bói. Nó không giết ai thì thôi, chứ đừng ai nghĩ đến chuyện giết được nó.
Tôi đầu hàng. Tôi bỏ mặc nó cho số phận. Nhân định thắng thiên. Biết đâu nó sẽ thành công. Vậy cũng xong, sẽ chấm dứt được cái vòng trả thù luẩn quẩn bấy lâu nay.

*
* *

Chị dâu tôi sinh thằng Phũ ở nơi sơ tán năm 1972. Không kịp đến bệnh viện. Bệnh viện thời chiến ở xa hơn mười cây số mà phương tiện giao thông duy nhất là xe đạp. Trước đó chị tôi đã có lời nhờ bà đỡ trong làng. Một tay bà đã đỡ cho hầu như cả làng, chỉ trừ cái ông phó chủ tịch xã đã dám cầm đầu một nhóm thanh niên xung kích đái vào bát hương rồi phá sập đền thờ thành hoàng làng. Trừ một goá phụ tiết hạnh khả nghi, chồng chết được một thập niên thì cũng nổi tiếng thập thành, cặp mắt lúc nào cũng lúng liếng, vẻ mặt lúc nào cũng hơn hớn thoả mãn không thèm che giấu bằng vẻ âu sầu đức hạnh. Trừ dăm ba gã buôn bè buôn chuyến hành thêm nghề lừa đảo và cướp vặt...
Còn lại cả cái làng phúc đức này một tay bà đỡ hết. Nay đến lượt đứa cháu tôi.

ở phía sau tấm cót ép che tạm, chốc chốc chị dâu tôi lại rú lên. Anh Thế ơi là anh Thế ơi, anh giết em rồi. Tôi mới mười hai tuổi, nghe vậy thì hoảng lắm, sợ chị chết thật, bèn chạy bổ vào. Chị tôi nằm ngửa trắng lôm lốp trên một tấm phản gỗ, cái bụng to kềnh vồng cao một cách kỳ dị. Bà đỡ vội bịt mắt tôi rồi tru tréo lên. Nhà này hay nhỉ, cho trẻ con ra ngoài. Bác gái chủ nhà vội chạy vào dẫn tôi ra. Chị dâu tôi vẫn rền rĩ. Anh Thế ơi là anh Thế ơi, anh giết em rồi. Anh Thế giờ này đang phục vụ đoàn ta ở Hội nghị Paris, mọi người đều ngóng về bên ấy chờ thằng Mỹ chấp nhận chấm dứt cái cú dấn cuối cùng trong vụ hành hung miền Bắc bằng không lực. Anh Thế sang Paris từ hồi đầu năm, anh có làm gì chị đâu mà chốc chốc chị lại khóc gào thảm thiết như thế.
Chị tôi đẻ chưa xong mà máy bay Mỹ đã ào đến. Mọi người nhảy hết xuống cái hầm ngay dưới tấm phản gỗ. Chỉ còn chị và bà đỡ kiên cường trụ lại ở bên trên, như thể chính họ đang phải đối đầu với lũ cướp trời ở bên trên. Tất cả giật bắn người khi một loạt bom nổ ầm ầm xung quanh và mặt đất rung bần bật như lên cơn sài giật. ở phía trên đầu, chị tôi cũng thét một tiếng rồi tắt lịm. Thằng Phũ gan góc mãi không chịu ra giờ đã phải phọt ra, một phần là nhờ loạt bom quá gần, đến người thường cũng phải kinh hoàng vãi ra quần. Rồi tốp máy bay bỏ đi luôn, như thể nhiệm vụ của đợt tập kích này là làm cho chị tôi đẻ được.
Bác chủ nhà và hai người đàn bà lật đật lên khỏi hầm giúp cho bà đỡ. Tôi ngồi lại cùng mấy anh chị con bác chủ nhà. Cả lũ trẻ con dán mắt vào những đôi chân đàn bà quần đen chạy qua chạy lại ở phía trên. Từ mép tấm phản gỗ, những giọt nước mầu đỏ bắt đầu giọt xuống như mưa giọt gianh.
Thằng Phũ đã ra đời như thế. Một thằng bé bầm tím nặng bốn cân chín lọt lòng mẹ nhất định không khóc. Bà đỡ đã nản lòng bỏ nó sang bên để quay sang cứu người mẹ đã lịm đi và có những dấu hiệu biến chứng rất xấu. Đám đàn bà bỏ xác thằng bé con vào một cái rổ sề trước hiên nhà cho khỏi vướng lối đi. Đúng lúc ấy thì ông phó chủ tịch phá đền chạy xộc vào, gọi thêm nhân công đi giải quyết mấy cái lò gạch ngoài đồng vừa bị trúng tên lửa Mỹ. Ông thấy thằng bé đen sì bị ruồi bâu bên trong cái rổ. Ông tiếc cái thằng bé mập mạp hiếm có. Ông nắm hai cổ chân nó xách ngược lên như xách một con chó con. Rồi ông phát lia lịa vào đít nó. Tiên sư mày, hôm nay là mùng một, trai mùng một to khoẻ như thằng tướng cướp thế này mà chịu nằm cho kiến nó tha. Những câu kích động kiểu ấy có thể khiến hai gã thanh niên tự ái điên lên mà vác dao chém nhau, huống hồ một thằng bé mới chịu chết có hơn một phút. Thằng bé bỗng giật mình, vặn vẹo thân người, sặc sụa dớt dãi ở mũi ở miệng. Rồi nó bật khóc. Khóc say sưa và sảng khoái. Rốt cuộc nó đã chiến thắng định mệnh nhờ sự trợ giúp của một ông cán bộ vô thần.
Theo lời khuyên của bà đỡ, chị dâu tôi đi lấy cho thằng bé một lá số tử vi. Ông thầy tử vi đã lén lút lập số tử vi cho tất cả những người tử tế trong làng, chỉ trừ ông phó chủ tịch phá đền, trừ goá phụ mà ông gọi là con đĩ thập thành và dăm ba gã buôn bè buôn chuyến. Tử vi dạy thằng Phũ có mệnh thổ, dễ chết vì đất. Ai mà không chết vì đất, đất luôn luôn tiêu huỷ mọi thi thể sang hèn, giàu nghèo, đức độ và vô đạo đức. Thằng Phũ có một cái hạn lớn vào năm hai mươi tư tuổi, thậm chí có thể sẽ chết, nếu qua được thì nó sẽ trở nên giàu sang bậc nhất, là trai mùng một nó sẽ thành tướng và luôn cầm chòm ở bất cứ nơi nào, chinh phục được bất kỳ ai. Chị tôi nể mà đi xem tử vi, những người được mang tiếng là cán bộ khoa học thời bao cấp quá kiêu hãnh, mấy ai tin những lá số nhảm nhí do những kẻ thất học vẽ vời nguệch ngoạc. Chị đã gần như quên mất chuyện tử

vi cho đến thời kinh tế thị trường, cho đến khi bỏ tiền ra xây khách sạn, nói gọn lại là cho đến khi chuyển từ thân phận vô sản sang thân phận một người có sở hữu. Tài sản có tác dụng biến người sở hữu nó thành kẻ lúc nào cũng lo mất của, lúc nào cũng ngay ngáy lo sợ hao hụt. Lo nhiều thì đâm ra mê tín, thôi thì vái cả bốn hương tám hướng, có thờ có thiêng có kiêng có lành. Khi lo sợ thì chớ ngồi yên một chỗ mà càng sợ, cứ lật đật chạy chỗ này chỗ khác xin số xin quẻ cũng là một cách tự trấn an. Những bà cốp ông cộp còn đang thấp thỏm leo cao, những túi lớn ví lớn còn muốn căng phồng hơn nữa, những mối tình lớn tình bé còn muốn thoả thuê hơn nữa, tất thảy đều tìm sự xác tín nơi những quẻ bói và những lá số.

Phải đến lúc ấy chị tôi mới bắt đầu tin chuyện bói toán. Trong tay anh chị là số phận một khách sạn tương đối lớn, đâu phải chuyện đùa. Rồi bất chợt chị thót tim nhớ lời ông thầy tử vi về số phận đứa con trai. Năm nay tính cả tuổi mụ thì thằng Phũ đúng tuổi hăm tư. Chị lo chuyện ấy. Chị bị ám ảnh vì chuyện ấy. Nói với chồng thì chồng gạt đi, chuyện đàn bà. Anh Thế là người gia trưởng, anh tin vào vị trí độc tôn của người đàn ông thứ bậc cao nhất trong gia đình, anh không tin vào sự thu xếp việc lớn của người đàn bà. Từ Hải oanh liệt thế cũng chết đứng vì một cô Kiều đàn bà. Khổng Tử bảo gần đàn bà thì nó nhờn xa đàn bà thì nó oán. Thế ít khi để vợ can dự vào những việc mà anh tin là lớn và đúng đắn. Chị nổi khùng thì anh lặng lẽ bỏ đi đâu đó. Còn đến lượt chị phản ứng bỏ đi đâu đó thì anh bình tĩnh làm việc của mình cho tới khi chị chán ngán tự quay về. Lần này cũng vậy, anh Thế không nói cho vợ biết chuyện anh quyết định cho hai chú cháu tôi đưa xác thằng Bóp vào Sài Gòn. Chỉ khi chúng tôi đã bay đi rồi, chị mới biết. Chị hoảng hồn gọi điện thoại vào Sài Gòn liên tục. Chị phấp phỏng chờ ngày hai chú cháu bay trở ra. Không ai nói cho chị biết chuyện gì xẩy ra ở Sài Gòn. Thế mà khi tôi bước vào nhà, cố giữ vẻ mặt bình tĩnh dù vẫn hơi thất sắc, chị bắt rất nhạy vẻ thất thần của tôi. Chị run run hỏi. Thằng Phũ làm sao rồi phải không? Rồi chị xỉu xuống.

Trở lại chuyện thằng Phũ ngày trước. Chị dâu tôi đã đặt tên con là Mạnh, nhưng một tháng sau nhận được thư chồng, chồng khăng khăng đòi đặt tên con là Phú. Mạnh thì chung chung quá. Phú mới cụ thể cái chí làm giàu và quyết làm giàu của một thế hệ phải chịu chiến tranh, ăn thì phải ăn độn mì có lúc tới ba phần tư khẩu phần, ngủ thì ngủ bụi nằm bờ như lũ vô gia cư. Ngay từ khi ấy anh Thế tôi đã quyết chí phải ngoi lên làm giàu. Anh nhất định đặt tên con là Phú. Tạ Đắc Phú. Về sau lũ bạn gọi chệch đi là Phũ. Tên Phũ hợp với nó hơn.

Giữa tôi và thằng Phũ không phải chỉ có tình chú cháu. Có khi là bạn bè, là anh em, phần nhiều có một thứ tình cảm gì đó giống như tình cha con. Tôi chứng kiến phút chào đời của nó, một thằng bé tím tái ngạt thở đầy dớt dãi. Tôi cõng nó đi chơi suốt cả tuổi thơ tôi. Tôi theo dõi từng sự đổi thay suốt cả tuổi thơ nó. Năm mười bốn tuổi, Phũ rủ thằng Cốc và thằng Bóp theo học võ ở tôi. Ba gã trai đồ sộ nhất lớp, hung tợn nhất lớp từ nay được sự yểm trợ của võ thuật. Cũng vào năm nó bước sang tuổi mười bốn, một buổi sáng Phũ chỉ cho tôi những vết lốm đốm dầy cộp trên quần đùi của nó. Cháu đã trở thành đàn ông phải không chú? Chưa đâu, cháu mới bắt đầu dậy thì, còn trở thành đàn ông lại là chuyện khác. Từ đó thảng hoặc tôi giảng giải cho nó hiểu như thế nào là "trở thành đàn ông" và cần phải làm những gì trong cái bước ngoặt hiểm nghèo ấy của đời người. Đôi khi tôi phải kiểm tra theo kiểu trực quan để có những lời giải thích thiết thực. Đây chính là kinh nghiệm cụ thể mà anh Thế truyền cho tôi khi tôi bắt đầu trở thành người lớn. Gia

đình tôi vốn ảnh hưởng Tây học. Giáo dục giới tính cho con trai là việc làm của cha chú hoặc của người anh lớn. Giáo dục giới tính cho con gái là việc của người mẹ. Cha mẹ chẳng may mất sớm, anh Thế trở thành người dạy tôi. Nay đến lượt tôi dạy cháu. Chỉ còn có cách đối thoại công khai, không né tránh gọi đúng tên sự vật. Người ấn Độ thời cổ đại trong pho sử thi bách khoa toàn thư của mình còn bảo rằng đức hạnh chỉ được bảo vệ bằng sự bưng bít ngu dốt thì rất bấp bênh.
Bẵng đi một thời gian, tôi lên tàu đi xa. Khi tôi trở về, thằng Phũ đem khoe một chiếc quần lót phụ nữ. Cháu đã trở thành đàn ông. Cả lớp rủ nhau đi cắm trại xa Hà Nội. Phũ kéo được đứa con gái ra xa khu lửa trại bập bùng, vừa mới lột được chiếc quần lót của cô ta thì nó bỗng thấy cơ thể mình tan ra thành nước hết cả. Tôi lại phải giải thích rằng sự tan chảy ấy không giống như sự tan hoà trong nhau và như vậy vẫn chưa gọi là đã trở thành đàn ông. Rồi lại bẵng đi một dạo cho tới khi thằng Phũ đem trưng khoe có tới cả chục cái quần lót. Nó là kẻ mải mê sưu tầm thứ đồ thầm lặng này. Lũ con gái không cưỡng được sự hùng hổ chiếm đoạt thân xác thì cũng không cưỡng được sự cướp đoạt cái thứ đồ nhỏ nhoi kia, cuối cùng đành chia tay với sự trống vắng từ thắt lưng trở xuống. Phũ thật thà kể cho tôi nghe lai lịch từng chiếc một, thứ đồ Thái có thể bóp gọn trong lòng bàn tay và đút nhanh vào túi quần khi từ giã. Màu xanh thiên lý là cái đầu tiên biến Phũ thành đàn ông. Màu nâu có một bộ ngực đồ sộ. Mầu hồng thì vừa kéo Phũ vào vừa muốn đẩy nó ra. Màu da người làm nó đắm chìm suốt một đêm trắng u mê đến mức không nhớ nổi bao nhiêu lần... Thứ kiến thức giáo dục giới tính tôi truyền cho từ năm nó mười bốn tuổi đủ cho Phũ sống phóng đãng mà không một lần để lại hậu quả.
Một lần tôi vừa chân ướt chân ráo về đến Hà Nội thì thằng Phũ kéo đi luôn. Qua những đường phố tối. Qua những tiệm cà phê cố tình để tối. Qua những đám người cũng tăm tối đứng ngồi trong tiệm, chúng tôi được đưa tuốt lên tầng ba. Mụ Tú Bà son phấn nước hoa và áo quần chải chuốt vẫn chưa giấu được gốc gác quê mùa. Chị mới vồ được một con bò lạc trinh nguyên, đơn thì chị xin chỉ rưỡi, kép như thế này thì cho chị hai chỉ. Thằng Phũ không thèm mặc cả, ra hiệu dẫn mối vào. Nó nắn vai đứa con gái quay đằng trước, hất ra đằng sau, bóp cằm cho nó ngửa lên để nhìn vào cặp mắt như cái cân tiểu ly của Phũ. Đoạn nó ra hiệu cho đứa con gái và tôi cùng lúc cởi bỏ. Ba đứa nằm trần trụi trên giường. Đứa con gái chẹt giữa, thân thể ấm nóng chốc chốc lại run giật như lên cơn động kinh mà không dám khóc. Phũ là kẻ thám hiểm đầu tiên, từ tốn và bình tĩnh dọc theo thềm lục địa đầy tiềm năng mà chưa được khai thác. Đứa con gái run lên từng đợt. Tay phải nó bíu chặt lấy tôi như sắp chết đuối bám chặt một tấm ván. Mặt thằng Phũ lộ vẻ ngờ vực. Nó lục cục gì đó ở nơi thềm lục địa một lát, tôi tưởng nó đang thành thạo kiểm tra lại dụng cụ bảo vệ một lần nữa. Vẻ ngờ vực chuyển phắt sang căm giận. Phũ thình lình đứng vụt dậy, đạp liên tiếp mấy đạp vào mặt đứa con gái. Nó xưng bố với đứa con gái, nó luôn mồm gọi mẹ con kia ra để chửi, "bố mày" muốn lôi "mẹ mày" ra để làm cái việc đang định làm với đứa con gái. Tôi giữ được chân thằng Phũ tồng ngồng lại, không thì nó đạp con kia nát bét. Con bé phải khai ngay. Em bị một tuần nay rồi, sau đó ngày nào cô Tì cũng bắt em phải nhận là còn trinh để bán tiếp cho khách đang háo. Đúng lúc ấy cô Tì đẩy được cửa ngách đi vào. Những loại phòng này thường có cửa phụ để thoát hiểm dù đã đều đặn đóng thuế cho công an và các loại bảo vệ phường quận. Thằng Phũ dí cái vật dính dấp trên ngón tay vào mặt cô Tì. Đây là bong bóng cá mè, định lừa bố mày à, bố mày đi làm một quả để thi cuối năm cho son mà mày dám đưa sọt thủng, lôi

ngay con khác ra đền đi, không có à, vậy chạy ngay ra đường mà săn bò lạc, các bố mày chờ.
Cô Tì có tài thánh mới đi chộp được bò lạc vào lúc này. Thằng Phũ túm gáy cô Tì chửi rủa một lát thì bỗng nhận ra con mụ phốp pháp tái nhợt kia chính là sự bồi thường đậm đà mà giá lại rẻ bất ngờ. Nó quát cô Tì leo lên giường ngay, gái trinh không có thì nạ dòng thế thân, bằng không sẽ vẩy tay cho đàn em đến đập nát cái tiệm cà phê xanh này ra. Đến mức ấy thì cô Tì đành phải cởi bỏ vẻ tự tin và đàng hoàng bà chủ để leo lên giường.
Sau rốt cô Tì không nhận tiền, coi như kỉ niệm hai chú em một cái. Tất nhiên cô cũng ưng thuận kỉ niệm thêm cho thằng Phũ cái quần lót mà cô không mang sẵn trên người, phải chạy đi lục tủ để lấy.
Sau khi thằng Phũ chết, tôi thấy trong tủ quần áo của nó có một chiếc ca táp Nhật, kiểu xách tay của các vị quan chức, vật kỉ niệm quãng đời làm ngoại giao được ông bố trao lại cho đứa con trai. Trong chiếc cặp có 101 chiếc quần lót phụ nữ. Vậy là trong một quãng đời ngắn ngủi chín năm làm đàn ông, ông mãnh này đã sống bằng cuộc đời của 101 người đàn ông đạo đức suốt đời chỉ biết có một người đàn bà.
Và hiển nhiên là cũng giống như hai thằng bạn ra đi từ trước, đám tang thằng Phũ phủ đầy những vòng hoa trắng.

*
* *

Lần ấy tàu cập bến cảng Đà Nẵng bốn ngày. Tôi lên bờ mua một tờ An ninh. Đám lính thuỷ, lái xe, phu phen, tiểu thương và xích lô ba gác đọc chung một tờ báo, loại báo không dành cho đám trí thức tự coi là độc giả bậc trên, vốn hay nghĩ ngợi và yếu thần kinh. Lũ người yếu bóng vía chỉ cần một tháng liền đọc báo An ninh thì ban ngày không dám ra khỏi nhà, ban đêm không dám ra khỏi buồng để đi giải. Nhưng chỉ việc coi những vụ đâm cướp giết hiếp là chuyện giải trí thì có thể được mách bảo những thông tin không dễ kiếm. Bài phóng sự điều tra về việc hẻm phố này có hiệu cắt tóc thanh nữ, góc đường kia bán thuốc kích dục và bao cao su tăng thêm khoái cảm, ven xa lộ nọ có bán vũ khí và bình xịt thuốc mê... là một cách bán thông tin cho người đọc tiếp cận thị trường. Tôi từng luyện được cách đọc báo rất nhanh, thành ra là một kẻ đọc rất tốn báo. Chỉ sau chừng nửa giờ tôi đã lấy được hết nội dung của bốn mươi tám trang báo, thực ra trừ đi mười hai trang quảng cáo thì chỉ còn ba mươi sáu trang, kể cả lá thư toà soạn như một câu rào đón trước. Đến trang tin vắn, tôi giật mình khi đọc phải cái tin vào đêm (cách đây năm ngày) cảnh sát quận Hoàn Kiếm bắt giữ TĐP (Tạ Đắc Phú) sinh năm 1972 trú quán tại (nhà anh Thế tôi) trong lúc đua xe máy phân khối lớn quanh bờ hồ quệt ngã một nữ sinh mười chín tuổi làm cô này bị gẫy chân phải. Cuối mẩu tin có đôi ba lời bình về

hiện tượng cậu ấm cô chiêu của những gia đình mới phất hoặc có thế lực đang lao vào những cuộc đua xe máy rồ dại làm cả xã hội nhức nhối. Tưởng hết lời bình thì hết, nhưng rồi mẩu tin lại được kéo dài bằng một thông tin cho thêm miễn phí rằng TĐP năm nay hăm ba tuổi (tự người đọc cũng nhẩm tính được từ con số năm sinh đã viết ở trên) hiện là sinh viên năm thứ ba khoa Anh văn trường ĐHNN (chữ viết tắt này là thủ thuật bỏ ngỏ cho người đọc tự suy đoán).
Tôi lật đật chạy vào trạm điện thoại công cộng. Anh Thế ở đầu dây bên kia. Chú Đông đấy à, chuyện xong rồi, có gì đâu. Con bé kia ấy à, chân phải được bó bột rồi, nằm vài ba tháng, có gì đâu. Thằng Phũ nhà mình ấy à, xe về rồi người về rồi, có gì đâu.
Có gì đâu, có gì đâu, mọi chuyện đối với anh Thế đều chỉ là có gì đâu. Anh có tài truyền sự bình tĩnh sang cho người đối thoại ngay cả trong lúc tang gia bối rối nhất. Vẫn biết anh có tài điều khiển và giật dây ngay cả những nhân vật có máu mặt, tôi vẫn thấy băn khoăn khi thấy anh giải quyết chóng vánh như thế vụ đua xe máy của thằng Phũ.
Rồi sẽ tới lúc người ta không hình dung nổi chuyện những năm đầu thập niên thứ chín của thế kỷ hai mươi có một lũ thanh niên choai choai phóng xe máy như mất trí trên những đường phố hẹp đủ mọi thành phần xe cộ. Đường hẹp thì mặc đường hẹp, đây là thời đại của tốc độ. Ăn uống thì có đủ mọi thứ ăn liền, học hành và công việc thì đều có lối đi tắt, vui chơi giải trí đều có thứ tàu nhanh, yêu thì cũng là thứ tình yêu tốc độ, đã được đảm bảo bằng tự do cá nhân và bao cao su OK Nhà Vô Địch cùng thuốc tránh thai Choice. Chỉ còn mỗi phương tiện giao thông công cộng là chậm và thiếu. Vậy là ai có thể tự lo được đều rước về nhà một chiếc xe máy. Xe máy vào tay đám thanh niên mới lớn là thành chiếc máy bay vút đi trên đường như bay giữa không trung. Chúng lạng lách, chúng đánh võng, chúng cướp đường, chúng xô người đi đường ngã chết ngay tại chỗ. Tốc độ thôi chưa đủ, thanh niên cần những ấn tượng mạnh đánh thẳng vào màng nhĩ và tròng mắt. Chúng rọi đèn pha chói gắt, chúng cưa bô hoặc lắp loại bô không giảm thanh rồi phành phành lao qua, rải những vụ nổ dọc theo các đường phố. Đường phố không rộng càng kích động sức trai. ở Sài Gòn, tụ điểm ưa thích của đám thanh niên đua xe gắn máy là đường Lê Lợi, Đồng Khởi và trước cửa chợ Bến Thành, sau này bị vây bắt, chúng chuyển sang3-2, Nguyễn Hữu Cảnh, Trường Sơn... ở Hà Nội tuyến đường đua hấp dẫn là quanh Hồ Gươm, đủ mấy vòng Hồ Gươm rồi thì đâm vào một cái hành lang hun hút là phố Hàng Gai Hàng Bông, đổ oà vào đường Điện Biên Phủ, nghiêng cánh qua Ba Đình lịch sử, rồi rơi mất hút vào đường Thanh Niên giữa hai hồ nước lớn. Tất cả các tay đua đều giật hết phanh trước phanh sau ra, đội lên đầu một vành khăn trắng coi như đã vĩnh biệt mẹ để thanh thản lao vào cuộc tỉ thí. Ngồi đằng sau chúng cũng là những đứa con gái choai choai, đầu cũng chít khăn trắng bày tỏ ý chí đồng quyết tâm, những cổ động viên đắc lực và cuồng nhiệt bậc nhất.
Đợi tới chừng mười một mười hai giờ đêm, đường đã vãn và lực lượng cảnh sát giao thông đã hơi buồn ngủ, cuộc đua bắt đầu. Mấy chiếc xe máy nổ phành phành chạy vụt qua dọn đường. Tiếp đến là một đoàn xích lô nghiêng hẳn xe điệu đà đi trên hai bánh, một thứ đội danh dự theo kiểu lễ nghi cờ đèn kèn trống. Khi đám xích lô nghi lễ đã dẹp gọn vào đâu đó, những tay đua mới đồng loạt lao vút đi. Người hàng phố hiếu kỳ đổ ra vỉa hè, đổ ra ban công để xem. Một gã đua non tay chồm lên vỉa hè khi vận tốc đạt tới gần trăm cây số/giờ. Gã bị quật vào tường nát bét, chiếc xe trong cơn giẫy chết cũng quăng quật mấy lần, cuốn theo những cẳng chân cẳng tay của những kẻ hiếu kỳ và đám

cổ động viên ngẫu hứng. Nhiều xe trong chặng đua dài bị vỡ sọ cả chàng và nàng, vành khăn tự để tang cho mình lầy nhầy giữa đám hộp sọ toang hoác. Máu chỉ càng làm say máu. Tai nạn chỉ càng thêm mầu sắc mạo hiểm và iêng hùng cho cuộc đua. Dân lành phản đối càng làm cho các cuộc đua tài thêm độc đáo khác người. Cảnh sát rượt đuổi và lùng bắt càng khiến chúng kiêu hãnh vì tự coi là những phần tử ngoài vòng pháp luật. Cảnh sát huy động một lực lượng xe phân khối lớn mai phục đâu đó trên đường đua để sẵn sàng lao theo truy bắt. Sau mấy trận thì những tay đua dùng chiến thuật nghi binh. Chúng cho những chiếc xe bô không giảm thanh đoành đoành phóng qua như một trận đua thực sự. Lực lượng cảnh sát mỏng manh lập tức lộ diện đuổi theo bằng hết. Khi không còn xe cảnh sát nào mai phục nữa thì cuộc đua thực sự mới bắt đầu.
Thằng Phũ nhảy vào đua xe ở giai đoạn chót của hiện tượng này. Nó đua không phải vì tiền, không phải vì gái (ngồi ở đằng sau), không phải vì một trăm thứ lý do linh tinh gì khác. Chỉ đơn giản là nó ngứa mắt nhìn lũ châu chấu ma bươm bướm ma cưỡi trên xe máy vừa phóng vừa run, chưa dám liều mạng tới vận tốc tối cao, chưa đi đã ám ảnh bởi cái chết, đội sẵn khăn tang cho mình. Nó phải cho lũ liều thân kia lịm tim choáng đầu trước một tay đua không bịt khăn trắng trên một chiếc win mở hết tốc lực phóng vọt lên phẹt vào mặt lũ nhóc con một luồng khói té re, rồi lao ngay về đích, nhảy vào tiệm cà phê xanh kiếm thêm một chiếc quần lót tàu nhanh lấy may, sau đó mới khoan khoái quay ra đón mấy chú em đang tới đích. Phũ thành công ở mấy hôm đầu. Nó cũng thành công ở hôm cuối cùng khi bị công an bắt, nếu không tính việc quệt ngã một cô gái bất chợt phóng xe đạp từ một ngõ nhỏ ra. Con ranh hôm ấy đi học tiếng Anh về muộn bèn đâm bổ lao đi, quá sợ bố mẹ mắng mà ngu ngơ ù tịt không nghe thấy tiếng động cơ phành phành đầy hăm doạ, không biết con đường bên ngoài ngõ nằm trên tuyến đường đua xe máy khét tiếng. Một giờ sáng anh Thế biết tin thằng Phũ bị giữ cả người cả xe ở đồn công an quận, thì tám giờ sáng anh đã đến đón cả xe cả người về. Ngay trong đêm anh đã gọi điện cho một ông thứ trưởng nội vụ thân tình. Gọi cho ông giám đốc bệnh viện để bó bột cẩn thận cho cái chân gãy của con bé. Sáng ra anh tìm đến nhà nó. Một gia đình công chức nghèo sống hoàn toàn bằng đồng lương còm của hai vợ chồng có hai đứa con. Chuyện rủi ro thì đã xảy ra rồi, cô chú hãy cho gia đình chúng tôi xin lỗi, chúng tôi xin chịu toàn bộ tiền thuốc thang viện phí cho tới khi cháu lành hẳn, nhưng không phải chỉ đến thế là xong, thôi thì số phận đã đẩy hai gia đình ta lại gần, tôi xin coi cháu như con cháu trong nhà, khi nào cháu học xong tôi sẽ tìm cho cháu một công việc phù hợp, cháu đang học khoa tiếng Anh ư, thế thì bài vở không phải lo, thằng anh nó sẽ có trách nhiệm phải tới phụ đạo, không thì tôi sẽ kiếm cho cháu một gia sư.
Nhưng không một gia sư nào dám qua mặt Phũ ở cái lãnh địa này, nơi mà nó đã nhanh chóng xác lập chủ quyền. Phũ bị bố bắt phải tới thăm con bé nạn nhân. Nó bàng hoàng thấy con bé ấy hoá ra có một thân hình khá đẹp, gương mặt cũng đẹp tuy có vẻ thiếu cá tính. Vẻ đẹp ấy nếu được bổ sung bằng một khiếm khuyết thì sẽ trở nên tuyệt vời. Nay thì khiếm khuyết là cái chân đi hơi chấm phẩy chút ít, cái chấm phẩy khiến cô gái trở nên duyên hơn đậm đà hơn cá tính rõ nét hơn. Giống như một gương mặt mắt mũi miệng răng đều chuẩn răm rắp, như đáp án đề thi của nền giáo dục khô cứng, bỗng vì một lý do nào đó mà cặp mắt hơi bị hiếng đi. Hiếng đi có nghĩa là kiều nữ sẽ có vẻ đẹp ấn tượng hơn trước. Thằng Phũ quen chân đến phụ đạo tiếng Anh cho em gái một chân bó bột.
Vốn dĩ từ thời học phổ thông, thằng Phũ bị xếp vào lớp học tiếng Anh. Thời ấy học tiếng

Anh tiếng Pháp là phải cụp mặt xuống trước những lớp học tiếng Nga. Anh Thế phải ra tay can thiệp để đổi cho con về lớp học tiếng Nga, một cái thiên đường phích đá tủ lạnh nồi áp suất của rất nhiều người. Vào được lớp tiếng Nga khoa tiếng Nga là điều tất nhiên của những vị con ông cháu cha, là may mắn lớn của con nhà cua ốc bù loong. Thằng Phũ dĩ nhiên được chuyển sang lớp tiếng Nga và anh Thế đương nhiên sẽ rất dễ dàng lo cho nó một cái chân trong đoàn học sinh đi thi ôlimpich tiếng Nga, hoặc gửi nó sang một trường đại học nào bên đó. Đùng một cái thiên đường ấy rối tinh rối mù cả lên như có một quả mìn nổ giữa thiên triều và đám thiên thần tiên nữ. Ngày hội giả trang chấm dứt, chỉ còn trơ lại một bãi đất trống hơ trống hoác với những con người vừa đóng vai hoàng tử công chúa vội cởi bỏ đồ hoá trang để quay về lo miếng bánh mỳ và cơm áo hàng ngày. Năm ấy, những ai đã học xong đại học tiếng Nga bèn rất thức thời đổi dòng sang học tiếng Anh tiếng Pháp để kịp đi làm cho sở Mỹ sở Tây đang ùn ùn kéo vào. Cũng giống như họ đã bỏ béng tiếng Tàu hơn mười năm trước để chuyển sang những ngoại ngữ khác, rồi bây giờ lại phải quay lại học chính tiếng Tàu để đi làm việc cho các ông chủ Đài Loan Hồng Công. Nhanh chóng thích nghi và xu thời là đặc điểm của homo sapiens, của giống người hiện đại. Cũng đúng năm ấy thằng Phũ thi đỗ vào Đại học Ngoại ngữ. Ông bố giỏi xoay xở chuyển ngay được cho thằng con vừa thi môn tiếng Nga sang khoa Anh văn. Giờ có vốn tiếng Anh năm thứ ba, nó thừa sức bồi dưỡng cho em gái bó bột đang học năm thứ nhất. Thằng Phũ thuộc loại không chịu kè kè bên một đứa con gái quá hai tuần mà không được thám hiểm vùng thềm lục địa bị phong toả. Lần này thì khác, cái chân con bé còn đau nên Phũ đành kiên nhẫn đợi bằng cách tạm thời đi kiếm ăn nơi khác.

Khi cái chân con bé đã lành, quả là cái chân bước đi có hơi co nhún một chút và dưới mắt thằng Phũ duyên hơn một chút, thì con bé đã thực sự rơi vào tay thằng Phũ. Phũ có đem khoe tôi cái vật kỉ niệm ấy, chẳng rõ là chiếc thứ bao nhiêu trong bộ sưu tập của nó.

*

* *

Đường phố Sài Gòn về đêm như đã qua cơn sốt đua xe máy, người ta đi xe có vẻ trật tự và đúng luật hơn so với Hà Nội, hiếm khi thấy một gã ngựa non ngứa ngáy tứ chi phóng xe như phát rồ. Nhưng thói ham chuộng xe máy như một thứ lý tưởng, một thứ cứu cánh vẫn còn đó, còn trên khắp xứ này, gặp nhau người ta vẫn say sưa nói chuyện xe máy, chuyện lên một cái xe đời mới hơn bốc hơn, thanh niên thì vẫn nhất xì po nhì bảy số.

Tôi và thằng Phũ đỗ xe đối diện với cái khách sạn mini ấy, chỉ đỗ một lát thì cô gái bước ra và lên xe đi. Xem ra chỉ vài ngày qua Phũ đã nắm được quy luật đi lại của đối tượng. Cô gái cho xe đi thong thả. Từ phía sau tôi hơi ngỡ ngàng tưởng đó là cô gái thuê Xưởng

vẽ của Thuyền trưởng hôm trước, chứ không phải đối tượng cần thanh toán của thằng Phũ. Cô ta cũng mang đúng bộ váy áo của cô gái ở Xưởng vẽ của Thuyền trưởng. Và tôi bất chợt hiểu ra, hai cô này có liên quan tới nhau, có thể họ là bạn của nhau. Hôm nào trở về Hà Nội, tôi sẽ tìm tên và địa chỉ cô ta trong sổ ghi tên khách trọ của khách sạn The Apocalypse.
Cô gái đi chầm chậm ở đằng trước. Lẫn vào những người đàn bà lương thiện đi làm về hoặc bắt đầu đi làm ca đêm. Lẫn vào đám đàn bà ăn sương trá hình làm người đi dạo. Những nguồn giải trí chốc lát cho đàn ông không còn dám đứng tụ tập dưới những gốc cây những hẻm phố những khuôn viên nữa. Nơi ấy bây giờ đang là hiện trường của những đợt truy quét. Vậy thì chị em ơi lên xe ta lên đường, người có tiền thì xe máy kẻ ít tiền thì xe đạp, ta không đứng gốc cây thì ta thành người tiếp thị lưu động. Anh hai nào chịu chơi thì mời ngồi lên, em xin làm con nhỏ xe ôm.
Cô gái vẫn thản nhiên đi bên cạnh những chị em xe ôm và những người đàn bà tiết hạnh. Vẫn đi thong dong. Thằng Phũ kiên trì bám theo cho tới khi lọt vào một con đường vắng, chị em xe ôm lác đác, còn những người tiết hạnh biến đi đâu hết cả. Nhà chức trách và lực lượng cảnh sát cũng biến đi đâu hết cả. Thằng Phũ tăng tốc độ năm mươi cây số/giờ. Cô gái cứ ung dung đi trước. Sáu mươi cây số/giờ. Cô gái vẫn ở đằng trước, thản nhiên như không hề tăng tốc. Phũ rồ máy. Tám mươi cây số/giờ. Chiếc xe phân khối lớn nhằm thẳng mục tiêu mà lao tới. Chính khoảnh khắc ấy tôi mới hiểu thằng Phũ sẽ không dùng bất cứ một thứ vũ khí nào khác, vũ khí chính là chiếc xe kềnh càng 750 phân khối này. Chiếc xe sẽ nghiền nát đứa con gái kia, coi như một vụ tai nạn va quệt, rồi bỏ chạy mất dạng.
Chiếc xe đã mở hết tốc lực. Tay đua xe máy cao thủ Hà Nội đang trổ tài trên một con chim sắt là hiện thân của thần chết. Tóc tôi như bị dứt khỏi da đầu. Mái tóc bồng của thằng Phũ quật vào trán tôi rát bỏng. Đám chị em xe ôm ré lên lánh dạt vào vệ đường. Cô gái kia vẫn ung dung ở đằng trước, trên một chiếc Cup 70 như thứ đồ chơi trẻ con. Như là một chiếc xe ma. Tôi cảm thấy đang sa bẫy bởi con mồi đằng trước. Tôi muốn bảo thằng Phũ chấm dứt cuộc rượt đuổi. Tôi không sao há miệng ra được. Thằng Phũ gầm gừ trong họng. Nó vẫn kiên trì với chiếc xe mở hết tốc lực. Nó vẫn cố gắng một cách tuyệt vọng. Hình như chúng tôi đã thu hẹp được khoảng cách. Mái tóc cô gái vờn nhẹ như thể gió trời hắt hiu nhè nhẹ.
Bất chợt xe chúng tôi chồm lên thẳng đứng như một con tuấn mã phát điên. Tôi thoáng hiểu cô gái kia thế là đi đứt. Chiếc xe giữ nguyên tư thế trên bánh sau như làm xiếc đi xe một bánh trên dây. Vòm me trên đầu bắt ánh đèn xanh mét quay tít như chong chóng. Vòng quay nghiêng dần xuống khiến các thân cây gốc cây cũng quay. Các em xe ôm dạt vào bên đường cũng quay. Cô gái kia đang đi xa dần cũng quay. Thằng Phũ bật ra khỏi xe cũng quay tít, đầu quật vào một gốc cây vỡ toang sọ, lăn lông lốc mấy vòng rồi nằm vắt mình trên một miệng cống để ngỏ.
Tôi quay cuồng lồng lộn trong một vòng quay tóe hoa cà hoa cải, rừng rực lửa xăng và chát chúa tiếng kim loại va quật. Thoang thoáng thấy chiếc xe như một con trâu đen, đâm bên này, húc bên nọ, quật chan chát vào gốc cây bên kia, rồi tan tành một đống sắt vụn hình thù kỳ dị.
Tôi ngất đi một lúc. Tôi bị văng lên một chiếc xe chở rác, loại xe đẩy tay, dựng ở bên đường. Đống chất thải của con người văn minh gồm cà chua trứng thối cơm ôi, trong

những túi những bọc ni lông lồng bồng đã cứu tôi. Tỉnh dậy, tôi lăn xuống khỏi chiếc xe, chạy chúi đầu về phía thằng Phũ. Cả phần thân dưới của nó ngập trong cái cống nhớp nháp bùn rác khai khắm. Phần thân trên vắt trên miệng cống như người đang muốn gồng mình để leo lên. Cả phần hộp sọ phía sau, ở trên gáy một chút, biến đi đâu mất, giống như một cái gáo dừa rỗng không.
Tôi run bắn người thấy quanh cái gáo dừa ấy là một vành khăn trắng, quấn vòng trước trán rồi thả lòng thòng hai đầu khăn trắng ra khoảng đầu rỗng đằng sau. Giống hệt cái chết của một gã đua xe chết bỏ.
Nhưng thằng Phũ không hề quấn một cái khăn nào trước khi chết, khăn trắng lại càng không. Tôi vẫn còn đủ tỉnh táo để nhớ rõ điều ấy.

*
* *

Ngay ngày hôm sau tôi đã ngồi trên một chiếc máy bay trở ra Hà Nội, mang theo xác thằng Phũ. Chỉ trong vòng một tuần tôi phải bay hai chuyến áp tải hai xác chết. Xác ở Bắc đưa vào Nam. Xác Nam đưa ra Bắc. Hãng hàng không trở thành con thoi vận chuyển xác chết.
Cô gái ngồi bên cạnh nước mắt lã chã trong chiếc mùi xoa chỉ còn để hở đôi mắt nhem nhép mưa dầm. Khóc như thế chắc là khóc vì tình. Cô cứ thử ốm suýt chết một lần đi. Cô cứ thử đi đưa đám bạn bè người thân nhiều nhiều đi. Tình yêu trở thành không đáng kể. Thất tình thành chuyện không đáng kể. Bị lường gạt cũng thành chuyện vô nghĩa. Mọi nỗi đau đều được thời gian xoa dịu. Mọi sai lầm đều có thể sửa chữa được. Chỉ trừ cái chết. Nửa tháng trời tôi phải chứng kiến ba cái chết. Trước đó mười tháng là cái chết thê thảm của con gái tôi. Sau khi đã chứng kiến nhiều cái chết, đã kề bên cái chết, có thể con người sẽ nhìn thấy mọi thứ trên đời thật hơn. Ví như cô chiêu đãi viên hàng không kia, nụ cười thường trực kia là để hành nghề, biết đâu cô có một bà mẹ già nằm liệt giường, mọi hoạt động trao đổi chất trong cơ thể đều tại chỗ, biết đâu cô có một người anh trai duy nhất đang vất vưởng ở một góc trời Tây nào, nơm nớp lo những băng cướp châu á và cả đám cảnh sát xứ người. Ví như cô gái đang khóc dầm dề này, bây giờ thì tôi thấy rõ cô khóc vì bị mất của hoặc là bị cách chức. Tiền bạc không đáng để cô khóc như vậy. Chuyện công danh không đáng để cô tuyệt vọng như vậy. Cô sẽ hiểu điều này nếu cô bước đến thả một nắm đất xuống huyệt một người thân.
Tới lúc này thì tôi đổi ý. Cô gái đang khóc một người thân mới chết. Sự đau đớn suy sụp ngày càng lộ rõ. Chỉ có cái chết mới làm cho cặp mắt to ấy ngập tràn bóng tối thê lương, gương mặt ấy xám ngoét như tử thi, tiếng nấc nhẹ ấy quặn quại đứt ruột. Tôi không làm bộ mặt cự tuyệt chia sẻ được nữa. Tôi trả lại cho bộ mặt mình cái vẻ thật nhất của nó là đau đớn và thù hận. Khi cô gái từ chối bữa ăn và chỉ xin một cốc nước, thì tôi cũng từ

chối bữa ăn và chỉ xin một cốc nước.
- Xin anh cứ ăn tự nhiên, tôi sẽ cố không làm phiền anh nữa.
Cô gái ngẹn ngào nói.
- Phiền gì đâu, tôi cũng đang có chuyện buồn.
Tôi nói giọng hơi lạc đi. Đó mới đích thực là giọng tôi lúc này.
Cô gái tìm được người chia sẻ ngay trên chuyến bay. Hai chị em cô phải vào Sài Gòn mới xin được việc làm, cô đi làm tiếp thị cho một hãng nước ngọt, em gái cô làm văn thư cho một công ty nước ngoài. Ngày xưa dân Sài Gòn gọi lũ con gái đi làm cho ngoại quốc là gái sở Mỹ, một thứ gái chơi cho những ông chủ dâm dê mà thôi. Bây giờ cô nào xin được việc làm ở sở Mỹ sở Tây thì vênh váo lắm. Ông chủ động vào người mà hất tay ra thì ngay hôm sau mất việc. Em gái cô đã mấy lần phải đến bệnh viện Từ Dũ nạo hút thai. Lần nào cô cũng phải muối mặt đưa em đi. Lần này con bé tự đi một mình. Nó không dám chờ quá lâu, bèn đi theo mấy mụ cò lảng vảng trước cổng bệnh viện, đến một con hẻm tăm tối. Một bà bác sĩ hành nghề ngoài giờ để tăng thu nhập đã làm con bé thủng dạ con, rồi nhiễm trùng, rồi chết hai ngày sau đó.
Cô gái lục chiếc túi xách tay ôm khư khư trong lòng, lấy cho tôi xem tấm ảnh cô em gái đã chết. Một khuôn mặt tròn xoe như cái đĩa tây, một cái mũi tẹt và cặp mắt một mí húp híp. Lũ đàn ông Âu - Mỹ toàn bồ bịch hoặc cưới những vẻ đẹp thổ dân Giao Chỉ kiểu này, những đứa con gái mà đám trai tráng Việt Nam cho là quê mùa và ngoảnh mặt đi ngay. Nói trộm vía, cái con nhãi nhép này làm sao sánh được với ba gã trai của tôi, lừng lững ba chàng đẹp trai cao trên dưới thước tám, đầy tràn dục vọng, đầy tràn sức sống. Tôi không sao hình dung được những thân hình lực lưỡng ấy, những gương mặt mê hồn ấy phải làm mồi cho lửa, hoặc tan rữa trong lầy lụa bùn đất dưới những nấm mồ. Cũng không tin được rằng có thể oan hồn chúng đang lẩn khuất trong những cụm mây trắng ngoài kia, đang lướt gió bám theo chiếc phi cơ chở xác thằng Phũ này.
Cô gái lại sụt sùi than vãn rằng cả nhà cô đều muốn đưa xác đứa em gái về Hà Nội làm tang, nhưng hãng hàng không chẳng chịu nhận vận chuyển. Thân cô thế cô ở Sài Gòn, chẳng quen biết ai có thế lực giúp được, cuối cùng cô đành phải đưa xác em đi hỏa táng. Lọ tro cô bỏ trong chiếc túi xách tay đây. Chắc hẳn vì lọ tro của cô mà đám chiêu đãi viên hàng không lúc nãy đã xì sụp khấn vái. Tôi không nỡ vạch rõ sự thật rằng đám tiếp viên khấn vái cho cái tử thi của thằng Phũ. Nào có ai phát hiện được bình tro của cô, em gái cô sống thua thiệt thì chết cũng phải thua thiệt hơn người. Ngay khi tai họa xảy ra, tôi đã vác được xác thằng Phũ chạy lên đầu đường, gọi được một chiếc xích lô để vào viện. May là đường vắng tanh, đám gái làm tiền lưu động hoảng hồn lẩn ngay khỏi nơi dễ bị chôm làm nhân chứng, đám cảnh sát thì không có mặt ở con đường vắng, như thể đã thỏa thuận bỏ ngỏ cho chị em làm ăn. Hiện trường chỉ còn dấu tích một vụ tai nạn thông thường. Đêm ấy anh Thế gọi điện vào thu xếp hết với bệnh viện, với hàng không. Con cháu của anh khi chết vẫn còn có đặc quyền. Hàng không dù không muốn chở xác chết thì vẫn phải chở, hai xác chết trong vòng một tuần.
Vậy là những bà cô ông mãnh chết đi rồi vẫn còn chia ngôi thứ như khi còn sống. Kẻ vẫn được đặc quyền. Kẻ thì hoàn toàn không.

Nguồn: thanhvinh.net
Đăng bởi: Tí Lười (9/9/2004)
Người gửi: TL

Cõi người rung chuông tận thế

Hồ Anh Thái

- Chú nói tôi nghe đi, chuyện gì xảy ra với thằng Phũ? Chuyện gì xảy ra với cả ba đứa chúng nó?
Hỏi như vậy tức là anh Thế đã sa sút lắm. Anh luôn bình thản trước mọi sự. Anh hiếm khi đặt câu hỏi, thói thường của một người biết hết tất cả, thấy trước tất cả. Anh đã từng làm phiên dịch hoặc tham gia vào những cuộc tiếp xúc bí mật giữa lãnh đạo các quốc gia, anh chơi đẹp với cả những nữ tướng nam tướng của xã hội đen. Các chính khách, các nhà khoa học, các văn nghệ sĩ và cả những người lao động chân tay đều là bạn của anh, khi anh cần thì họ đổ xô tới xúm vào mà giải quyết hộ. Nhưng bây giờ anh đã phải hỏi, hỏi một điều mà mọi người đều đã trả lời được, nhưng anh cứ hoang mang về cái sự thật không làm sao tin nổi.

Hai anh em ngồi đối diện trong tiệm cà phê của khách sạn The Apocalypse. Bồi bàn vẫn mang đến hai ly cà phê như thể chúng tôi là khách uống mới tới. Đám tang thằng Phũ đã được ba ngày. Chị dâu tôi hầu như không gượng dậy nổi. Thằng Phũ là con trai duy nhất của anh chị, trong nhà nó cũng là độc đinh, chẳng có anh chị em nào nữa. Thằng Cốc, thằng Bóp cũng là quý tử của gia đình chúng nó. Kể cả không là quý tử, kể cả có lúc phải đánh đuổi đi, thì có cha mẹ nào không đứt ruột trước tổn thất như vậy.
- Thằng Cốc chết vì bị cảm hàn ở dưới biển. Thằng Bóp treo cổ tự tử không rõ lý do. Thằng Phũ bị ngã xe máy khi phóng hết tốc lực.
Tôi hiểu ngay rằng anh Thế không tin. Một chuỗi cái chết đến liền trong vòng nửa tháng, xoá sạch một nhóm ba thằng bạn. Dù rằng anh vẫn tin là cái tệ phóng xe máy điên khùng của thằng Phũ dễ mang lại tai họa cho chính nó. Anh đã mua riêng cho nó một chiếc xe hơi cùng lúc với việc khai trương khách sạn. Xe hơi trên những con đường ngổn ngang xe đạp xe máy xích lô xe lam sẽ giúp thằng Phũ đằm lại, thận trọng hơn. Nhiều người tin rằng nên làm như thế với lũ trẻ đua xe máy, thậm chí nên xây dựng một khu trường đua để cho lũ người say tốc độ vào đấy mà đua. Họ đã nhầm, trường đua có rào chắn, có quy

phạm sẽ triệt tiêu tính chất ngang tàng phá phách, mà lũ trẻ lại đang cần chính cái chất đó. Ngay cả khi có xe hơi rồi, thỉnh thoảng thằng Phũ vẫn lôi xe máy ra phóng một vòng nội thành cho đã.
Dù sao tôi vẫn không muốn kể cho Thế biết về đứa con gái nọ. Cũng giống như ba gã trai quá cố, tôi tin rằng những loại chuyện như thế này phải tự xử lý, không nên có công an, chính quyền, pháp y hay đám đàn em nào dính dáng vào đây cả. Hận thù kéo theo một chuỗi hận thù. Cái chết đòi trả bằng cái chết. Tôi nhớ lời đức Phật trong những cuốn sách đã đọc đã ngẫm ngợi đều ngược hẳn lại. Ngài còn nói tất cả những gì ta yêu quý nhất, ta được sở hữu, đều sẽ có lúc thay đổi, đều sẽ triệt tiêu, vậy thì chỉ thêm đau khổ nếu con người cứ khư khư những vật sở hữu, cứ tin rằng người thân của mình phải là bất tử. Ngài dạy chí lý. Nhưng mà con người quả thực hèn yếu khi khoanh tay ngồi nhìn người thân lần lượt bị tiêu diệt, miệng thì cầu nguyện xá tội cho kẻ giết người. Lời trong sách trả về cho sách, tôi phải hành động theo cái lý thực tế đang bừng bừng trong huyết quản của tôi.
- Này chú, có tiền thì cũng khổ, có tình khổ hơn, có danh là khổ nhất. Trong bằng ấy thứ, tôi đã từ bỏ hết để chỉ chọn lấy một thứ đỡ khổ hơn cả. Ngờ đâu kết cục lại bi thảm như vậy.
Anh Thế nói gì thế nhỉ? Anh sám hối những lời sơ giản vậy sao? Cái chân lý ấy tôi ngộ được từ khá lâu trước anh cơ. Ngộ ra là một chuyện, vẫn cứ bị sa vào vòng luân hồi lại là chuyện khác. Tôi nhấp một ngụm cà phê. Đắng nghét. Đen kịt mầu nước cống xác thằng Phũ ngập trong đó. Đứa con gái tinh quái bỏ chạy xa dần. Bộ váy áo của nó giống hệt trang phục của cô gái có mái tóc sấy bồng lăn tăn...Tôi giật mình đánh thót. Tôi chạy bổ ra quầy tiếp tân, đòi quyển sổ ghi tên khách để tra tìm.
Ngày...
Ngày...
Ngày...
ở Xưởng vẽ của Thuyền trưởng...
Đây rồi, nghỉ tại Captain's Studio ngày hôm ấy là... Tim tôi nẩy mạnh như một quả bóng sút thật căng vào lồng ngực. Một dòng chữ do chính tay người khách viết: Mai Trừng, Công ty TNHH Hồng Hoang, Hà Nội. Chữ viết rõ ràng. Chữ ký rõ ràng.
Cô gái ở trong phòng thuyền trưởng hôm ấy phấn son chì than nhem nhuốc trên mặt vẫn không che được một gương mặt đẹp. Khi đó tôi thầm chê cô không tự ý thức được lợi thế trời cho mà phải viện đến đồ mỹ phẩm bôi bác. Lúc này thì tôi hiểu ra rất nhanh. Mái tóc bồng sấy theo kiểu sợi mì ăn liền lăn tăn cũng là mái tóc giả. Cô ta và cái con bé mang tên Mai Trừng là một.
Đứa con gái ấy đã lẩn lút trong khách sạn này ngay sau ngày đưa tang thằng Cốc, rồi ra đi năm ngày trước cái chết của thằng Bóp.
Tôi căng thẳng trở lại bàn nước với anh Thế, cảm thấy gương mặt mình đã sắt lại.
Anh Thế đặt tay lên bàn tay tôi đã siết thành nắm đấm trên mặt bàn:
- Tùy chú, chú sẽ nói khi nào chú muốn nói. Chỉ xin chú nhớ cho một điều: Tôi chỉ còn mình chú, đàn ông nhà này chỉ còn hai anh em ta.

*
* *

Sao tôi lại không nhớ? Cha mẹ mất trong chiến tranh, anh Thế phải vội lấy vợ, gửi em trai ở nhà cho vợ nuôi để ra đi phục vụ cuộc đàm phán ở nước Pháp xa xôi. Anh là người cha của tôi, là người thiết kế cuộc đời tôi và chắc có phần trách nhiệm về một sản phẩm dang dở không hoàn thiện như thế này.
Tôi còn nhớ sau những năm công cán trở về, anh Thế như phát hiện ra ngay trong nhà mình có hai kỳ quan. Kỳ quan thứ nhất là thằng con trai mập mạp đang nói bập bẹ. Kỳ quan thứ hai là thằng em trai mười hai tuổi đã vẽ được gần một trăm bức tranh mầu nước. Những bức tranh yên bình mầu sắc cây cỏ và bầu trời, những nét vẽ dịu dàng trầm cảm. Anh nhanh chóng đánh giá đúng năng khiếu của một thằng bé ở tuổi ấy đã có được tư duy hội họa lặng thầm sâu sắc. Trong căn hộ nhỏ, còn hở ra chỗ nào, anh treo tranh của tôi chỗ ấy. Bạn bè đến chơi, anh say sưa hướng dẫn họ đi qua cái rừng tranh êm đềm, phân tích tỉ mỉ từng đường nét, từng hình khối, từng gam mầu, như chiêm ngưỡng tác phẩm của những bậc danh họa. Rồi anh nhờ một người bạn đi công tác nước ngoài mua về cho tôi những tuýp sơn dầu. Tôi yên trí rằng đời mình chỉ có một con đường là vẽ, chỉ việc vẽ.
Nhưng bất ngờ ở tuổi mười lăm, tôi bị anh Thế dẫn đến trao cho một ông thầy dậy võ. Thằng em tôi to xác, nhưng suốt ngày chỉ ngồi âm thầm trong xó nhà để vẽ, tính tình rụt rè, nhút nhát, hy vọng nhờ thầy bảo ban, em nó sẽ mạnh mẽ và tự tin hơn. Tôi theo thầy dạy võ một cách miễn cưỡng. Tôi tiếp thu nhanh, động tác nhanh gọn và chuẩn xác, nhưng là cái kiểu học cho xong, không mặn mà ham mê. Tôi thích nhất khoảng thời gian sau một buổi tập, chạy về căn nhà vắng người, ngồi một mình trong căn phòng mờ tối. Giờ ấy chẳng vẽ vời gì được. Trái tim còn đập gấp sau một buổi tập, máu vẫn còn chảy rùng rùng trong huyết quản và các tế bào dường như đang rần rần chuyển động. Lúc ấy ngồi âm thầm thì mới nghĩ ngợi được nhiều. Cả ý tưởng cho một bức tranh mới cũng có thể bất ngờ nảy ra vào khoảng thời gian ấy.
Không ngờ việc anh Thế cho tôi đi học võ là nằm trong một kế hoạch định hướng dài lâu cho cuộc đời tôi. Dao sắc không gọt được chuôi, sau này anh chẳng định hướng được gì cho thằng Phũ, chỉ đơn giản là khi thời thế thay đổi, anh chuyển cho nó từ tiếng Nga sang khoa tiếng Anh mà thôi. Còn với tôi khi ấy, Thế đã chủ tâm sẽ lôi tôi ra khỏi nỗi đam mê hội họa để đi một con đường ngắn nhất tới giàu sang. Con đường ấy không dung nạp một trái tim dịu dàng đa cảm. Trái tim dịu dàng đa cảm chỉ có thể được sửa chữa bằng võ thuật.
Mùa thu năm sau, tôi bắt đầu năm học cuối cùng ở trường phổ thông, anh Thế mới ngồi nói chuyện tay đôi giữa hai anh em. Tôi nói sẽ thi đại học mỹ thuật. Thế bảo tôi cứ việc vẽ, dù sau này làm nghề gì thì tôi cũng tiếp tục vẽ được, nhưng theo học nghề vẽ thì không nên. Hãy trông gương những ông thầy dạy vẽ của tôi, những bậc tài danh hiếm hoi của đất nước mà ốm o xo xúi nhà rách vách nát, sống không bằng một ông đạp xích

lô. Anh muốn tôi thi vào ngoại giao ngoại thương hoặc hàng hải, những cái nghề đáng thèm ước của những năm tháng đời sống kinh tế như ngõ cụt này. Anh nói thẳng ra rằng anh đã chọn rồi, sức học của tôi thì thi vào trường hàng hải là phù hợp, sau này ra làm thuyền trưởng tàu viễn dương. Tôi phát khùng lên, tôi hét toáng lên rằng tôi căm ghét những tên thuyền trưởng tàu viễn dương, những kẻ chỉ biết đại tiện xuống biển cho cá xơi, rồi chính thân xác họ cũng sẽ thành đặc sản cho cá xơi. Anh Thế giáng cho tôi một cái tát. Anh không kìm được cơn giận dữ bất thần. Tôi đùng đùng bỏ nhà ra đi. Tôi ở lì tại nhà một thằng bạn hai ngày thì anh Thế sục tới lôi về. Anh cho tôi một cái tát nữa vào má bên kia. Rồi anh ứa nước mắt xin lỗi tôi. Không ai đả động tới chuyện tôi sẽ thi vào trường nào nữa.
Nhưng về sau này tôi mới hiểu, Thế sống lâu trong môi trường chính khách. Bản thân anh cũng có những thủ thuật của một chính khách cáo già. Tối hôm sau, anh mời cơm bố con ông tổng biên tập một tờ báo anh quen biết đã lâu. Ông tổng này cũng nhấp nhổm viết văn, mỗi bài viết như một bản lai lịch tội phạm, được cất nhắc theo kiểu người ta vẫn cất nhắc cán bộ quản lý ở những ngành xe khách, bưu điện, hoặc nuôi cá nước ngọt. Ông ta trở nên nổi tiếng vì có một đứa con gái lên mười tuổi làm được hơn năm trăm bài thơ, và gặp bất kỳ ai dù là một bà bán rau mùng tơi ghé chân trong một quán nước, ông cũng say sưa đọc thơ con như đọc thơ của chính mình. Thơ của con bé này thì đứa trẻ nào ngồi một lát cũng oẹ ra được cả đống, đại loại là ông trăng ơi ông ở trên cao, ông xuống đây cho em véo một cái, ông nhăn mặt kêu ôi đau quá cóc thèm chơi với em nữa, ông cóc thèm chơi thì cứ ở trên ấy mà nhìn em.
Lúc hai bố con nhà thơ thần đồng bước vào nhà, anh Thế giới thiệu chủ khách và tất cả ngồi vào bàn ăn cơm. Nữ thi sĩ thần đồng kêu thất thanh lên rằng khoan hãy ăn, xin cho cháu một tờ giấy. Tôi hiểu con bé lên mười này bụng dạ bất an, bèn lấy một mảnh báo cũ và tỏ ý để tôi dẫn vào toilet ở phía trong công trình phụ. Con bé không hiểu ra cái chuyện công trình phụ, nên rướn mắt hỏi sao tôi lại đưa cho nó mảnh giấy báo này. ở nhà anh mọi người đều dùng giấy này cả. Để viết ấy à? Thì ra em xin giấy để viết, em viết gì? Để em làm thơ, làm ngay tại đây. Con bé gạt đĩa thức ăn sang bên và diễn ngay bộ mặt của một thi sĩ thiên tài. Âm thầm, ngơ ngẩn.
Chỉ chút nữa là tôi đập vào mặt nữ sĩ ôn con đang to ve tỏ vẻ trầm ngâm và đăm chiêu. Tôi thoáng nhìn thấy cái nhếch mép cười nham hiểm của anh Thế.
Ngày hôm sau tôi quyết định sẽ thi vào trường Hàng hải. Tôi không muốn trở thành một thần đồng như cái con bé tâm thần nọ. Anh Thế đã thành công mỹ mãn trong cuộc đưa tôi tiếp kiến một nghệ sĩ mà nhiều năm sau nhớ lại tôi vẫn còn thấy hãi hùng.
Nhưng trường mới xem ra cũng không phải là môi trường của tôi. Đám bạn bè xa lạ, rỗi rãi là chỉ bàn chuyện đi tàu viễn dương thơm hơn hay đi tàu trong nước thơm hơn hay là ngồi văn phòng ở cảng thơm hơn. Rỗi rãi là tìm cách lẻn vào câu lạc bộ thủy thủ để thực hành dăm ba câu ngoại ngữ mới học và cóp nhặt bộ dạng mánh lới của thủy thủ. Cả năm đầu, gần như cái chất họa sĩ ẩn sĩ cách ly tôi với đám bạn bè cùng lớp xô bồ xốc nổi. Họ phục tài tôi qua những lần làm báo tường hoặc vẽ áp phích cho trường. Bọn đầu gấu kiềng nể vẻ to con và cái thứ hạng karatê đai đen của tôi, không thì chúng đã dần tôi nhừ xương vì thói âu sầu không chịu hòa nhập chơi bời với ai. Đám bạn bè cùng trường không hề biết rằng tôi sầu não một phần là vì hoa khôi của trường hàng ngày cứ diễu qua mà không hề biết đến sự tồn tại của một gã đẹp trai buồn rầu. Hoa khôi học khoa khác,

trên tôi hai lớp. Có cảm tưởng đó chính là người con gái lý tưởng của những bức tranh tôi vẽ, của chính cuộc đời tôi. Một gương mặt đức mẹ đồng trinh không thể nào bắt bụi trần tục. Vẻ đẹp ấy cho tôi niềm an ủi về môi trường đang sống. Lũ thanh niên và đám người đến già vẫn không trưởng thành thường khó sống được nếu không tự dựng lên cho mình một thần tượng.
Hoa khôi ở bên ký túc xá nữ, tôi ở bên nam, chúng tôi chạm mặt nhau ngày mấy bận. Nhưng tôi không dám nhìn. Nhưng nàng không thèm nhìn. Nàng thiếu gì người hâm mộ, săn đón, theo đuổi. Tôi thậm chí đã có lần liều mạng đứng từ trên tầng cao nhìn xuống dãy nhà tắm nữ có mấy gian bị tốc mái thử tìm xem có thấy nàng trong những thân hình lồ lộ kia hay không?
Rồi tôi đã được nhìn cái cơ thể hoàn toàn khỏa thân của nàng ở một nơi khác, trong một tư thế khác. Sau kỳ thi hết năm thứ hai, mấy thằng trong lớp muốn bày tỏ thiện chí bằng cách dung nạp tôi vào hội của chúng và rủ tôi đến nhà một thằng để ăn mừng. Tôi bàng hoàng thấy hoa khôi mình tôn thờ cũng đến, cũng rượu thịt như đám con trai, không quản ngại một mình là gái giữa đám con trai. Cơm no rượu say rồi hoa khôi tuyên bố các anh đã chiêu đãi hoa khôi thì bây giờ đến lượt hoa khôi chiêu đãi các anh. Cả bọn kéo nhau vào phòng hậu chiêu đãi, tức là phòng ngủ của gã chủ nhà. Một mình hoa khôi chiến đấu cùng lúc với ba gã con trai trần trụi mà vẫn thừa ra hai gã. Tôi và một gã khác phải ngồi đợi, đúng hơn là được ngồi xem bốn cái thân hình kia cùng một lúc hùng hục lao vào nhau, quấn quyện lấy nhau. Rõ ràng là nàng chủ động chiêu đãi và làm thỏa mãn cả ba gã, nhưng tôi cứ thấy như là nàng đang bị chúng vật lộn, đè nén, giày vò. Tôi không chịu được cái cảnh một cô gái, một hoa khôi mang gương mặt đồng trinh đang bị ba gã trai thô lậu nhấp nhổm leo lên leo xuống leo vào leo ra như vậy. Tôi bỏ ra phòng ngoài.
Nhóm ba đứa đã xong. Gã thứ tư sau đó cũng đã xong. Cả bốn đứa bước ra phòng ngoài, ra hiệu cho tôi, đến lượt cậu đấy. Tôi bước vào phòng như cái máy, cẩn thận đóng cửa lại. Không nên chiêu đãi ti vi mầu miễn phí cho mấy đứa kia. Nàng nằm tênh hênh sóng sượt trên giường, nụ cười mệt mỏi và thỏa mãn. Anh là người cuối cùng phải không? ồ đẹp trai thế sao lại không mở miệng? Tôi hình dung ra nàng đang bị ba đứa con trai vật lộn vò xé. Tôi rùng mình, nước mắt ứa ra. Khóc bột phát không sao kìm nổi. Khóc cho nỗi đau đớn của một thân thể đồng trinh. Khóc cho gương mặt đồng trinh bỗng trở nên dâm đãng và tinh quái không ngờ.
Nàng kéo đầu tôi xuống định hôn, rồi lập tức đẩy phắt ra. Nước mắt tôi rơi lã chã trên mặt nàng. Thôi, đi đi. Tôi ghét nước mắt đàn ông. Tôi căm thù thấy đàn ông khóc. Nàng phá lên cười, cười sằng sặc, vẫn không thèm ngồi dậy mặc quần áo vào. Tôi mở cửa, ra phòng ngoài, rồi lẳng lặng bỏ về.
Chỉ vài ngày sau, lũ con gái cùng khoa với nàng gọi tôi là đồng cô. Tôi hiểu cái biệt danh này là do hoa khôi đặt cho. Biết đâu cái chuyện tôi không hành sự mà chỉ chan hòa nước mắt cũng đã được nàng kể hết cho lũ bạn nghe. Chắc chắn là nàng đã kể. Chắc chắn là nàng muốn trả thù cái gã to cao nhất trường đẹp trai nhất trường mà lại không động vào người nàng.
Tôi bỏ đi lang thang, rồi ra ngồi nhìn những con tàu ngoại quốc vừa mới cập cảng. Đám thủy thủ lên bờ lăm le đi tìm gái. Một gã râu xồm mắt xanh chẳng rõ người nước nào tiến đến, làm một điệu bộ tục tĩu bằng ngón tay, ra hiệu nhờ tôi tìm giúp gã. Chắc vẻ mặt

tôi giống hệt một thằng ma cô. Tôi chẳng nói chẳng rằng, lẳng lặng quay đi. Lang thang qua những phố Hoa kiều ẩm thấp. Lang thang bên bờ sông như một con kênh. Dân thành phố cảng nào cũng có cái chất sóng gió của biển, cũng lây cái chất tạm bợ ăn xổi và láu lỉnh ngang tàng của đám thủy thủ.
Một tháng trời về nghỉ hè ở Hà Nội, tôi ngồi vẽ những phố Tàu ẩm mốc cũ kỹ, vẽ những ấn tượng ảm đạm của tôi về thành phố cảng. Tôi vẽ những gương mặt đồng trinh bị rạn vỡ, bị đập tan tành, bị lăn lóc những mảnh vụn theo kiểu lập thể. Hết hè, tôi vẫn không chịu quay lại trường. ở đó, tôi không có bạn. ở đó lúc nào tôi cũng chỉ nghĩ đến hoa khôi, vừa căm ghét vừa thèm muốn.
Anh Thế hiếm khi chịu nhượng bộ ai, nữa là một gã trai thần sầu trái tính trái nết. Anh đùng đùng kéo tuột tôi xuống Hải Phòng, trở lại trường. Anh dẫn tôi đến gửi gắm cho một ông thầy võ Tàu. Những gã trai mềm yếu như tôi chỉ có thể sửa chữa cá tính bằng cách học võ cho thật nhiều. Giờ đây nghĩ lại, tôi thấy rằng quan điểm giáo dục của anh là sai lầm. Người giỏi võ nghệ hầu như ít khi bàn đến và dùng đến võ nghệ. Bậc cao thủ trong nghề cung kiếm như thần Arjuna mà cũng có lúc ngớ người khi nhìn thấy cây cung, không hiểu đó là vật gì.
Nhưng khi đó anh Thế cũng đã phần nào thành công. Tôi dần dần yên phận với ngôi trường theo kiểu lửa gần rơm lâu ngày cũng bén. Những buổi tập võ đều đặn hàng ngày cho tôi lòng tự tin. Võ nghệ chẳng để đánh ai, nhưng nó làm ta vững tâm và điều quan trọng là nó rút đi phần dương lực thừa thãi của gã trai mới lớn và si mộng. Một buổi tối, tôi đi dạo một mình bên bờ sông Lấp, đang đi thì một cô gái từ sau một gốc cây tiến ra chắn đường. Anh giai giúp em đi, anh giúp em một cái tức là anh giúp hai đứa em em chưa có tiền ăn bữa tối nay. Tôi mủi lòng và cũng rạo rực khắp người. Tôi theo cô gái về căn nhà ổ chuột gần đó. Hai đứa em lên bẩy lên mười quả là đang mếu máo kêu đói. Cô gái đưa cho chúng món tiền tôi trả trước, bảo chúng ra đầu ngõ ăn cơm bụi, rồi mới cài cửa quay vào.
Tôi bắt đầu trở thành đàn ông như thế.
Nhưng tôi không trở về phòng mình ngay. Tôi chạy sang ký túc xá nữ, xộc vào phòng của hoa khôi. Một cô bạn cho biết hoa khôi Yên Thanh sang chơi với cô bạn gái ở ký túc xá trường bên cạnh. Tôi đâm bổ sang, tìm cái số phòng vừa xin được. Yên Thanh quả thực đang trò chuyện cùng với cô bạn gái trong căn phòng ký túc xá nữ vắng tanh. A, anh đồng cô đẹp trai, anh tìm ai đấy? Tôi muốn gặp Yên Thanh. Vừa lúc bạn trai của cô kia bước vào phòng. Cô ta nháy mắt với Yên Thanh, cứ tự nhiên nhé, cái giường dưới ấy là của một cô bạn mới về quê rồi. Cô ta và anh bạn trai leo tót lên giường trên, kéo ngay tấm màn gió lại. Bây giờ Yên Thanh mới chiếu cặp mắt đồng trinh hút hồn vào mắt tôi. Anh đồng cô đi tìm Yên Thanh làm gì thế? Tôi yêu, đơn giản vậy thôi. Anh yêu, lấy gì làm bằng chứng? Anh có dám nhảy ngay từ trên tầng ba này xuống đất vì Yên Thanh không? Tôi nắm tay cô ta xăm xăm tiến ra hành lang, định thực hiện cú nhảy ngay lập tức. Hoa khôi vội giằng lại. Thôi, thôi, Yên Thanh đùa đấy mà, vui chơi một cái có đáng gì đâu. Chúng tôi chui vào chiếc giường tầng dưới của cô bạn về quê, rồi cũng kéo tấm màn gió mỏng manh che làm phép cho tất cả những người chẳng hề biết hổ thẹn. Anh bạn tầng trên hỏi vọng xuống, đã có tất chưa, tớ kỉ niệm cho một cái đây này. Anh ta thò tay bỏ xuống cho tôi một chiếc. Chừng bốn mươi phút sau, anh ta lại bỏ xuống cho tôi một chiếc tất ngoại, như trực thăng thả đồ tiếp viện cho đồng minh đang bị vây hãm. Khi

đám sinh viên nữ đi xem ca nhạc về xôn xao một lát rồi leo lên những chiếc giường có ri đô che chắn, thì anh bạn hào phóng ở tầng trên ném xuống cho tôi hai chiếc áo mưa nữa. Hoa khôi khoan khoái rã rời. Ôi, anh đồng cô, anh chẳng đồng cô một chút nào đâu. Vậy đấy, có những điều người ta chỉ có thể ngộ ra được khi ở trên giường.
Cục diện trận tình đảo ngược hoàn toàn. Bắt đầu một thời kỳ Yên Thanh sục tìm tôi, săn lùng tôi. Đòi hỏi nhục dục của cô ta là thường xuyên và cuồng dại. Lũ bạn học ghen tị vì tôi đã sở hữu hoa khôi của cả trường. Yên Thanh tốt nghiệp trước tôi hai năm, ở lại làm việc trên cảng. Tôi tốt nghiệp sau hai năm, được anh Thế thu xếp đi theo tàu viễn dương luôn, tập sự, làm thuyền phó, thực tập thuyền trưởng, rồi làm thuyền trưởng. Có người bảo trợ thì mọi công đoạn đều êm trôi và đều được rút ngắn. Có những chuyến đi dài tới năm sáu tháng. Tôi khắc khoải nhớ bến cảng quê nhà. Tôi hiểu Yên Thanh không thể sống nổi một tháng mà không có đàn ông. Giờ này hẳn nàng đang tìm hơi ấm nơi một bạn tình thoáng qua nào đó. Tôi chỉ sốt ruột, tôi không ghen. Tôi cũng thế thôi, tôi vẫn tìm những nguồn vui chốc lát ở những cô gái các màu da trên những bến cảng ghé lại. Điều đó không có nghĩa tôi và Yên Thanh không ngong ngóng chờ ngày tàu về, không nồng nàn khi gặp lại. Sự xuất hiện trở lại oai hùng của tôi đủ khiến cho Yên Thanh xua dạt đi những gã bạn tình mưa bóng mây. Nhiều lúc tôi có gợn nghĩ đến những tai họa sẽ gặp phải giữa đại dương, nhưng gạt đi ngay. Yên Thanh chưa phải là vợ tôi. Những người đi biển tin rằng họ sẽ gặp tai nạn chết người, nếu người vợ ở nhà không chung thủy. Điềm dữ ấy ứng với người vợ chứ không phải với bạn tình.
Thực tế là chúng tôi đã chung sống như vợ chồng mà chưa cần cưới hỏi. Những món hàng giấu được mắt hải quan hoặc phải chia phần với hải quan đều được chuyển thành một căn nhà và tiện nghi trong đó. Yên Thanh cai quản ngôi nhà này cho tôi. Anh Thế chỉ còn biết kêu trời rằng tôi là thằng dại gái, không ai dám để toàn bộ tài sản cho người tình trông giữ, người tình lại là một kẻ tiết hạnh khả nghi như vậy. Thằng Phũ và hai đứa bạn chỉ gầm ghè chực xuống Hải Phòng để dùng luật rừng ra tay giải quyết.
Dù sao chúng vẫn còn nể tôi. Tôi xem ra luôn luôn thỏa mãn với cuộc sống riêng của mình. Tôi không hề kêu than điều gì để chúng có thể hành động.

*
* *

Chuyến đi ấy là chuyến đi thảm họa bậc nhất trong tám năm đi biển của tôi.
Ban đầu trời yên biển lặng, tàu cứ theo đúng hướng đúng lịch trình mà đi. Chúng tôi không vượt đại dương, chỉ men theo bờ biển hình chữ S từ Nam ra Bắc. Đi mãi, đi mãi. Sang đến ngày thứ tư thì nhận ra trước mặt không phải là vùng biển của mình nữa. Trước mặt là đảo Hải Nam.
Tới lúc đó mới phát hiện ra tội là ở gã máy trưởng. Gã lên chỗ chúng tôi chuyện trò, rồi

để quên chiếc đèn pin bên cạnh la bàn, la bàn lung liêng chỉ sai hướng. Chúng tôi cho tàu quay lại. Viên thuyền phó luôn miệng nguyền rủa rằng gã máy trưởng là nguyên nhân của mọi tai họa chuyến này. Cho gã đi theo tàu chuyến này là một sai lầm khó cứu vãn. Vợ gã ở nhà đã rước giai về nhà. Con gái gã ở nhà cũng rước giai về nhà. Bên này là giường mẹ, bên kia là giường con, chúng cùng lúc thi đua lập thành tích chào mừng ngày ông chủ gia đình mang thêm hàng về.
Tôi đi qua phòng gã. Gã đang nghe một bài hát về nỗi lòng người đi biển. Nhưng anh đi xa vời - Nơi chân mây cuối trời - Để lại mình em với nỗi đơn côi - Rồi những ngày dông bão tràn qua - Biển thét gào giận dữ cuồng điên - Làm sao em giữ được bình yên... Tôi thấy mắt gã ươn ướt.
Tôi hơi rùng mình. Tôi linh cảm thấy một điều gì đó vận vào chính mình. Điều này về sau được chứng thực qua lời kể lại của anh Thế và mấy thằng cháu. Vậy khi ấy chúng tôi đã có phần chửi oan gã máy trưởng, dù gia cảnh nhà gã đúng như thế thật.
La bàn mất tác dụng. Con tàu mất phương hướng. Con tàu sai đường lối. Những thần dân trên tàu nháo nhác suy đoán rồi xỉ vả lẫn nhau. Gã máy trưởng cứ xong việc là không dám thò mặt ra, gã chui tọt vào phòng mình, khóc với cái bài hát não nề kia. Tàu loanh quanh mất một ngày trong vùng biển đông bắc cho đến khi bão tố nổi lên.
Trong cơn tuyệt vọng, bất chợt một tia sáng chói loà rạch lằng nhằng trong đầu tôi, hiện rõ gương mặt đồng trinh và nụ cười dâm đãng. Tôi ớn lạnh toàn thân, có lẽ đời tôi đã hết. Tàu buông neo thì bị giật đứt neo. Tàu bị dông gió xô đi một đoạn thì va phải đá ngầm. Chúng tôi bỏ tàu, xuống chiếc xuồng cứu hộ. Một núi sóng lừng lững dập xuống. Tôi bừng tỉnh lại đã thấy chỉ còn một mình bám được vào một mảnh ván trên mặt biển tối đen. Tôi gắng bơi cho đến khi cạn kiệt sức lực. Rồi tôi để mặc cho sóng dữ xô đẩy.
Chiều hôm sau tôi tỉnh dậy trong một căn nhà tranh trống vắng. Một bếp củi cháy lem nhem bên cạnh. Chắc là nó đã cháy suốt ngày để sưởi ấm cho tôi và hong khô quần áo cho tôi. Tôi cựa mình, ngồi phắt dậy, thì cả đám quần áo đã hong khô nhưng chưa được mặc vào như cũ liền rơi hết xuống đất. Tôi ở trong thế khỏa thân hoàn hoàn. Mãi lúc này tôi mới nhận ra có một người đàn bà tựa lưng bên vách đất, ngồi hơi xa bếp lửa. Gương mặt tối và sầu muộn. Chỉ có cặp mắt hơi ánh lên tia vui mừng vì tôi đã tỉnh lại. Tôi vơ vội chiếc quần lót, xoay nghiêng người đi để mặc vào, rồi mặc lại đầy đủ chỗ quần áo thơm mùi củi lửa.
- Anh nằm nghỉ đi. Bão vẫn còn. Biển vẫn động.
Rõ ràng là tôi vẫn phải nằm xuống. Thân thể tôi bầm dập đã được xoa bóp bằng một thứ dầu thảo mộc nào đó. Tôi nằm nghe những cục than củi nổ lách tách trong bếp lửa kề bên. Thì ra tôi đã được sóng biển đẩy dạt vào hòn cù lao hoang vắng này. Sáng nay người đàn bà nhặt được tôi bất tỉnh trên bãi cát. Vất vả lắm chị ta mới vừa cõng vừa dìu được tôi về nhà. Đây là nếp nhà duy nhất trên hòn cù lao. Chị ta là cư dân tạm trú duy nhất. Nói là tạm trú vì mỗi tuần chị chỉ chèo thuyền ra đây một lần để chăm nom vườn nhãn và thả cho đàn dê ra khỏi chuồng, tự do kiếm ăn trên núi một ngày. Trong một ngày đó, chị đi cắt một lượng cỏ đủ cho lũ dê sống trong chuồng thêm mấy ngày sau.
Gương mặt người đàn bà không đẹp, nhưng cũng không thể gọi là xấu. Nó chỉ không đẹp ở vẻ héo hắt vì bị lãng quên. Thêm một chút lầm lì như không tin người. Nói thế cũng không đúng, lầm lì mà chị vẫn rả rích chuyện trò cho tới khuya, không tin người mà chị dám kể rằng chỉ có một mình trên hòn cù lao này.

Sáng hôm sau thì tôi đã dậy được. Bát cháo cá khô xoàng xĩnh nhưng nóng bỏng tiếp thêm năng lượng cho cái cơ thể vốn cường tráng của tôi. Trời vẫn mưa, biển vẫn xám xịt. Tôi lần mò đi ra chuồng dê. Người đàn bà đang đứng chỗ khu vực ngăn đôi chuồng thành hai khoang. Một con dê đực đứng chờ ở khoang bên kia. Mỗi lần chị ta mở cánh cửa nhỏ cho một con dê cái lọt sang thì con dê đực xông tới nhảy cỡn lên. Chị ta đứng xem cái hành vi lặp đi lặp lại giữa một con dê đực và mấy con dê cái, vẻ âm thầm. Âm thầm khổ sở hay âm thầm sung sướng, khó mà đoán biết được.
Đột ngột người đàn bà quay lại và nhìn thấy tôi. Chị ta hoảng hốt đóng ngay cánh cửa ngăn lại, bỏ mặc lũ dê cái chưa đến lượt be be ầm ĩ, bỏ chạy về nhà.
Lúc tôi quay trở về thì người đàn bà đang khóc lặng lẽ bên bếp lửa. Tôi ngồi xuống bên cạnh, chẳng biết nói gì hơn là bóp chặt một bên vai chắc lẳn của chị ta như an ủi cho chị ta bình tâm lại. Sự bình tâm trở lại thật. Lát sau chị ta ngả đầu lên vai tôi, và bây giờ mới bắt đầu câu chuyện về chị cùng hòn cù lao định mệnh của chị.
Nhìn từ trên cao xuống, cũng như nhìn từ hai bên sườn sang, hòn cù lao giống như một chiếc tàu biển. Những năm chiến tranh, máy bay Mỹ đã nhiều lần cắt bom và bắn tên lửa nhầm xuống con tàu này. Làng chài của chị cách đó một ngày chèo thuyền, sáng sớm chèo đi thì chiều tối mới tới nơi. Người cha của chị khi ấy là dân quân, được điều động ra xây cho hòn cù lao một khối trụ, quét sơn trắng lên cho giống một ống khói tàu thủy. Công việc của ông là ngày ngày bám trụ trên hòn cù lao, cắm lên đó một lá cờ, biến nó thành một con tàu để thu hút tên lửa và bom Mỹ. Cờ này đổ, ông thay cờ khác. ống khói bị đánh sập, ông xây ống khói khác. Ông trụ trên hòn cù lao được sáu năm. Đến tháng năm 1972 thì cái hang ông ẩn nấp bị đánh sập. Cái hang ấy bây giờ thành nấm mồ của ông.
Người cha hy sinh như là một người dân chài được hợp tác xã điều động đi đánh cá và bỏ mạng ngoài khơi. Chẳng được một tấm bằng ghi công. Chẳng được một sự đãi ngộ nào. Khi cha hy sinh thì đứa con gái mới bắt đầu cắp sách đi học. Học cũng bữa đực bữa cái, chữ được chữ mất, học đến năm lớp bảy thì phải nghỉ luôn vì mẹ mất. Làng chài long đong, người ta chẳng còn tâm trí đâu để nhớ tới quyền lợi cho một đứa con gái mười bốn tuổi. Thế là cô bé một mình một thuyền chèo đi tìm cái hòn cù lao mà người cha đã đổ máu vì nó. Cô bé thắp hương khấn thầm vong hồn bố phù hộ. Cô phát quang vùng đất để trồng cây ăn quả. Bây giờ cô đã có một vườn nhãn và một đàn dê hai chục con. Trên hòn cù lao này cô là chủ. Trên con tàu này cô là thuyền trưởng với hai chục đầu dê thuyền viên. Còn ở làng, cô là một cô gái lỡ thì bị quên lãng.
Bây giờ tôi mới nhận ra rằng sau cái vẻ một người đàn bà luống tuổi là một cô gái lực điền gương mặt héo hon chỉ chừng hăm sáu tuổi. May phúc cho tôi dã dạt vào đây đúng ngày cô có mặt trên đảo. Tôi thấy ái ngại cho cô gái bị người đời quên lãng cứ phải làm cái công việc chăm nom nhân giống cho đàn dê.
Chúng tôi đến với nhau một cách tự nhiên. Xen ngang giữa những câu chuyện cô kể. Lần đầu tôi có hơi e ngại. Tôi không có trong người thứ dụng cụ phòng vệ mà nếu không có thì tôi chưa từng dám tiếp xúc với một người đàn bà lạ nào. Ngay cả trong giây phút đầy xúc động như vậy, cái kẻ tiểu thị dân là tôi vẫn còn đủ mánh lới để dùng thủ thuật ranh mãnh kiểm tra. Không có gì đáng ngờ cả. Khi đã xâm nhập được rồi, tôi bàng hoàng biết cô hãy còn trinh. Tôi chưa bao giờ có được niềm hạnh phúc như thế. Không phải là tình yêu. Đó là sự ngưỡng vọng, sự biết ơn, nguồn vui sướng, tất cả những cảm xúc chân thật

nhất. Thứ cảm xúc chưa chắc ta đã có được với người mình yêu.
- Anh kể về anh đi.
Cô gái áp má lên bộ ngực để trần của tôi và nói.
Tôi ư? Tôi có gì để mà kể. Cô có một con tàu không bao giờ bị đánh đắm. Con tàu của tôi thì đã đắm rồi. Đám thuỷ thủ của tôi biết ai còn ai mất, người còn sống thì lưu lạc nơi nao. Tôi biết vẽ, nhất là vẽ biển. Nhưng bây giờ thì bút vẽ không có, mầu vẽ cũng không.
Tôi bất chợt vùng dậy. Tôi lấy một que nứa ở góc nhà, cày lên nền đất những đường nét thật sâu. Một gương mặt hiện ra. Một thiếu nữ của biển không còn vẻ héo hắt nữa, miệng nở một nụ cười vui lặng lẽ.
- Anh vẽ em đấy ư?
Cô run run hỏi.
- Chính là em.
Tôi nói. Và chúng tôi lại lao vào nhau.
Hai ngày sau bão tan. Sóng lại yên. Biển lại lặng. Cô gái chèo thuyền đưa tôi rời hòn cù lao. Đi xa một quãng, ngoái nhìn lại, hòn đảo nhỏ thật giống một con tàu. Cái ống khói chắc vẫn được quét vôi trắng thường xuyên mới trắng được như thế. Ngày trước nó là nơi để kẻ thù dội bom xuống. Bây giờ, tôi cũng vừa dội xuống đó thêm một nỗi đau, một niềm bất hạnh. Hay là niềm hạnh phúc? Tôi xin chịu, không sao tự phán xét được.
Chiều tối nhá nhem, thuyền chúng tôi tới bến Quảng Nguyên. Tôi cởi chiếc áo khoác, trao cho cô giữ làm vật kỉ niệm những ngày chung sống ngắn ngủi trên hòn cù lao. Tôi lên bờ, vẫy một chiếc xe tải, đi nhờ đến sáng sớm thì về tới Hải Phòng.

*
* *

Người ra mở cửa cho tôi không phải là Yên Thanh như mọi lần. Thằng Phũ mắt nhắm mắt mở chào, chú đã về, rồi loạng quạng đi vào phòng ngủ. Thằng Phũ, thằng Cốc, thằng Bóp mỗi đứa chiếm một phòng. Tôi đành đi lên gác. Trong tất cả các phòng đều không thấy Yên Thanh. Không tiện đánh thức thằng Phũ dậy một lần nữa để hỏi cái điều lạ lùng nọ, tôi thay quần áo rồi cũng lăn ra ngủ.
Trong hơn một tháng trời tôi đi vắng thì nguồn tin tình báo của anh Thế cho biết Yên Thanh đang chuẩn bị kết hôn với một gã trai vừa tốt nghiệp Đại học Y, chưa có công ăn việc làm. Hóa ra bấy lâu nay chị vẫn dùng tiền nuôi em ăn học, em vẫn thực hành những bài học về sinh lý người không phải trên những xác chết mà trên cơ thể chị. Anh Thế ngay lập tức hiểu ra rằng phải ngăn chặn bằng được cuộc hôn nhân của chúng lại. Toàn bộ tài sản mấy năm trời đi tàu viễn dương của thằng em dại gái đang nằm trong tay con nặc nô kia. Anh lập tức xoay được một cái vận đơn, làm như thể tôi gửi một lô hàng trị

giá khoảng tám mươi ngàn đô từ Singapore về. Anh xuống Hải Phòng, chìa cho Yên Thanh xem cái vận đơn và chính thức đặt vấn đề muốn cưới cô ta làm vợ cho em trai mình. Yên Thanh buộc phải cân nhắc giữa một bên là núi tiền bỗng chốc đổ ập xuống đầu, với một bên là gã sinh viên Y khoa không lấy làm chồng thì giữ làm vốn nhân tình cũng được. Cô ta dễ dàng ký vào hai bản đăng ký kết hôn đã được anh tôi viết sẵn. Đàn bà có thể sắc sảo trong những tình huống có thời gian để mà nhấm nháp ngẫm ngợi. Đàn bà khó tỉnh táo trong những lúc sự kiện dồn dập hàng họ dồn dập tuôn về. Cái giấy đăng ký kết hôn, anh Thế tôi giữ lại như một bằng chứng pháp lý để Yên Thanh không thể cưới cái thằng oắt con giỏi sờ soạng xác chết kia được. Đấy mới chỉ là đòn đầu tiên. Đòn thứ hai, anh Thế đề nghị "cô em dâu tương lai" trích ra chừng hai mươi ngàn đô để lo lót êm xuôi lấy được số hàng từ cái vận đơn kia. Anh đã nhẩm tính rằng Yên Thanh đã giữ của tôi một lượng tài sản có giá trị chừng ấy, cộng với căn nhà này. Kế hoạch đã được phác ra từ Hà Nội là nếu Yên Thanh không rơi vào cái bẫy này, ba thằng cháu tôi sẽ dùng đến luật rừng. Nhưng quả thật đàn bà trong cơn hám lợi thì bỗng chốc trở nên mù quáng khác thường. Yên Thanh sốt sắng đi lấy tiền đưa cho anh Thế, cứ như đưa một khoản tiền mừng tuổi đầu xuân cho trẻ con.
Bấy giờ mới sang đòn thứ ba. Mọi người đang ngồi bên bàn ăn bữa cơm khá thịnh soạn do Yên Thanh nấu, anh Thế mới đưa một văn bản nữa, bảo cô ta ký vào. Đó là văn bản chuyển nhượng quyền sở hữu căn nhà này sang cho thuyền trưởng Tạ Dương Đông. Văn bản cũng nói rõ anh Đông mới là người bỏ tiền ra mua nhà. Đến lúc này trí tuệ sắc sảo đàn bà mới đủ thời gian phát tiết. Yên Thanh uất nghẹn họng. Cô ta ho sặc sụa với miếng ăn trong miệng. Ho giàn giụa nước mắt nước mũi. Giữa những đợt ho không sao dứt được là những tiếng "không" như nấc lên. Cô ký đi. Không. Ký vào. Không. Ký. Không. Có ký không thì bảo. Không.
Thằng Phũ đứng phắt dậy. Hai thằng bạn vẫn thản nhiên ngồi ăn, chờ đến lượt hành sự. Thằng Phũ sẽ ra tay trước. Không xong thì thằng Cốc sẽ đè nghiến cô ta xuống. Không xong nữa thì thằng Bóp sẽ dùng đôi tay như gọng kìm của nó. Nhưng rốt cuộc chỉ ngón đòn của thằng Phũ đã chấm dứt tất cả. Nó túm tóc Yên Thanh dúi mặt cô ta vào bát canh măng to tướng. Nước canh dềnh lên, tràn xuống mặt bàn. Yên Thanh không giãy giụa được. Thằng Phũ dìm mặt cô ta vào bát canh đến lần thứ ba thì Yên Thanh đầu hàng. Thằng Cốc lấy khăn lau mặt lau tay cho cô ta, sau đó mới đưa bút cho cô ta ký vào tờ văn bản sạch sẽ.
Anh Thế trở về Hà Nội ngay. Ba thằng bạn ở lại trông giữ và rao bán căn nhà. Chúng cho phép Yên Thanh được cùng ở lại cho tới khi nào tìm được nơi ở mới với chú em kia. Ba lần bị dìm đầu vào bát canh là đã quá sức chịu đựng. Yên Thanh căm hờn cuốn gói ra đi ngay lập tức.

*
* *

Năm sau tôi lấy vợ. Đúng hơn là anh Thế lấy vợ cho tôi. Tôi đã ở cái tuổi băm hai nhát. Tôi cần có một gia đình êm ấm làm cái neo cho những chuyến tàu xuyên đại dương. Tôi yêu nhiều và cũng nhiều người yêu tôi. Nhưng anh Thế có cái lý của anh. Rất nhiều bạn bè anh, rất nhiều bạn bè tôi lấy nhau vì yêu, để rồi bỏ nhau sau năm năm, ba năm, thậm chí một năm chung sống. Một thằng bạn tôi sống chung với người yêu sáu năm, đến khi dở dói ra quyết định đăng ký kết hôn thì bỏ nhau ba tháng sau đó. Anh Thế coi sự chung sống bền vững là tiêu chuẩn cao nhất của một gia đình. Anh cũng lấy vợ một cách vội vã để gửi lại đứa em trai bé dại mà yên tâm đi công tác nước ngoài. Hai mươi năm chung sống, chẳng mặn mà, nhưng cũng chẳng đến nỗi nào. Anh cho rằng tôi cũng hợp với một đời sống vợ chồng như thế. Còn hạnh phúc thực sự là điều không có - đó chỉ là mơ ước của loài người, là sản phẩm của thứ văn chương nghệ thuật đầy ảo giác.
Tôi tặc lưỡi cho xong. Đằng nào cũng không tránh được cái cầu phải qua ấy. Hai gia đình đều nhiệt tình vun vén vào. Vợ tôi là một cô giáo trung học phổ thông, nghĩa là vừa có thể làm người mẹ tốt vừa làm cô giáo tốt cho con cái tôi sau này. Anh Thế nghĩ vậy. Tôi nghĩ vậy. Nhiều người nghĩ vậy.
Nhưng cuộc sống gia đình là cái neo thả xuống không đúng lúc, cái neo thường xuyên giữ chặt lấy con tàu ngay cả khi tàu cần phải ra khơi. Cuộc sống triền miên với biển nuông chiều chất lãng tử của tôi. Tính tự do kích thích ý muốn đập phá mọi ràng buộc của tôi. Tôi không sao quen được với việc có một sinh vật lạ đêm nào cũng động đậy trên giường mình. Không sao quen được tiếng thở của đàn bà thường xuyên trên giường mình. Thêm cả những điều mà dù có yêu nhau cả chục năm cũng không biết được bằng việc chỉ cần làm vợ chồng chừng vài ba tháng. Vợ tôi không phải là người phụ nữ khéo léo và tinh tế ở nhiều mặt. Cô ta cũng không được chuẩn bị đầy đủ kiến thức về giới tính để đi lấy chồng. Thế hệ ấy đi qua một thời cha mẹ chỉ lo ăn cho con cái còn chưa xong, nói gì đến chuyện giáo dục giới tính. Trong việc này xem ra người Kinh còn kém văn minh hơn một số dân tộc miền núi: Con gái miền núi đến tuổi dậy thì liền được người mẹ dạy cho cách dùng một thứ lá hái trong rừng để tránh thai và những kiến thức tình dục cơ bản.
Tóm lại là chỉ trong vòng nửa năm đầu lấy vợ, tôi hoàn toàn không thỏa mãn và mất hết thiện cảm với người mà tôi đã chịu cưới sau bảy tháng quen biết. Bảy tháng là quá dài so với cái tuổi băm của tôi, so với cái thời đại tốc độ này. Tôi bỏ xuống Hải Phòng, đi tìm để chuyện trò thù tạc với những đứa bạn chuẩn bị xuống tàu vượt đại dương. Tôi không còn vượt đi đâu được nữa. Căn nhà ở Hải Phòng đã bán. Nghề viễn dương đã bỏ. Anh Thế bảo rằng viễn dương thế là đủ rồi. Tôi góp toàn bộ vốn liếng vào khách sạn của anh. Tôi làm việc cho khách sạn của anh. Thế bảo cái nghề của anh là một, nghề của tôi là hai, đi rông cho lắm về nước mà bỏ vợ bỏ chồng. Những kẻ ở nhà xài tiền xài đồ ngươi gửi về như một thứ viện trợ khẩn cấp không hoàn lại của những nước phát triển cho những nước đang phát triển. Một ông bạn anh đi làm đại sứ, quanh năm ngày tháng loay hoay tìm một khoản vay lãi suất thấp cho đất nước, trong khi con gái ở nhà bán xe máy, bán đồ, bán tất tật những thứ bố gom góp gửi về để chi cho những cuộc ăn chơi và những lần nạo phá thai. Từ đó hễ đọc trên báo chí nước nhà những bài viết giật gân về chuyện vợ chồng ly dị, con cái hoang đàng phá phách là ông cảm thấy như bị đập vào

mặt. Ông quay ra thù ghét và nguyền rủa báo chí nước nhà.
Tôi nhìn đủ bốn phương tám hướng bạn bè để thấy rằng sinh con ra không hẳn đã sinh phúc. Tôi hiểu rằng người ta phải sinh con để trả cái nợ chính mình được sinh ra giữa đời này. Những kiếp trước của tôi chắc chẳng ra gì mới sinh ra tôi đau đớn nhường này. Kiếp hiện sinh của tôi không ra gì nên mới sinh ra một đứa con gái xinh đẹp nhường ấy và phải chịu cái chết oan uổng nhường ấy đúng vào lễ sinh nhật lần thứ hai. Ngày nó ra đời, tôi chỉ dám tạt vào bệnh viện nhìn con một thoáng chốc. Nó nhìn xoáy vào tôi như trách móc, làm tôi ứa nước mắt. Nghe nói nó lọt lòng mẹ không gào khóc tầm thường như mọi đứa trẻ mà chỉ đưa cặp mắt thôi miên quét qua một lượt tất cả những người ở trước mặt như nhận diện cả cõi người. Như tỏ ý nhìn cả cõi người một lần thế là đủ. Tôi khóc vì trót mang tội, bắt thêm một sinh linh phải chịu khổ ải ở cõi trần ai.
Sinh nhật lần thứ hai của con gái, chúng tôi mời khá nhiều bạn bè và người thân. Mặc dù trên thực tế chúng tôi đã sống ly thân ngay trong cùng một nhà, cả tôi và người được coi là vợ tôi đều có ý mời cho thật nhiều. Như thể chúng tôi cố tình sắp xếp cho mọi người đến vĩnh biệt con bé. Đám học sinh lớp vợ tôi chủ nhiệm mang tới hoa, đồ chơi và kẹo. ánh mắt con bé cười bao dung như một nữ hoàng cười bằng mắt với thần dân của mình. ánh mắt mầu nâu sáng lấp lánh nồng nàn theo kiểu bằng hữu với đám bạn bè của cha mẹ. ánh mắt trầm lắng u uẩn như một người đàn bà trung niên truân chuyên đã lắm gian nan đã nhiều với các bậc trưởng lão trong gia đình.
Tôi hơi giật mình khi một người đàn bà mới đến bế xốc nó lên để hôn. Cô ta chưa kịp hôn vào má nó thì con bé đã chủ động đặt môi lên trán người đàn bà. Một cái hôn của bề trên, ban tặng và làm ơn. Người đàn bà đưa cho con bé một bó hoa hồng. Ngay lập tức, con bé vướng gai hoa hồng vào cổ tay. Một chút máu rỉ ra. Con bé thả bó hoa hồng xuống nền nhà thương xót nhìn người đàn bà ra chiều đã hiểu cả. Mọi người xôn xao hỏi han. Mẹ nó đi lấy băng sát trùng. Con bé đẩy tay mẹ ra. Không đau đâu. Nó nhìn duyệt qua toàn bộ đám khách khứa như chào lần cuối cùng. Rồi nó bảo nó phải đi ngủ. Điều ấy có nghĩa là chúng dân hãy yên lòng mà vui chơi cho đến khi tàn cuộc, sự có mặt của nữ hoàng như thế đã là quá dài. Tôi lại giật mình một lần nữa khi nhận ra người đàn bà không còn ở trong phòng. Tôi chạy bổ ra sân, ra cổng. Cửa ngõ mở toang, không một bóng người. Gió hắt hiu rên rỉ trên vòm cây xà cừ.
Tôi lật đật trở vào nhà. Đám thần dân vẫn đang hoan hỉ chúc tụng. Tôi đâm bổ vào phòng trong. Con bé nằm ngửa trên giường, một chiếc gối to úp lên mặt. Giật phắt chiếc gối ra thì thấy mắt nó mở to nhìn đi xa hút. Trên môi đọng một cái cười nhếch mép. ở khóe mép là một nếp nhăn hằn sâu của người già. Cái cười và nếp nhăn của người đã ngộ, đã thành chính quả, đã hiểu hết và thấu suốt tất cả.
Đến thăm cõi đời này, nó nhìn xoáy như muốn lột vỏ con người. Giã biệt cõi đời này, nó nhìn xuyên thấu và nhếch mép cười mọi trò trẻ con nhăng nhố.
Anh Thế không cho phép mổ khám nghiệm tử thi, mặc dù anh cũng tin rằng con bé chết vì gai hoa hồng tẩm độc, hoặc bị đè một chiếc gối to lên mặt. Cũng như tôi, anh đã nhận ra người đàn bà thoắt xuất hiện thoắt biến mất ấy là Yên Thanh. Cô ta đến để báo thù sau ba năm hoàn toàn không lộ diện. Khám nghiệm - tìm ra nguyên nhân - đi báo thù - báo thù lại nối tiếp báo thù thành một cuộc chiến tương tàn không bao giờ dứt.
Anh Thế bước ra thông báo với các thần dân hoan hỉ rằng nữ hoàng của họ vừa băng hà vì một cơn cảm gió đột ngột. May là hôm ấy nhóm ba thằng cháu đi dự buổi trình diễn

thời trang với thằng Cốc. Anh Thế cho là may vì chúng không biết nguyên nhân. Bằng không, chúng sẽ lùng sục và trừ khử được Yên Thanh trong vòng dăm ba ngày.
Quả thực đó cũng là điều tôi muốn. Nhưng anh Thế biết cách làm tôi nén lại, hơn nữa không hé một lời với ba gã trai kia. Anh kiểm soát được tôi. Anh ngỡ kiểm soát được mọi người và mọi việc. Vậy mà rốt cuộc anh không kiểm soát nổi chuyến đi của chúng tôi đến bãi tắm Bình Sơn, dẫn đến một chuỗi tiếp liền ba cái chết.
Sau cái chết của con gái, vợ tôi mới thực sự bỏ đi.
Một đêm trong cơn ác mộng, tôi thấy con gái hiện về, dáng vẻ của một thiếu phụ, tay cầm một bó hoa hồng tua tủa gai. Con gái nói rằng nó bị đầu độc. Có gì lạ đâu, nó nói thêm, sự đầu độc vẫn đang diễn ra đấy thôi.

Cõi người rung chuông tận thế

Hồ Anh Thái

Đầu óc tôi cứ lởn vởn câu nói cuối cùng của hoàng tử Hamlet. Thế thì độc dược ơi, hãy làm nhiệm vụ của mi đi thôi.
Đấy, chính đó là cái tôi cần sử dụng, đó chính là việc tôi phải làm. Của Caesar phải trả lại cho Caesar. Thuốc độc phải trả lại cho thuốc độc. Bây giờ thì tôi bất cần. Tôi không nghĩ tới hậu họa cho chính mình. Anh Thế nhắc tôi nhớ rằng nhà này chỉ còn hai người đàn ông. Con gái tôi đã chết. Thằng Phũ vừa mới chết. Cái vòng luân hồi khổ ải của dòng họ này có thể chấm dứt từ đây.
Trống vắng khủng khiếp. Dường như chỉ còn lại mình tôi. Đúng ra là thêm con chó béc giê của thằng Cốc. Sau đám tang thằng Phũ, tôi tới nhà thằng Cốc để mang con chó đi. Nó không chịu đi, nó nằm lì ở bên dưới cái bàn thờ để bình tro thằng Cốc. Co kéo mãi vô ích. Cuối cùng tôi bất chợt hiểu ra rằng phải thắp hương xin mang bình tro thằng Cốc ra đi. Tôi mang bình tro đi thì khi ấy con chó mới ngoan ngoãn theo tôi.

Bình tro tôi để trong phòng ngủ, cạnh Xưởng vẽ của Thuyền trưởng. Con chó ở lại cùng tôi. Từ nay chỉ có Xưởng vẽ vẫn được mở cửa cho khách tham quan, còn hai căn phòng riêng thông với nó thì không được cho thuê nữa. ít ra thì cửa sẽ khóa chừng nào tôi còn sống.
Thế thì độc dược ơi, hãy làm nhiệm vụ của mi đi thôi.
Độc dược tôi đã có. Độc dược chính cống, không phải thứ thuốc độc rởm giữa thời buổi hàng rởm và người rởm nhan nhản khắp nơi, uống thuốc độc tự tử thì một liều thấy ăn ngon miệng, hai liều thấy rạo rực hứng tình. Thuốc độc của tôi một liều cực mạnh chỉ bằng cái cúc áo có thể quật ngã tức thì một con trâu mộng. Mà nó giống một chiếc cúc thật, tôi luôn giữ trong túi quần để có thể sử dụng bất cứ lúc nào. Tôi cảm thấy có mối liên quan giữa con bé tên là Mai Trừng với Yên Thanh. Liều thuốc này nhằm vào cả hai đứa.
Tôi tra danh bạ điện thoại, tìm được số điện thoại của Công ty Trách nhiệm Hữu hạn Hồng Hoang. Một công ty buôn bán máy vi tính. Giám đốc là ông Quốc Đài. Chẳng biết ông là ông thật hay chỉ là một gã trai mới nứt mắt ra. Công ty trách nhiệm hữu hạn mọc lên như nấm. Giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn cũng đội đất chui lên như rươi. Thời bao cấp, cái chức danh giám đốc giống như một tước hiệu quý tộc, gia đình họ mạc có quyền tự hào trưng khoe. Thời ấy, đến anh gác cổng trong biên chế còn có quyền vênh váo, còn ông chủ thầu công trình xây dựng ngoài biên chế không phải là không có lúc tủi hổ cụp mặt xuống trước những người có biên chế. Sang thời kinh tế thị trường, công ty trách nhiệm hữu hạn là một tín hiệu về sự xuất hiện và trỗi dậy của thành phần kinh tế tư nhân. Cha lập công ty của cha, mẹ lập công ty của mẹ, con lập công ty của con. úm ba la, ba ta đều là giám đốc. Một tước hiệu quý tộc trở thành bình dân và phổ biến. Hễ có tước hiệu ấy là có quyền buông chữ ký giun dế, đóng dấu để xin kâu ta nhập xe, nhập thiết bị văn phòng, nhập hàng. Chẳng thiếu những công ty ma, văn phòng mái tôn trống hoác, giám đốc là một ông vừa mới thành niên đang vặn cong quyển vi tính cấp tốc và tiếng Anh nhập môn. Chẳng thiếu những công ty vô trách nhiệm vô hạn bỏ bẵng khách hàng như đem con bỏ chợ. Chẳng thiếu những công ty chạy thẳng một mạch theo kiểu bái bai ông bô bà bô con đi di tản. Nhưng thực sự là trong đám bèo bọt xốp nổi cũng xuất hiện những cái đầu cao hơn người, những trí tuệ được giải phóng, những cỗ xe tư nhân được bật đèn xanh cho phép tăng tốc vượt lên. Có lẽ anh Thế tôi thuộc số đó. Anh còn hơn người ở cái chỗ đã từ bỏ chức vụ trưởng trong biên chế để ra làm giám đốc khách sạn ngoài biên chế.
Tôi nhìn chằm chằm vào dòng chữ thông tin về công ty TNHH Hồng Hoang. Nghi nghi hoặc hoặc, chẳng biết giám đốc Quốc Đài là ông hay là thằng. Việc của tôi không dính gì tới hắn, nhưng phải vòng qua hắn mới tiếp cận được đứa con gái kia. Tôi gọi điện ngay cho Quốc Đài, gặp được ngay, gặp giám đốc thời nay sướng thế. Tôi có kế hoạch trang bị máy vi tính cho cả cơ quan. Tôi cần sự giới thiệu và cố vấn của ông về mẫu mã thích hợp. A lô, rất hân hạnh, xin mời ông đến, địa chỉ tin cậy của chúng tôi công ty TNHH Hồng Hoang. Sặc một mùi quảng cáo trên phương tiện thông tin đại chúng thô vụng. Giọng nam cao véo von trai lơ như giọng đĩ đực.

Tôi không vội vàng đến ngay chiều hôm ấy. Tôi hẹn sáng mai. Khoảng thời gian kéo dài vờn nghịch khi con mèo đã chộp được một con chuột nhưng chưa vội hóa kiếp cho nó. Tôi cũng chẳng dại đến văn phòng của hắn. Tôi hẹn một địa điểm trung lập.
Quốc Đài tuổi chừng bốn mươi, tác phong uốn éo điệu đà kéo lại được vài ba tuổi, tức là thoạt trông hắn có vẻ là người đồng niên với tôi. Tôi nhẫn nại nghe hắn giới thiệu về các loại máy vi tính. Nửa chừng, tôi làm như bất chợt nhớ ra bèn hỏi hắn về một cô gái của công ty này tên là Mai Trừng, tôi có lần tình cờ gặp cô ta và được giới thiệu về công ty Hồng Hoang.
- Mai Trừng đã xin nghỉ việc, thưa ông. Thật đáng tiếc.
Hắn nói thật đáng tiếc mà lại thở phào nhẹ nhõm. Tôi cảm nhận tức thì cái thở phào đầy uẩn khúc. Tôi dẫn hắn đi lạc lối ngay bằng cách quay trở về chuyện sẽ ký một hợp đồng mua máy tính của hắn. Hắn xin biếu tôi chừng mười phần trăm tổng giá trị hợp đồng và sẵn sàng viết cho một cái hóa đơn khác mà số tiền cơ quan tôi phải chi phí sẽ tăng thêm chừng mười phần trăm nữa. Như vậy là ăn cả hai mang tôi sẽ xơi hai mươi phần trăm. Tôi làm ra vẻ không thèm đếm xỉa đến hai mươi phần trăm còm cõi, mà lại hỏi hắn về địa chỉ của Mai Trừng. Hắn sốt sắng đọc cho tôi địa chỉ một bà Miên nào đó là bác của Mai Trừng. Hắn giải thích là Mai Trừng sống với bà bác duy nhất này.
- Nhưng vì sao ông lại quan tâm đến Mai Trừng? Nếu là một hợp đồng khác thì ông có thể chuyển sang cho tôi.
- Cô ta nợ tôi một khoản nợ khó trả.
Tôi nói đầy ngụ ý. Quốc Đài đờ người ra. Hắn bắt đầu cảm thấy một điều gì đó khác thường.
- Nếu là nợ nần về tài chính, tôi tin cô ta sẽ thanh toán đàng hoàng cho ông. Nhưng nếu là nợ nần những thứ khác thì tôi khuyên ông hãy tránh cho xa. Cô ta là một con người nguy hiểm.
Tôi tin cô ta là một kẻ nguy hiểm từ trước khi quyết định trừ khử. Bằng cớ là cái chết của ba thằng cháu. Nhưng tôi không phun ra một lời nào. Cứ tự cái con vẹt kia tuôn ra hết. Hắn kể cho tôi nghe câu chuyện của chính hắn với Mai Trừng, như một món quà tặng thêm cho khách hàng, bên cạnh khoản hai mươi phần trăm ăn hai mang hắn bày vẽ cho tôi.

*
* *

Quốc Đài nhận Mai Trừng làm thư ký riêng cách đây hai năm. Trong số tám cô gái đến dự tuyển thư ký, hắn chấm ngay Mai Trừng. Cô gái có vẻ đẹp lồ lộ trên

đôi mắt, cái mũi, cặp môi, trên cả dáng người mà không một trang phục xoàng xĩnh nào có thể che giấu được. Vẻ đẹp ấy khiến phụ nữ hoàn toàn tuyệt vọng, tự trong thâm tâm phải tuyên bố tụt hậu. Vẻ đẹp ấy hút đàn ông vào, khiến những đấng mày râu nghiêm túc nhất cũng phải nổi lòng dục ngay lần gặp gỡ đầu tiên. Toàn bộ đám nhân viên của công ty, từ một nhà khoa học về hưu đi làm hợp đồng cho đến gã chạy giấy mười tám tuổi đều mắt tròn mắt dẹt kiếm cớ lượn tròn quanh bàn làm việc của Mai Trừng. Gã trai mười tám thì ốm tương tư, sầu não mà gầy rộc đi sau một tháng trời. Nhưng rồi tất cả bọn đều len lét lảng đi khi cảm thấy mỹ nhân thuộc quyền sở hữu của giám đốc. Quốc Đài hay kiếm cớ gọi Mai Trừng vào văn phòng riêng, kiếm cớ để cầm tay, để chạm vai, để hôn phớt lên tóc cô. Có lần hắn đã ôm được ngang lưng Mai Trừng. Lần nào Mai Trừng cũng khôn khéo lánh được. Lần nào cô cũng bật lên một câu nói đầy xót thương. Xin giám đốc đừng làm thế, nguy hiểm lắm. Điều hắn không hiểu nổi là cái giọng xót thương kia. Cứ như thể chuyện ấy sẽ gây nguy hiểm cho chính hắn. Mà đã không hiểu được thì người ta cứ hùng hục lao theo dục vọng của mình. Một lần trong phòng giám đốc, hắn đã đứng đối diện với Mai Trừng, đã vòng được hai tay ngang người cô. Vòng tay như một con trăn siết chặt lại. Đột ngột một cơn lạnh buốt chạy từ phía đốt xương cụt dọc lên sống lưng rồi đâm nhói lên đầu. Hắn rùng mình dữ dội. Con trăn nới lỏng vòng quấn. Hắn hơi hoang mang vì chưa bao giờ trục trặc cơ quan sinh dục và hoạt động ái tình như vậy. Hắn rã rời buông cho Mai Trừng đi ra. Hắn thầm tiếc rẻ. Hắn thầm tự an ủi cơm không ăn gạo còn đó.

Mãi về sau này, khi mọi chuyện đã rõ ràng, vợ hắn mới kể cho hắn biết rằng đã nhiều lần thị tìm cách đi đánh ghen Mai Trừng mà không thành công. Mọi chuyện đã đến tai thị. Thư ký mới của giám đốc là một cô gái đẹp mê hồn. Giám đốc suốt ngày lượn lờ, vờn vã, rập rình quanh thư ký. Thị đã nhiều lần nhìn thấy cô thư ký ấy. Thêm một lần nhìn là thêm một lần thất vọng sâu sắc cho dung nhan của mình, cho dung nhan của toàn bộ đàn bà nói chung. Đó là thứ nhan sắc chỉ kích thích ở đám người cùng giới ý muốn hủy hoại, giống như lũ người đang sục dưới bùn chỉ muốn ném bùn vào một kẻ áo trắng đứng trên bờ. Thị có lần gọi điện đến phòng thư ký thì mãi mới có người trả lời rằng thư ký đang trao đổi công việc với giám đốc. Gọi vào phòng giám đốc thì chẳng có ma nào trả lời. Nỗi ghen tuông cắn rứt thị, thành ác mộng ám ảnh thị, tiêu hao sinh lực thị. Sau nửa năm trời thị trở nên vật vờ, rộc rệch như một xác chết. Chỉ còn có cách thoát khỏi tình trạng thảm hại này là đi đánh ghen. Thị tâm niệm như thế. Thị tin như thế.

Lần ấy thị mang theo một lưỡi dao cạo, thị nhớ là đã bỏ lưỡi dao cạo vào chiếc ví da, vậy mà rốt cục nó lại nằm trong túi quần thị. Khi thị tới văn phòng công ty thì lưỡi dao cạo đã cứa một đường vào cái chỗ khá là tế nhị và làm rách cả chiếc quần. Các cô nhân viên phải xúm vào bông băng sát trùng cho thị. Lần khác thị xin được từ phòng thí nghiệm một lọ nhỏ axít sunphuric nồng độ cao. Thị cũng cho vào ví da bên hông. Vừa mới ra khỏi phòng thí nghiệm thì có tiếng nổ bục trong ví. Thị hoảng hồn quẳng cái ví ra xa. Cả cái ví, cả hộp trang điểm, cả tiền bạc trong đó đều rách quăn queo xoắn vặn ngay trước mắt thị.

Nhưng khi ấy Quốc Đài không hay biết gì cả. Hắn tổ chức một chuyến đi gặp bạn hàng ở một tỉnh miền núi. Coi như một chuyến nghỉ mát giữa mùa hè nóng bức, cơ hội thuận lợi để chiếm đoạt dứt điểm người đẹp. Hai người ở hai phòng liền nhau trong khách sạn. Đêm, có tiếng gõ cửa phòng hắn. Hắn mở cửa, rồi gạt vội cô gái làm tiền đang lăn xả vào bắt khách. Rốt cuộc, hắn phải đưa tặng một món tiền để tống khứ cô ta đi. Rừng rực ham muốn, hắn sang phòng Mai Trừng, lấy cớ bàn việc đột xuất. Chẳng nói chẳng rằng hắn ôm ghì lấy Mai Trừng và cả hai đổ xuống giường. Thình lình hắn thấy lạnh buốt ở chỗ ấy, như thể công cụ của hắn bỗng biến thành một khối đá lạnh. Chỉ trong một thoáng chốc tê dại, dục vọng thoát ra bay biến khỏi người hắn. Hắn ôm chỗ đau lăn lộn co quắp trên giường chừng vài phút thì khỏi. Vừa mới lạnh đấy mà bây giờ người đầm đìa mồ hôi.
Mai Trừng ngồi bên chứng kiến hắn trong cơn đau co rút cả người, mà không biết làm gì để cứu vãn. Cô đưa cho hắn chiếc khăn để lau mồ hôi.
- Em xin lỗi. Em không có cách gì giúp anh được.
Cô nói, ái ngại và hối lỗi.
Hắn lại hiểu theo nghĩa là cô không phản đối, cô sẵn sàng giúp đỡ, nhưng lỗi là hắn bị trục trặc gì đó ở cái công cụ sung mãn chưa bao giờ bị trục trặc với những người đàn bà khác. Hắn cảm thấy xấu hổ ê chề cho mình. Hắn ngồi dậy, ngồi cạnh cô như ngồi cạnh một người bạn trai. Cô cũng xích lại ngồi cạnh hắn như ngồi với một người bạn gái. Rồi cô bảo:
- Em muốn được yên ổn làm ăn lâu dài ở công ty của anh. Em xin tiết lộ một điều chưa hề nói cho ai biết: Hễ có ai định làm điều xấu cho em thì người ấy gặp ngay tai nạn. Nhiều khi tai nạn rất khủng khiếp.
Quốc Đài hiểu ra rất nhanh. Ngay sau đó, hắn trở về phòng, hắn gặp một cô làm tiền ở hành lang và đồng ý để cho cô ta cùng vào phòng. Mọi chuyện diễn ra bình thường. Có nghĩa là hắn không bị hỏng hóc một bộ phận nào hết. Có nghĩa là Mai Trừng đã cho hắn biết một sự thực. Nhưng khốn cho thân hắn. Cô ta cứ xinh đẹp hơn người, hấp dẫn hơn người. Cô ta cứ ngày ngày hiện diện trước mặt hắn, buồn rầu hoặc mỉm cười với hắn. Hắn phải gồng mình lên, hắn phải vận hết lý trí để ghìm cái con ngựa chỉ chực tuột dây cương trong người hắn. Hắn vẫn còn nhớ những cơn đau buốt chạy dọc sống lưng, vẫn nhớ cái khối đá lạnh buốt tê tái giữa hai chân.
Vợ hắn không thể nào biết chuyện đó. Vợ chồng hắn hoàn toàn độc lập với nhau mà vờn vã xung quanh Mai Trừng. Thị không nghĩ đến chuyện rạch mặt hay vẩy axít nữa. Thị muốn đe dọa, muốn khủng bố tinh thần cô thư ký. Sau vụ khủng bố, cô ta chỉ còn cách ngậm miệng đưa đơn xin thôi việc rồi cuốn gói. Thị gọi điện thoại nhằm lúc Quốc Đài không có mặt ở công ty. Anh Đài đang ở nhà riêng đây, anh ấy nhắn em đến ngay nhận tài liệu để chuyển đi, em đến ngay nhé.
Mai Trừng đến thì chỉ có một mình thị ở nhà. Thị đưa cô gái vào phòng khách. Thị cầm cái bình xịt hơi mê của Mỹ xịt vào mặt cô. Mai Trừng lăn ra bất tỉnh. Mai Trừng tỉnh lại để thấy mình đã bị trói chặt chân tay, ở trong tư thế ngồi tựa lưng vào tường. Mụ đàn bà ghen tuông đang cầm một con dao nhọn lưỡi mỏng

dính. Thị quét quét lưỡi dao lên mặt Mai Trừng như một tay thợ cạo mới học nghề, may mà chưa sơ sẩy một đường cạo. Thị hỏi chúng mày đã ăn nằm với nhau mấy lần rồi. Cố nhớ xem chính xác là mấy lần. Mấy lần trong văn phòng giám đốc, mấy lần đi thuê khách sạn, mấy lần mượn nhà người quen. Có phải lần nào nó cũng thọc một cái vào hông cho mày cười rũ ra rồi mới hành sự hay không... Thị cứ lảm nhảm trong một cơn mê mẩn tâm thần. Rồi thị bảo thị sẽ rạch một nhát kỉ niệm lên mặt để cho cô gái nhớ đời. Thị đưa con dao lại gần mắt, ngắm nghía săm soi, khen con dao tốt. Sau đó thị mới từ từ dí con dao lại gần mặt cô gái.

Con dao đập xuống nền gạch hoa đánh choang một cái. Mụ đàn bà nấc lên, ngã vật ra, tay trái ôm lấy cái tay phải đã cứng đờ như khúc củi. Hóa ra con dao vẫn cắm chặt trong cái bàn tay co quắp như đã thành đá. Mụ đàn bà rền rĩ vì đau đớn. Mụ lăn lộn kêu trời. Mụ quằn quại run giật như lên cơn động kinh. Mụ khấn gào rằng mụ biết mình có tội, xin trời đất hãy động lòng tha thứ. Mụ sẽ ăn chay ngủ chay để sám hối.

Không ai có thể làm gì được. Cánh tay mụ vẫn cứng đờ đau đớn. Mai Trừng vẫn đang bị trói chặt. Giữa lúc ấy thì Quốc Đài về. Bấm chuông mãi không được, hắn phải leo cửa sau để vào nhà. Hắn kinh hoàng thấy Mai Trừng bị trói một bên, còn ngay bên cạnh là mụ vợ đang lăn lóc giẫy giụa. Con dao cũng hóa đá trong bàn tay hóa đá. Hắn hiểu ra ngay cách giải thoát cho vợ. Hắn lao đến cởi trói cho Mai Trừng trước, miệng cầu xin xá tội thay vợ. Dây trói vừa cởi ra hết thì mụ vợ ngồi dậy được. Hắn rút nốt con dao ra khỏi tay mụ, thì cả cánh tay mụ bỗng chốc mềm ra, co duỗi được. Lát sau thì cánh tay hết đau.

Thoát nạn, mụ vợ Quốc Đài sụp xuống khóc hu hu. Chị xin lạy sống em, chị biết tội của chị rồi, ác giả ác báo, từ nay chị không dám làm gì xấu cho em nữa, em hãy rộng lòng tha thứ.

Phút sám hối bao giờ cũng thiêng liêng, nhưng chỉ là những khoảnh khắc. Mà đời người thì dằng dặc ngổn ngang mọi điều mọi sự. Quốc Đài vẫn phải ra sức kiềm chế lòng dục để không nhảy bổ vào Mai Trừng. Vợ hắn cũng phải ra sức kìm hãm lòng ghen để không tìm cách ám hại cô gái. Cả hai từng có ý nghĩ đuổi việc cô ta. Nhưng sau bằng ấy chuyện, ai mà dám làm ác với Mai Trừng nữa. Mới tuần trước, sau khi đi công tác ở Sài Gòn về, cô ta đến xin nghỉ việc. Hỏi cô ta sẽ chuyển đi đâu thì Mai Trừng không nói. Dù có hơi tiếc rẻ, Quốc Đài cũng thấy nhẹ cả người. Mụ vợ hắn thì mừng rơn. Mụ thắp hương tạ ơn vì từ nay không còn phải kiềm chế, không phải ăn chay, không phải thấp thỏm sợ hãi.

Cô gái ấy chính là do trời đất sinh ra để đi trừng phạt cõi người đầy tội lỗi.

---

1 / 2 / 3 / 4 / 5 / 6 / 7 / 8 / 9 /
CÙNG

Cõi người rung chuông tận thế

Hồ Anh Thái

Thế thì độc dược ơi, hãy làm nhiệm vụ của mi đi thôi.
Câu nói ấy từ giờ trở đi sẽ có một tác dụng ngược trở lại. Sẽ ứng nghiệm trở lại với chính tôi. Chính tôi là kẻ có ý định trừ khử Mai Trừng bằng thuốc độc. Viên thuốc độc bằng chiếc cúc áo, bọc trong một lần giấy ni lông, luôn nằm trong túi quần tôi. Gậy ông lại đập lưng ông. Kẻ chơi dao sẽ chết vì dao. Với một người như Mai Trừng thì những chuyện như thế là có thật. Tôi sẽ chết vì thuốc độc. Có thể chết vì viên thuốc của chính tôi. Có thể chết vì bất cứ một độc dược nào khác. Tôi đã tự lựa chọn cái chết cho chính mình mà không hay biết. Giống như thằng Cốc, thằng Bóp, thằng Phũ, đứa nào đã tự lựa chọn cách chết cho đứa ấy.

Tôi đi vào phòng karaoke của khách sạn. Một nhóm mấy gã đàn ông và mấy cô tiếp viên đang ôm ấp nhau, thay nhau cầm micrô mà gào lên. Nếu mai anh chết em có buồn không? Một bài rền rĩ mà nghe chỉ thấy vui vui tai. Thậm chí tôi đã suýt bật cười. Ngớ ngẩn câu hát. Ngươi cứ việc chết đi, người tình duy nhất của ngươi, một nửa cuộc đời của ngươi, sẽ ngay lập tức đi hát karaoke với một người tình duy nhất khác. Ngớ ngẩn giọng hát. Một trò giải trí dành cho những kẻ muốn được thỏa mãn trong phút chốc cái ham muốn phá vỡ thế độc quyền rằng chỉ có ca sĩ đích thực mới được quyền cầm micrô mà hát. Miệng mình hát tai mình nghe thì hay. Miệng mình hát cho tai người khác nghe thì thực là một cuộc tra tấn tàn bạo cái màng nhĩ. Ngớ ngẩn cái phát minh vĩ đại của người Nhật. Kawabata chết rồi, Akira Kurosawa coi như chết rồi, Kitaro coi như chết rồi, nền văn hóa của họ rốt cục còn lại những thứ như karaoke này, một ngôi nhà văn hoá bị lún móng và sụt móng vì xây nhầm trên đầm lầy. Kỹ thuật điện tử, kỹ thuật vi tính, kỹ nghệ thương mại, văn hóa đầm lầy và nền giáo dục trọc phú cùng lúc xúm vào cưỡng dâm nghệ thuật âm nhạc.
Nhưng tôi cũng đang chết. Người đang chết và thứ văn hóa đang nát rữa dễ hiểu nhau hơn. Tôi cầm lấy một chiếc micrô hát theo lũ người kia. Yêu cứ yêu đi, yêu như chưa

bao giờ, yêu như dại khờ, yêu như chậm giờ... Thế gian này chỉ còn đôi ta, ngào ngạt hương hoa, mây trời bao la, thiên đường cao xa... Một thứ giải trí khéo dẫn dụ bằng sự hơn hớn tí tởn của nó.
Tuy vậy một người đang chết cần cái đó. Những người đang chết cần cái đó.
Hát chán rồi, tôi bỏ micrô ra khỏi phòng mà không nhìn ai. Có một bóng người ra theo luôn. Tôi hơi rờn rợn. Tôi dừng chân, cảm thấy kẻ kia vẫn đang bước tới. Một bước, hai bước, ba bước. Tôi thành thạo tạt nhanh sang phải, xoay người lại.
Trước mặt tôi là gã máy trưởng. Năm xưa, trong cơn bão biển, cả tàu đổ tội cho gã vì vợ và con gái gã ở nhà theo giai. Gã thì mê mụ để quên chiếc đèn pin bên cạnh la bàn làm la bàn chỉ sai hướng.
Chúng tôi lao vào ôm lấy nhau.
Gã vỗ vỗ vào lưng tôi, rồi đẩy ra ngay. Cậu chờ ở đây đi, chừng một giờ nữa chúng ta gặp nhau. Gã nháy mắt theo kiểu thủy thủ. Trót đưa tiền rồi, trót hẹn với cô em trong phòng karaoke rồi, trót thuê phòng rồi, không nên thất hứa với đàn bà phải không nào, hay là cậu cùng vào đi? Tôi bảo gã cứ việc tự nhiên. Tôi sẽ đợi gã tại Xưởng vẽ của Thuyền trưởng ở tầng hai, mà không nhất thiết phải sau một giờ, nếu thích gã cứ việc kéo dài công đoạn và tần số.
Tôi đi lên Xưởng vẽ của Thuyền trưởng. Con Ki nằm phủ phục bên dưới bàn thờ để lọ tro thằng Cốc. Tôi xúc động vì sự thủy chung của nó. Người chết thì đằng nào cũng chết rồi. Đau đớn và nặng nề là kẻ ở lại. Tôi dắt con chó vào thang máy đi lên tầng thượng. Trời đã nhá nhem. Bầu trời phơn phớt tím, dịu dàng như một lời an ủi với hai kẻ cô đơn khủng khiếp. ít họa sĩ nào miêu tả đúng sắc độ của cái bầu trời tím phớt như vậy. Có lẽ đây là khoảng thời gian dễ chịu nhất trong ngày. Đường phố ngàn ngạt nghìn nghịt xe cộ chỉ lúc này mới thưa vắng, mới tạm lắng đi chút ít để chốc nữa lại bừng dậy, quăng mình vào một cuộc chơi thác loạn.
Nhưng đau khổ nhiều, chứng kiến chết chóc nhiều để rồi được sống mà quan sát, mà nhìn thấy tất cả những điều đang diễn ra dưới những mái nhà kia, những đường phố kia thì không vui, nhưng cũng có ích. Tôi không tin những người chưa từng chứng kiến một cái chết nào. Phải chứng kiến tận mắt, phải ôm người chết trong tay, phải khâm liệm cho một tử thi... người đó mới xem như thực hiểu đời, hiểu người, hiểu sự sống. Khi đã hiểu cái chết, anh mới bình thản và tự tin để quan sát tất cả những người không hiểu cái chết. Khi ấy anh thấy mình cần phải sống.
Tôi cần phải sống.
Chỉ mới trước đó một giờ, tôi đã chán nản buông xuôi cho cái chết, tôi thấy mình đang chết, tôi sẵn sàng chờ đón một liều thuốc độc đến thình lình từ một nguồn nào đó.
Bây giờ thì tôi muốn sống. Dù phải sống theo kiểu hàng ngày ủ rũ phủ phục như con Ki này trước vong hồn những người đã chết. Dù đau khổ thì vẫn phải lấy làm may mắn vì đã được sinh ra làm người.
Tôi bỗng thấy thèm sống hơn bao giờ hết.
Tôi dắt con Ki trở xuống Xưởng vẽ của Thuyền trưởng. Gã máy trưởng đang thong thả đi qua trước những bức tranh vẽ biển. Gã gặp lại những trạng thái biển khác nhau mà gã từng chứng kiến. Gã gặp lại những bức tranh đã từng xem trong phòng tôi ở trên tàu. Gã như gặp lại những người bạn cũ.
Gã bảo gã nóng lòng muốn gặp lại tôi ngay, cho nên đã tàu nhanh cho xong. Không ngờ

ở đây lại có một căn phòng giống như trên tàu vậy. Gã ôn lại chuyện cũ, ngày ấy khi tàu đắm, chỉ có tôi và gã sống sót. Gã bị dạt sang một hòn đảo khác. ở đó gã chẳng được ai cứu, chẳng có gì để ăn. May cho gã là hai ngày sau có một chiếc tàu lớn đi qua đảo. Người ta nhìn thấy gã cởi áo vẫy rối rít, bèn cho xuồng vào đón rồi đưa gã về Hải Phòng. Gã về nhà, bắt tận mặt vợ và con gái đang nuôi béo hai thằng đĩ đực xấp xỉ tuổi nhau, mỗi cặp ở một phòng, ra vào đụng mặt nhau tự nhiên như không. Gã vác dao đuổi chém hai thằng kia chạy tan tác. Gã đuổi chém mụ vợ. Căm hờn gấp bội vì gã tin rằng chính sự thập thành của mụ đã làm biển nổi giận, nhấn chìm con tàu và dìm chết đồng nghiệp của gã. Gã đuổi chém con gái. Nhà dột từ nóc dột xuống. Gã uất vì dòng giống mình nảy nòi ra một thứ ngợm vô luân như thế.
Tôi ái ngại hỏi chen vào rằng vợ con gã bây giờ ra sao.
Còn sao nữa, mụ vợ từ hôm ấy chẳng còn dám vác mặt quay lại. Nghe đâu mụ thành một thứ phò cao cấp cho đám thủy thủ ngoại quốc, về sau mụ lấy một thương nhân Hồng Kông, đi biệt tích luôn. Gã khoe rốt cục cũng lừa được một thằng sinh viên nhà quê chịu cưới con gái gã. Sự đời thật trớ trêu, con này thời chưa chồng thì nạo thai lên nạo thai xuống, thành ra điếc tịt, nay có chồng muốn chửa không chửa được, hai năm rồi mà bụng vẫn xẹp như cái bánh đa nem.
Tôi hỏi bây giờ gã làm gì.
Còn làm gì nữa, gã sinh ra để mà đi biển. Biển dễ hiểu, biển thành thật và rộng lượng. Đi biển gã không hề say sóng. Vậy mà về đất liền gã mắc chứng say bờ. Đất dưới chân chung chiêng như sóng lượn. Nhìn người chỉ thấy những mặt người méo mó xám xịt như vụng về dập khuôn hàng loạt bằng chì. Một tấm con gái chẳng ra hồn người, nhưng coi như gia thất tạm yên một bề. Nợ đời gã đã trả xong. Gã phải quay về với biển. Hôm nay gã về Hà Nội ăn chơi quấy phá một ngày, hai ngày nữa tàu gã sẽ nhổ neo.
- Ngày ấy cậu bỏ nghề thuyền trưởng, anh em ai cũng tiếc.
Gã bảo. Hai chúng tôi đứng bên chiếc bánh lái. Tôi tiện tay quay một vòng. Giống như cái bánh xe thời gian. Giống như cái bánh xe luân hồi.
- Anh biết đấy, chúng ta ai cũng đầy những điều đáng tiếc.
Tôi nói.
- Đã đành vậy. Nhưng nhiều khi tớ cứ tự hỏi vì sao một thằng tài hoa như vậy, đàng hoàng như vậy mà cũng gặp nhiều ngang trái. Cái hạng lem nhem dầu mỡ như tớ phải cắm mặt xuống bùn thì đã đành một nhẽ.
Tôi bảo gã đêm nay có thể ở lại phòng tôi, khỏi phải đi thuê phòng khác.
- Đồng ý. Nhưng để tớ quay lại với em gái kia một suất nữa. Xơi tích luỹ cho một chuyến lênh đênh dài ngày mà.
Sau từng ấy truân chuyên mà gã vẫn luôn miệng hồn nhiên đi, vô tư đi, nợ đời đã trả xong rồi, bây giờ được thêm phần nào tức là lãi phần ấy.
Đêm, khi cả hai người ngủ chung một phòng, gã kể có một lần bất chợt gã nhớ đến tôi, gã bèn hỏi mọi người trên tàu xem tôi bây giờ ở đâu, làm ăn ra sao, nhưng không ai biết. ấy là lần tàu đi qua vùng vịnh Lan Hải, gã thấy hai mẹ con một thiếu phụ chở một thuyền nhãn đi bán. Đứa con trai chừng bốn tuổi ngước cặp mắt to sáng nhìn lên con tàu mà ao ước. Cặp mắt nó cũng màu nâu trong veo như mắt tôi. Gã đã có lần thấy tôi cũng ngước nhìn lên như thế, gương mặt cũng trong trẻo đầy khát khao như thế, khi tôi ngồi bên giá vẽ ở trên tàu.

Sáng hôm sau, gã chia tay tôi để trở lại Hải Phòng. Viễn dương bây giờ cũng khổ lắm. Tiền bạc nhiều đã thành chuyện vô nghĩa. Tiền bạc nhiều đã thành tai họa trong nhà. Kẻ ở trên bờ còn kiếm được nhiều tiền hơn. Đi biển không phải vì ních cho đầy túi nữa. Đi biển đã thành một thứ nghiệp chướng không tránh được. Một thứ ma túy không thể cai nghiện. Không nói ra, nhưng gã muốn rủ tôi quay trở lại tiêm chích cái thứ ma túy say biển ấy. Gã bảo tôi trở lại tàu thì còn vẽ được nhiều tranh đẹp.
Trong thâm tâm, tôi đồng ý với gã. Nhưng trước mắt, tôi cần phải sống. Mà mạng sống của tôi lại đang nằm trong tay một người khác.

*
* *

Việc đầu tiên là tôi phải ném viên thuốc độc đi, nhưng một thứ thuốc độc cực mạnh như thế biết ném đi đâu? Người theo đạo Lửa không dám chôn tử thi vì sợ ô uế đất, không dám hỏa táng vì sợ làm ô uế lửa, không dám thả xuống nước vì sợ làm ô uế nước. Viên độc dược đối với tôi bây giờ cũng thế. Không thể ném xuống hồ nước. Không thể chôn xuống đất, chẳng may có con chó con mèo nào bới lên. Không thể vứt vào bãi rác, nhỡ có đứa trẻ nào đi kiếm tìm trong rác thải. Tôi loay hoay mãi, cuối cùng chọn cách ném viên thuốc xuống cống. Con người vẫn quen ném xuống cống tất cả những thứ bẩn thỉu, độc hại, thậm chí cả những thứ làm cống rãnh không lưu thông được.
Không còn viên thuốc độc nữa. Việc cùng lúc tôi phải làm là thanh lọc cái tâm hồn tội lỗi của mình. Từ giờ trở đi tôi sẽ không được phép nghĩ ác về Mai Trừng. Một điều ác người ta định làm cho cô, dù chỉ trong tâm tưởng, cũng sẽ rơi trở lại xuống đầu người đó.
Tôi thắp hương sám hối. Tôi cầu mong cho cô luôn gặp may mắn.
Xong xuôi tôi mới tìm đến nhà Mai Trừng theo địa chỉ gã Quốc Đài cho. Một căn nhà từ thời Tây nay được chia năm xẻ bảy cho bao nhiêu gia đình. Cầu thang gỗ mấy chục năm các công dân đổi đời lên làm chủ chỉ biết nện những gót chân làm chủ mà không chịu tu bổ, nay cứ cót két và rung giật như động kinh. Hành lang thành nơi tăng diện tích cho những căn hộ chật hẹp, người để cái bếp dầu, người để bếp than, người để rổ rau lên trên thùng nước.
Tôi đến trước căn phòng đã được những người ở tầng dưới chỉ cho. Gõ gõ mấy tiếng thiếu tự tin. Người mở cửa là một bà chừng hơn năm mươi tuổi, đeo kính lão, dáng vẻ như một bà giáo già mô phạm. Cô cho cháu hỏi Mai Trừng. Tôi thoắt biến thành một cậu học trò, đấy là do cái uy bà giáo của bà tác động tức thời đến người đối diện. Em nó đi rồi. Thưa cô, bao giờ thì Mai Trừng trở về? Là tôi nói em nó đi hẳn rồi, chẳng biết bao giờ mới trở lại. Cháu xin hỏi một câu nữa, cô có biết Mai Trừng đi đâu không? Giọng nói run run bức sốt của tôi khiến người đàn bà hơi giật mình. Đôi con ngươi mờ nhạt sau

cặp kính như sững lại một thoáng. Rồi bà tránh cái nhìn hoang mang của tôi. Rất tiếc là tôi không biết.
Cánh cửa đã khép lại. Tôi loạng choạng ngược trở lại hành lang. Hoàn toàn tuyệt vọng. Tôi sẽ chết. Một cái chết oan uổng. Mai Trừng sẽ không hề biết rằng tôi tìm đến cô để sám hối, để xin cô tha thứ cho tội lỗi của ba gã trai đã chết, tha thứ cho cái ý đồ ban đầu của tôi là định giết cô bằng thuốc độc. Tôi hầu như không bước đi nổi. Tới chỗ bắt đầu bước xuống cầu thang, tôi ngồi phệt xuống, ngay ở chỗ bậc đầu tiên. Ngay cạnh rổ rau muống đã rửa của ai đó đặt trên một thùng nước.
Hay là Mai Trừng có nhà, nhưng cố tình tránh mặt tôi? Cô đã biết mặt tôi, ít nhất là trong lần giỡn sóng ở bãi biển Bình Sơn. Cô đã đối diện và đối thoại với tôi trong Xưởng vẽ của Thuyền trưởng. Bây giờ thoáng nhìn thấy tôi, chắc cô chỉ nghĩ là tôi đi lùng giết cô. Và Mai Trừng sẽ ra tay trừng phạt trước. Không, tôi còn muốn sống. Đầu óc tôi giờ đây hoàn toàn trong sạch, ở trong ấy không hề có một thứ độc dược nào.
Tôi gục đầu lên cái tay vịn cầu thang bằng gỗ, nhìn chằm chằm vào rổ rau muống để trên thùng nước. Một con sâu rau xanh lét uốn mình co thót bò lên những cuộng rau. Con sâu sẽ đầu độc bát canh nhà ai đó. Người ta sẽ ăn phải nó mà vẫn thản nhiên chẳng hay biết. Cả cuộc đời sẽ đầy những sự đầu độc nho nhỏ và dần dần như vậy. Chỉ nhìn một lúc đã không sao chịu nổi. Tôi nhấc cuộng rau lên, rồi búng con sâu văng ra. Nó rơi xuống, quằn quại trên một bậc cầu thang gỗ.
- Này cháu.
Bà giáo già đã đứng sau lưng tôi từ lúc nào. Bà đã nhìn thấy cảnh tôi nhấc cuộng rau muống và búng con sâu đi. Tôi thả vội cuộng rau vào rổ, ngước nhìn lên. Có lẽ vẻ mặt tôi đau đớn và tuyệt vọng lắm, khiến bà giáo hơi rùng mình.
- Cháu vào nhà đi, vào trong nhà một lát.
Bà hơi tập tễnh dẫn tôi đi trở lại dọc theo hành lang để vào nhà. Bà rót nước cho tôi uống. Nước chè tươi vàng sóng sánh làm tôi tỉnh táo hơn chút ít.
- Vậy anh với em nó là thế nào?
- Dạ, cháu là bạn.
Bạn là một từ cực kỳ tế nhị khi người ta tránh nói những từ như bồ bịch, người yêu. Bà giáo hiểu theo đúng cái nghĩa tế nhị mà tôi không chủ tâm muốn bà hiểu thế.
- Vậy anh em có gì thì bảo nhau, nói cho nhau hiểu ra. Tội tình gì mà giận dỗi đùng đùng bỏ đi như vậy.
Tôi không ngờ ở mình lại có cái vẻ đau khổ hối lỗi với người yêu đến mức được bà giáo thông cảm và quay ra khuyên nhủ chân tình. Tôi ngồi im, không dám lừa dối bà.
- Cô thấy em nó gần đây cũng khang khác. Nó buồn lắm, hỏi thì nói lảng là không có chuyện gì. Cô đoán nó đã có người yêu và xung khắc. Xung khắc thì tìm cách hòa giải. Làm gì đến nỗi phải bỏ việc và bỏ đi như thế.
Người đàn bà đã trào nước mắt từ bao giờ. Bà gỡ cặp kính mờ hơi nước ra để lau.
- Thưa cô, Mai Trừng bỏ đi đâu? Cháu sẽ đi tìm cô ấy về.
- Phải đấy, yêu nhau thật lòng thì phải làm thế. Nó không nói sẽ đi những đâu nữa, nhưng trước mắt thì về thăm bà cô ở miền Trung, vùng Cửa Lớn.
Bà chấm mùi xoa vào khóe mắt, rồi hạ giọng:
- Thực ra chúng tôi không có quan hệ ruột thịt. Nhưng nó hăm sáu tuổi thì tôi cũng nuôi nó hăm sáu năm nay. Bỗng nhiên bây giờ nó khóc tạ lỗi tôi rồi xin được ra đi...

Bà dần dần bắt đầu câu chuyện của mình như thế. Đó là chuyện những ngày bà ở Trường Sơn. Bà là một, mẹ của Mai Trừng là hai, bà cô hiện đang ở vùng Cửa Lớn là ba, ba chị em trong tổ ba người của trạm M8 ngày ấy.

*
* *

Ba cô gái có nhiệm vụ trông giữ một kho quân lương. Kho là một cái hang rộng, nhưng người lạ thì có đứng ngay trước cửa hang cũng khó phát hiện được lối vào. Vùng này xe ta qua lại cũng nhiều, nhưng thám báo địch lượn lờ cũng lắm. Ba chị em quyết định gài mìn bảo vệ xung quanh hang, phòng khi phải phản công trận cuối vì bị lộ. Nhưng lộ được không phải là chuyện dễ. ở chiến trường được hơn hai năm, họ đã có kinh nghiệm đầy mình. Họ thực hiện nghiêm chỉnh mọi biện pháp giữ gìn bí mật, đi không dấu, nấu không khói, nói không gây ồn. Đã nhiều lần lũ thám báo loạt soạt lướt qua những bụi cây họ nằm ép mình trong đó mà vẫn yên trí rằng đây là vùng rừng hoang không có Việt Cộng. Chiến tranh nhiều khi là cả một vụ đánh lừa vĩ đại, đối phương cứ bị đánh lạc hướng mãi cho đến khi nhận ra mình đã thua cuộc.
Chị Miên nhiều tuổi nhất, hai mươi sáu tuổi, quê ở vùng "cầu tõm". Đêm đêm quanh bếp lửa vào thời kỳ giá buốt, ba chị em tự kể chuyện tiếu lâm về quê mình. ở vùng "cầu tõm" quê chị, người ta cứ việc ngồi cầu ao mà làm cái công việc giải thoát cho dạ dày. Lũ cá ở bên dưới nhờ đó mà học được tính kiên nhẫn chờ đến lượt. Cũng chính ở quê chị có câu chuyện "chín bỏ làm mười". Một bà bê rổ khoai lang ra rửa, vừa rửa vừa nói chuyện với một ông đang ngồi làm công tác thanh lọc hệ tiêu hóa ở cầu ao bên cạnh. Rõ ràng rổ khoai của bà bồng bềnh chín củ, thế mà khi vớt vào rổ đem lên thì lại hóa thành mười...
Hai cô gái trẻ cười ngả nghiêng câu chuyện "chín bỏ làm mười" của chị Miên. Giềng và Hoa đều ở tuổi hai mươi. Giềng kể chuyện xứ bọ quê mình. Riêng chuyện xứ bọ sau này ai có công sưu tầm thì phải được một pho sách lớn. Nó là sản phẩm tiếu lâm đầy mầu sắc lính tráng, một món ăn tinh thần phù hợp với lính tráng, là thứ chuyện từ lính, do lính và vì lính. Lẫn trong trăm ngàn câu chuyện ấy cũng có những dị bản người ta bổ sung sau này. Có những chuyện lại do chính người xứ bọ sáng tác tự trào, tự giễu. Ba chị em thích nhất cái chuyện: "- Rứa ở ngoài đó các chú gọi bọ ra răng? - Chúng con gọi bọ là dòi ạ - Rứa chừng mô các chú về, cho bọ gửi lời thăm dòi nghe mấy chú."
Hoa không biết nhiều chuyện tiếu lâm. Cô chỉ nhớ ở quê mình nổi tiếng về món đặc sản bánh chưng đất. Tất nhiên là nghe người ta nói thế, Hoa chưa từng thấy. Hoa thường ngơ ngác trước mọi chuyện, như thể một đứa trẻ lên năm, như thể cô chưa sống bao giờ. Gần mười bẩy tuổi ở một làng quê chất phác, cô đi bộ đội rồi vào chiến trường ngay, nào đã kịp nhìn ngó gì xung quanh. Cái vẻ ngác ngơ tội nghiệp càng làm cho chị Miên và Giềng

muốn che chở và chiều chuộng Hoa.
Vẻ bỡ ngỡ thật thà ấy càng làm cho cánh đàn ông xúc động. Các anh lính đường dây, các anh lái xe có dịp đi qua bao giờ cũng hỏi thăm và gửi quà cho Hoa.
Một buổi chiều, có anh lính trẻ tên là Nguyễn Đức Hùng vừa đến được cửa lán thì ngã vật xuống. Anh lên cơn sốt rét, nhưng phải gượng mãi, gượng mãi để tìm tới trạm M8. Gục xuống giữa rừng một thân một mình thì nhiều khi coi như cầm chắc cái chết.
Ba chị em chạy ra gỡ ba lô, rồi vừa khiêng vừa lôi anh lính to như một con gấu dài như một con trăn vào trong lán. Họ chườm khăn ướt lên trán cho anh hạ hỏa. Họ đốt lửa sưởi khi anh lên cơn rét. Thuốc và cháo nóng kịp thời đã khiến anh tỉnh lại. Sáng hôm sau, Hùng đã ngồi dậy được, đã kể vùng quê anh nổi tiếng nhất cả nước về cái khoản ăn chơi, "tay gậy tay bị khắp nơi tung hoành". Thêm một ngày nữa, thì Hùng đã theo Hoa vào rừng hái măng về nấu canh.
Hoa như tức khắc biến thành người khác. Vẻ ngơ ngác biến đi đâu mất. Thay vào đó là cái linh hoạt, láu lỉnh của một thiếu nữ tràn trề hạnh phúc. Cô mang về một bó hoa rừng, cắm vào một chiếc hăng gô. Rồi cô líu ríu đòi Hùng chép cho vào sổ tay bài Tiếng đàn Ta lư. Rồi hai người cùng hòa giọng hát.
Ba cô gái giữ Hùng ở lại lán thêm mấy ngày. Họ chưa yên tâm để anh ra đi. Cũng có một phần là Miên không đành lòng thấy đôi trẻ vừa quấn vào nhau đã phải chia lìa sớm. Chị có hơi ái ngại cho tình cảnh Hoa sau này, nhưng không nỡ ngăn cản, đành buông trôi. Mãi đến bây giờ, bà giáo Miên vẫn còn hối tiếc. Giá mà hồi ấy bà bảo Hùng lên đường sớm một ngày thì anh đã không chết. Nhưng đó là số phận. Số phận sắp đặt từ trước rồi.
Hôm ấy Hùng và Hoa lại vào rừng hái rau. Đến gần trưa thì cô một mình chạy về lán. Cô vấp ngã, cô bò như hóa dại tới trước cửa. Cặp mắt thất thần điên loạn. Hoa đã gần như cấm khẩu, chỉ ú ớ rên rỉ được mấy tiếng. Miên và Giềng lay lắc cho Hoa tỉnh lại. Sao vậy Hoa? Anh Hùng đâu rồi? Nghe nhắc đến tên Hùng, Hoa như bừng tỉnh. Cô chồm ngay dậy, hai chị em phải giữ chặt lấy cô gái đang lồng lộn như phát điên. Hoa ú ớ chỉ ra rừng, làm hiệu sẽ đưa chị em đi. Miên đưa mắt cho Giềng, bảo lấy súng và lựu đạn cho cả ba người. Rồi cả tổ thận trọng len lỏi vào rừng, theo sau Hoa dẫn đường.
Sáng nay Hùng và Hoa lại vào rừng hái rau hái măng như mọi ngày. Như mọi ngày, họ lại có cớ cho những phút được nằm bên nhau. Lần nào Hùng cũng bảo, có con ở nơi chiến trường này thì khổ thân em lắm, hay là để anh... Nhưng lần nào Hoa cũng giữ chặt lấy anh. Em chẳng ngại đâu, em và các chị sẽ nuôi con khôn lớn cho đến ngày hòa bình để đón anh trở về. Thực sự là Hoa cảm thấy trong người mình đã có một dòng máu khác, đã có một sinh vật chưa hiện hữu, nhưng run rẩy đâu đó trong tế bào, trong huyết quản, trong thớ thịt.
Hai người cứ nằm mãi cho đến khi nhớ ra còn phải đi tìm rau. Lúc này họ đang ở gần một con suối nhỏ. Hùng nấp ở trên bờ, cảnh giới cho Hoa xuống tắm trước. Sau đó đến lượt Hoa canh cho anh tắm. Khẩu súng ngắn, Hùng đưa cho Hoa giữ. Xuống đến bờ suối anh mới cởi hết quần áo, bỏ lại bờ, rồi nhảy xuống suối tắm tiên. Từ trên cao và ở một vị trí không xa lắm, Hoa nhìn rõ một cơ thể cân đối và cường tráng, cao gần một mét tám, nặng bảy mươi sáu cân. Những chàng trai như thế phải đi vào cuộc chiến này, vừa tự hào vừa đáng tiếc làm sao. Giây phút ấy, Hoa bất chợt có ý nghĩ như một người mẹ. Cô sẵn sàng chịu ngàn lần thương tích và tai họa mà chiến tranh đang dội xuống đầu mình, miễn sao những chàng trai như thế kia được đưa ngay về hậu phương, được gửi đi học nước

ngoài. Hết chiến tranh, đất nước thực sự cần những chàng trai như vậy.
Thình lình Hoa run lên. Một tốp bốn thằng thám báo đã ập đến bên bờ suối từ lúc nào. Chúng giẫm lên bộ quần áo và phát hiện ra con dao găm để lẫn trong đó. Một thằng cúi nhặt con dao, rút ra khỏi vỏ, liếc liếc lưỡi dao vào bàn tay như thử độ sắc. Rồi chúng vẫy Hùng lên bờ .
Hùng vẫn đứng ngập nửa thân người dưới suối. Anh không có một vũ khí trong tay, lại trong tình trạng khoả thân hoàn toàn. Hoa định hét lên, định nhằm bắn lũ thám báo cho Hùng chạy, nhưng lý trí kịp kìm sự manh động lại. Lâu nay cánh rừng này vẫn được xem là không có Việt Cộng. Trong bộ quần áo của Hùng không có một thứ giấy tờ gì. Anh sẽ chỉ bị coi là một gã bộ đội Bắc Việt đi lạc đơn vị.
Hùng lao người bơi xuôi theo dòng suối tương đối cạn, xa hẳn chỗ Hoa đang nấp. Lũ thám báo văng tục chạy men bờ đuổi theo. Có những chỗ suối cạn không bơi được, Hùng phải chạy. Bốn tên thám báo nhảy chồm chồm trên những tảng đá giữa lòng suối, rồi quây được Hùng vào giữa. Anh quật ngã một thằng. Nó cắm đầu xuống nước, không thấy động đậy gì. Nhưng những thằng kia đã xúm lại. Chỉ một lát sau, chúng đã lôi xềnh xệch Hùng lên bờ. Thân thể anh bầm dập đẫm máu. Chúng đấm đá túi bụi để lấy cung cho tới khi anh ngất đi. Anh tỉnh lại, chúng đánh tiếp. Hoa hiểu vì sao chúng không dùng đến súng. Chúng cũng không muốn gây ra tiếng nổ ở vùng rừng này.
Cuối cùng, điều Hoa không ngờ đã tới. Cô chỉ nghĩ rằng bọn thám báo sẽ lôi Hùng đi làm tù binh để tiếp tục lấy khẩu cung. Nhưng thằng cầm con dao găm của anh đã cúi xuống rạch một đường thành thạo trên bụng Hùng. Anh quằn quại hét lên một tiếng rùng rợn. ở trên cao, Hoa nghiến chặt răng gần như ngất đi. Hai thằng kia đè chặt chân tay Hùng cho thằng mổ bụng moi tim gan ra. Chúng nổi lửa nướng tim gan ăn ngay tại chỗ. Hai hột tinh hoàn thì được phân chia cho hai thằng chắc là cấp cao hơn.
Bữa tiệc kéo dài quá sức chịu đựng cuối cùng cũng chấm dứt. Lũ thám báo bỏ xác Hùng lại trên bờ suối, rồi lôi thằng chiến hữu sống dở chết dở đi.
Ba chị em mang xác Hùng về, đắp một ngôi mộ ở gần lán. Hoa cứ lẩn thẩn vào ra. Lúc mang hoa đến đặt lên mộ. Lúc lại đến lấy hoa trên mộ đem về nhà, cắm vào ca nước.

*
* *

Hơn tám tháng sau đó, mấy chị em tích trữ sữa bột và lương khô để chuẩn bị cho đứa bé ra đời. Sữa bột thì đã đành. Nhưng lương khô cũng cần thiết, phòng khi thiếu sữa thì đem ra nấu thành cháo. Họ tích cóp, họ xin xỏ những chàng lái xe hào phóng ngang qua. Ai cũng ái ngại. Ai cũng thông cảm và thương xót. Người nào có gì cho nấy. Chẳng một ai từ chối.

Không người nào dám báo về đơn vị chuyện Hoa mang bầu. Hoa cũng sợ. Cô sợ bị kỷ luật đuổi về địa phương. Cả nước đang ào ào khí thế ra trận. Ngay cả những cô bé mười lăm, mười sáu tuổi còn viết đơn bằng máu xin vào chiến trường. Chỉ riêng một người đàn bà mang cái bụng to tướng đi ngược chiều đoàn quân ấy, bỏ về hậu phương. Hoa không chịu nổi hình ảnh này. Mặc dù cô vẫn thầm tự hào được mang trong mình giọt máu của người lính như Hùng. Giọt máu ấy sẽ lớn lên, đi trả thù cho cha nó.
Miên và Giềng không ai biết đỡ đẻ. Họ tẩn mẩn hỏi chuyện tất cả đàn ông đi qua trạm. Dễ lắm, một anh bảo, tớ đã hai lần phải đỡ đẻ không tình nguyện, chỉ vì bệnh viện thì xa mà mụ vợ tớ lại đẻ nhanh quá. Chưa kịp bước ra khỏi cửa thì mụ ấy đã kêu ôi anh ơi nó ra rồi. Tớ phải thò tay vào đỡ ngay lấy, không thì thằng bé rơi xuống đất. Cờ đến tay thì phất, mà phất giỏi, tớ cũng cắt rốn, cũng tự tay chôn cái nhau như ai.
Những người khác thì cung cấp cồn, thuốc kháng sinh, bông băng, dặn họ chuẩn bị sát trùng sẵn dao kéo.
Đêm ấy Hoa đau đẻ. Cô nghiến chặt răng, nước mắt giàn giụa âm thầm chịu đau. Hai chị em đã đốt một bếp lửa lớn ở giữa lán. Một xoong nước sôi sùng sục bên trong bỏ sẵn dao kéo. Hoa quằn quại đến gần sáng mà vẫn không đẻ được. Giềng phải đốt ba nén hương, chạy ù ra cắm lên mộ Hùng. Anh Hùng ơi, anh sống khôn chết thiêng, anh phù hộ cho mẹ con nó mẹ tròn con vuông, rồi chúng em sẽ hương khói cho anh đều đặn, anh muốn gì chúng em cúng nấy. Bát hương đột ngột cháy bùng lên. Giềng chạy về hét toáng. Bát hương phát hỏa, anh Hùng anh ấy cho rồi, đẻ đi Hoa.
Hoa rùng mình quẫy một cái. Tiếng trẻ con khóc ré lên. Cùng một lúc gộc củi trong bếp nổ đánh đùng. Lửa tóe hoa cà hoa cải lên những tấm dù che gió trên mấy bức vách. Những tấm vải dù bắt lửa, cháy bùng lên. Nồi nước sôi đổ ụp vào bếp lửa. Giềng vơ vội một tấm chăn, quật tới tấp lên những vạt lửa. Miên quát:
- Đưa kéo đây.
Giềng bỏ đám cháy, chạy lại quờ tìm trong bếp lửa khói mù, rồi đưa cho Miên chiếc kéo dính đầy tro than. Không còn thời gian để rửa kéo nữa, Miên cắt rốn cho con bé bằng chiếc kéo lem nhem.
- Chỉ đâu?
Miên lại hét.
Giềng lại bỏ đám cháy bùng bùng trên cửa sổ, chạy đi tìm sợi chỉ. Đưa được sợi chỉ cho Miên rồi, cô lại quay ra lăn xả vào đám cháy. Mấy tấm dù cháy phừng phừng xung quanh, rọi một vòng hào quang xung quanh con bé mới chào đời. Trẻ con mới đẻ đứa nào cũng giống đứa nào, lèo nhèo đỏ hỏn và mặt nhăn như khỉ, lông mày lông mi nhạt thếch. Con bé này có khác. Mọi đường nét đều rõ ràng sâu đậm. Một vẻ đẹp định hình ngay từ phút chào đời.
- Pha nước nóng.
Miên lại dõng dạc ra lệnh. Thực ra chị cũng đang cuống lắm. Giềng không được phép tập trung hoàn toàn vào đám cháy. Cô cũng không được phép để cho cái lán này bị hỏa thiêu. Cô xách phích nước đến, đổ nước nóng vào chậu, pha thêm nước nguội. Rồi cô bỏ mặc chị Miên tắm cho đứa bé. Cô quay lại chiến đấu với những tấm vải dù cháy phừng phừng, lan sang cả phên nứa. Cô dội nước. Cô dùng chăn để quật. Cả căn lán nghi ngút khói. Ba chị em và cả con bé sơ sinh giàn giụa nước mắt.
Miên tắm xong cho đứa bé thì Giềng cũng dập được đám cháy. Giềng quay lại thơm lên

má con bé, để lại ngay một vết tro xám trên má nó.
- Tắm đi đã, người đầy tro than kia kìa.
Miên đẩy Giềng ra, gắt yêu. Hoa quay lại nhìn hai chị em và đứa con gái, mỉm cười yếu ớt.
Sáng ra, Miên đi chôn cái nhau của đứa bé ở gần mộ Hùng. Chị khấn Hùng hãy đem lại may mắn cho mẹ con nó, cho tất cả mấy chị em bác cháu ở đây, khấn cho chóng đến ngày hòa bình để chị em bác cháu chúng tôi trở về quê hương.
Hơn ba tháng sau, Hoa chết đột ngột. Một cái chết thê thảm. Chẳng hiểu mụ mẫm thế nào, cô đi lạc vào bãi mìn do chính ba chị em gài xung quanh cửa hang. Bãi mìn đề phòng một trận chiến đấu sống mái nếu cái kho bị quân thù phát hiện. Nay thì một quả mìn nổ xé toang phần bụng Hoa. Miên và Giềng chạy ra, bốc cả đống gan ruột phập phồng sùi máu bỏ vào trong lòng bụng. Hoa rất tỉnh táo. Cô nén đau, phều phào dặn hai chị em:
- Chị Miên và Giềng nuôi cháu giúp em. Hết chiến tranh thì đưa cháu về quê nội quê ngoại để cháu nhận họ hàng.
Hoa hơi xỉu đi một lát, rồi tỉnh lại. Như thể cô đã đi, nhưng sực nhớ ra một điều hệ trọng, phải quay lại dặn nốt:
- Các chị khai sinh cho cháu là Nguyễn Thị Mai Trừng. Mai ngày cháu lớn, cháu sẽ đi trừng phạt những kẻ ác...

*
* *

Bà Miên thú thật là khi ấy bà hơi hoảng sợ. Dù sau đó bà vẫn phải tôn trọng nguyện vọng cuối cùng của Hoa mà đặt tên cho con gái là Mai Trừng. Chẳng nhẽ Hoa lại nghĩ là chiến tranh có thể kéo dài đến thế, đến tận khi con bé trưởng thành và đi cầm súng trả thù cho cha mẹ? Con bé sẽ phải lớn lên trong hòa bình. Hòa bình rồi, sông núi trời đất là của ta rồi, người của ta về lại với ta rồi, còn đâu kẻ ác để mà đi trừng phạt?
Tôi nhìn lại bà giáo già cặp mắt giờ đã trở nên khô khốc sau chiếc kính lão. Tôi đã từng học những giáo viên như vậy. Họ tin mù quáng vào lòng tốt của con người. Họ khăng khăng tin rằng nhân chi sơ tính bản thiện. Họ tin rằng người xấu hoàn toàn có thể cảm hóa được. Họ tin rằng đức hạnh có thể đạt được thông qua sự giáo dục theo kiểu bưng bít, chứ không phải là đối thoại công khai, thẳng thắn, không né tránh những khái niệm quá thô nhám quá thẳng thừng. Bà thuộc loại người đến tận những năm chín mươi này vẫn không tin chuyện trong xã hội ta lại có gái làm tiền, có bọn tiêm chích ma túy, có những nhóm xã hội đen khống chế trong một phường một quận. Bà phẫn nộ trước những sự bôi nhọ cường điệu kiểu ấy. Con đường đời của bà chỉ là quãng đường đi bộ từ nhà đến trường trung học cơ sở, sau giờ lên lớp bà lại đi đúng con đường cũ để trở về với

tháp ngà của mình.
Có lẽ chính vì thế bà đã tin tôi ngay từ lần đầu gặp gỡ. Tôi là một gã trai tốt, chỉ vì không khéo léo mà gây ra va chạm với Mai Trừng để cô bỏ đi.
- Cô và cô Giềng mai táng cho mẹ Mai Trừng bên cạnh mộ chú Hùng. Thế là họ được ở bên nhau chỉ sau một thời gian ngắn. Một năm sau, trạm bị máy bay Mỹ phát hiện và ném bom dữ dội. Cô bị mất một chân, bị đưa về tuyến sau. Một mình Giềng ở lại với một đơn vị đến tăng cường.
Một người đàn bà cụt chân mang theo một đứa bé mười lăm tháng tuổi về Hà Nội. Đấy là năm 1970. Miên đi học Cao đẳng sư phạm, sau trở thành cô giáo dạy văn, dạy những điều quá tốt đẹp, quá lý tưởng cho những thế hệ còn nhiều chất lý tưởng. Chỉ đến thời kinh tế thị trường thì những điều bà dạy thiếu mất một li thực tế. Còn những lớp dạy thêm bắt học trò học thêm mà bà rất căm ghét lại quá thừa yếu tố thực tế. ở đó người thầy thản nhiên tính toán tiền thù lao tiền quà biếu với đám học sinh cũng thành thạo chuyện tiền nong không kém thầy.
Mang một chiếc chân giả, cô giáo Miên đã dẫn Mai Trừng về quê cha "có nhà máy cháo, có lò đúc muôi". Cả làng ấy đã bị máy bay Mỹ hủy diệt hoàn toàn. Con bé cũng được về quê hương bánh chưng đất của mẹ. Gia đình nội ngoại của Hoa cũng tan tác hết cả. Có một vài anh chị em họ xa thì trong cảnh ăn bữa nay lo bữa mai. Cô Miên đưa Mai Trừng trở về Hà Nội, nói với chồng hãy cùng chăm lo con bé như con gái của chính mình. Cô cũng có một đứa con gái, năm nay nó đang học Đại học Ngoại ngữ tiếng Anh.
- Cháu hãy về chỗ cô Giềng, nói chuyện với em nó. Cháu mà biết cách nói cho êm thì em nó nghe ra thôi.
Bà giáo Miên dặn thêm khi tiễn tôi ra đến chân cầu thang. Bỗng nhiên tôi được bà tin cậy gửi gắm.

Cõi người rung chuông tận thế

Hồ Anh Thái

Phải nhanh lên đi gặp Mai Trừng. Khoảng thời gian sống của tôi đang dần dần bị thu hẹp. Nếu không nhanh chân, chưa biết chừng tôi không thể đến kịp để xin được sám hối. Biết đâu cô vẫn nghĩ là tôi đang săn đuổi cô. Không đâu, nếu Mai Trừng có khả năng linh cảm siêu nhiên, xin cô hãy chứng giám và ghi nhận tấm lòng thành và lương thiện của tôi. ở đó không còn hận thù và độc dược nữa.

Tôi thấy mình đang cạn kiệt sức lực. Tôi đang yếu dần đi. Nhưng tôi sẽ cố gắng tới nơi bằng chiếc xe Toyota Corona thằng Phũ để lại.

Tôi bỏ lên ghế sau hai hộp nước khoáng và hai hộp giấy đựng thực phẩm. Bánh mì, thịt hộp và rau quả hộp... Nước nôi và thực phẩm đủ dùng cho hai tuần mà không phải mua bất cứ một thứ gì bên đường. Biết đâu những thứ bên đường ấy lại có độc dược dành để hoá kiếp cho tôi?
Tôi mang theo con Ki. Người bạn duy nhất và đáng tin cậy nhất còn lại. Tôi muốn viết cho anh Thế một bức thư. Thư sẽ được đặt vào một chỗ nào đấy để sau mấy ngày anh mới tìm thấy.
Nếu có chuyện gì không hay xẩy ra cho em thì anh cũng đừng ngạc nhiên. Nhân nào quả ấy, em gieo gió thì phải gặt bão. Thằng Phũ và hai đứa bạn nó cũng vậy thôi (Viết như vậy bí hiểm quá. Nói chuyện nhân quả với những người theo khoa học duy vật thì khác nào đánh quả tù mù). Không ai phải chịu trách nhiệm trong những tai họa này hết. Cái ác phải chịu trách nhiệm về những hành vi tàn ác của chính nó (Lại càng thêm mù mờ. Bằng ấy mạng người mà lại không có ai phải chịu trách nhiệm, mà lại đổ hết cho cái ác. Người đọc thư sẽ không hiểu anh em họ, con cháu họ ác ở chỗ nào). Cũng có thể em sẽ trở về, nếu như em được tha thứ (Ai là người có quyền tha thứ trong chuyện này?) Xin anh đừng có tìm kiếm ồn ào lên (Dặn anh Thế điều này là thừa).
Tôi đã viết. Rồi tôi xé đi. Lý trí mang tính vật chất không hiểu nổi bức thư nửa như thông báo nửa như tuyệt mệnh kiểu ấy. Giấy tờ tuỳ thân tôi mang theo đủ. Tôi có mệnh hệ nào, người ta sẽ gọi điện báo về ngay cho anh Thế.
Tôi chỉ nói với anh rất đơn giản. Em có việc phải đi ít ngày. Không nói nhiều. Không giải thích. Bao nhiêu lần tôi đã đi như vậy. Anh Thế không hỏi gì. Nhưng tôi thấy một ánh thảng thốt trong mắt anh. Anh vốn có gương mặt chính khách. Không một chút xao động. Không một chút biểu cảm. Càng không bao giờ lộ vẻ vui mừng, giận giữ, lo âu. Thảng thốt lại càng không.
Tôi phóng xe dọc theo Quốc lộ Một, xuôi về hướng nam. Con đường này xưa kia bà giáo Miên từng đi, cha mẹ Mai Trừng từng đi. Cô cũng vừa đi qua. Chẳng biết tôi có theo được dấu Mai Trừng mà tìm ra cô hay không. Phải tìm cho bằng được để sám hối, bằng không số phận tôi sẽ bị kết liễu chỉ trong vòng ít ngày nữa.
Buổi trưa, tôi dừng lại ở Thanh Hoá để ăn trưa. Buổi tối, tôi dừng ở Vinh để ăn tối. Rồi nghỉ lại một nhà trọ đơn giản và sạch sẽ. Bữa nào tôi cũng cho con Ki ăn trước, uống trước. Nó xong bữa thì tôi mới ăn. Như vậy là an toàn. Thức ăn của tôi không hề bị đầu độc. Ai nhìn vào cũng thấy một ông chủ yêu chó. Ông ta âu yếm ngồi nhìn người bạn đường của mình ăn cho bằng hết. Nhưng người bạn đường thuỷ chung bây giờ có khác gì thân phận một kẻ hầu, một gã đầu bếp của một tên bạo chúa đa nghi. Hoá ra tôi thực

lòng tha thiết sống. Tôi còn quý cái mạng sống của mình lắm lắm.
Nhưng ngày thứ hai đi trên đường, tôi đã bắt đầu thấy uể oải. Phản ứng trên đường đã kém tinh nhậy. Cơ thể cũng dần dần tê mỏi, rã rời, sa sút hẳn. Hình như càng tiến đến gần nơi Mai Trừng ở thì tôi càng đến gần cái chết. Sao vội vàng thế? Cô hãy để cho tôi được gặp, cho tôi được nói hết, cho tôi được cầu xin. Rồi sau đó cô hẵng cân nhắc mà phán xử.
Chiều tà, tôi đến vùng Cửa Lớn. Một vùng nửa nông nghiệp nửa ngư nghiệp. ở phía bờ biển, người ta làm nghề chài lưới, thu nhập thấp mà thân phận bọt bèo đem gửi chung thân cho biển, biển thương cho ngày nào được ngày ấy. Vài năm gần đây, đám dân chúng thành thị và khách du lịch đột ngột phát hiện ra rằng Cửa Lớn có một bãi cát phẳng và rộng thoai thoải, đẹp vào bậc nhất, sạch sẽ vào bậc nhất. Thế là Cửa Lớn trở thành một bãi tắm nức tiếng. Người khắp nơi ùn ùn kéo về. Hợp tác xã ngư nghiệp cắt cử các đội thay nhau ra làm dịch vụ cho bãi tắm, thu nhập cao hơn nghề chài lưới đầy bất trắc. Đàn ông ra cho thuê phao, canh bãi tắm và cứu người. Đàn bà đi bán cá, bán quần áo tắm và những đồ thiết yếu. Du khách đổ tới thì gái làng chơi cũng đổ tới. Một khi cầu lớn hơn cung thì sử dụng lực lượng phụ nữ ngay tại địa phương.
Nửa vùng nông nghiệp phía trong đất liền vẫn ghen với sự phất lên đột ngột của nửa vùng ngư nghiệp. ở phía trong, đất đai canh tác được, người dân vẫn trồng rau cấy lúa, cam chịu số kiếp bán mặt cho đất bán lưng cho trời. Thời chiến tranh tất cả đều nghèo. Bây giờ thành thị khá lên, bãi biển khá lên, chỉ có người nông dân nghèo vẫn hoàn nghèo.
Tôi đang phóng xe đi trên vùng đất nông nghiệp. Những gương mặt tối sầm sầu muộn. Những đôi vai gầy oằn dưới đòn gánh kẽo kẹt. Những chiếc nón lá tả tơi. áo quần tả tơi. Thốt nhiên có mấy tiếng súng nổ đoàng đoàng ở đằng trước. Cánh đồng lúa đang làm đòng tràn ngập dân thường cầm cuốc xẻng, đòn gánh. Bóng áo vàng công an đang dàn ra. Một dòng người từ dưới ruộng chạy rầm rập lên trên đường. Một vụ án mạng? Một vụ cướp bóc? Tôi vội dừng xe, rồi cho xe quay đầu, định chạy cho xa cái nơi rắc rối chẳng phải đầu cũng phải tai.
Những người nông dân ào ào chạy tới. Người ta quây lấy xe tôi. Người ta tranh nhau nói, thứ ngôn ngữ mà họ nói chậm chưa chắc tôi nghe ra. Nhưng nhìn hai người đàn ông nhuễ nhoã máu, người ôm đầu, kẻ ôm tay, tôi đã hơi hiểu. Chú ơi chú làm ơn làm phúc đưa giúp bầy tui hai người ni tới bệnh viện, nỏ xa mô.
Con Ki ngồi ở ghế trước. Tôi mở cửa sau cho hai người đàn ông dìu hai người bị thương vào ghế sau. Họ dẹp mấy hộp nước khoáng và thực phẩm của tôi xuống dưới chỗ để chân và ngồi được. Tôi cho xe phóng vút đi.
Bốn người đàn ông, người nọ chêm lời cắt lời người kia. Đoạn đường hơn mười cây số tới bệnh viện đủ cho tôi hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nông dân Cửa Lớn bình quân mỗi người chỉ còn một sào đất canh tác, không đủ lúa gạo để sống, đã phải kéo nhau đi tìm nghề phụ. Phải lên núi, phá núi lấy đá đem bán. Phải phá hết cả núi Bút, non Nghiên, hòn Bảng, là biểu tượng một thời học hành khoa cử của quê hương, để đến nỗi con cháu bây giờ, cả huyện mỗi năm chỉ còn vài ba đứa được vào đại học. Cùng đường rồi vẫn không được yên thân, mới đây ông tỉnh lại quyết định cắt của Cửa Lớn máy héc ta đất để thực hiện một công trình kinh tế - thương mại - du lịch. Kinh tế gì đâu, thương mại gì đâu, du lịch gì đâu. Mấy héc ta nguồn sống của người nông dân Cửa Lớn sẽ biến thành

khu vực đệm cho bãi tắm. Từ đây tới bãi tắm chỉ có mấy cây số. Khách ăn chơi sau một ngày ngụp lặn dưới biển sẽ kéo về đây nghỉ ngơi giải trí. Người nông dân bỗng nhiên bị mất đất gieo trồng.
Hôm nay, người ta huy động lực lượng công an và chính quyền tới. Chính quyền đứng trên đường, công an đứng dưới bờ ruộng. Lúa đang đâm bông, dân làng kéo ra chăm lúa thì bị chặn lại. Cả làng bèn mang gậy gộc cuốc xẻng đổ ra. Công an dưới bờ ruộng dùng dùi cui. Dùi cui chán, họ bắn chỉ thiên. Như ong vỡ tổ. Lúa con gái bị dày xéo quằn quại. Người bị ngất. Kẻ bị thương.
Cái lão chủ tịch đứng trên bờ đó, một người bảo, hồi chiến tranh hắn hoạt động ở bờ bên kia, được bà dì tôi nuôi giấu dưới hầm bí mật. Vậy mà sau này khoán nông nghiệp, hắn cho người tới bắt gà bắt lợn nhà tôi để thế chấp, vì nhà tôi không đủ thóc để nộp khoán. Cái lão công an đứng dưới ruộng đó, người khác tiếp lời, hắn tới nhà tôi bảo cần mấy cây gỗ để lót đường cho xe tải đi qua quãng đường lầy lội. Tháo cột gỗ thì phải dỡ cả cái nhà. Cả gia đình tôi sẽ phải xuống hầm để ở. Nhưng mà, nhà tan cửa nát cũng ừ, quyết tâm đánh Mỹ cực chừ sướng sau. Rồi mới trắng mắt ra đó, chừ đã cực mà sau vẫn cực. Hắn còn cho người đánh tôi toang máu đầu ra ri.
Tôi đưa họ đến bệnh viện. Họ được băng bó qua loa. Cũng chẳng có tiền đâu trả viện phí mà ở lại bệnh viện. Tôi biết họ sẽ phải đi bộ trở về, nên nán lại chờ. Đưa họ về gần đến nơi xảy ra vụ đụng độ, tôi cho họ xuống. Tôi vòng sang đường khác, đi về phía bãi tắm Cửa Lớn.
Tôi dừng xe trên một quãng đường vắng, bên một hàng dương. Phải ăn tối đã, rồi mới đi tìm chỗ nghỉ. Tôi lấy nước, lấy bánh, lấy đồ hộp ra cho con Ki ăn trước. Xin người bạn đường hãy thứ lỗi. Ta biết rằng biến bạn bè thành vật thử nghiệm, thành vật hy sinh như thế là không phải lẽ một chút nào. Nhưng thử hỏi ở đời này đã mấy ai dám hy sinh mạng sống vì bạn bè. Thời nay thật khó tìm ra một tình bạn dám xả thân cho nhau.
Tôi lại đang thèm sống hơn bao giờ hết.
Lòng đầy cắn rứt, tôi lặng lẽ ăn bữa tối trong đêm.
Bất chợt, con Ki chồm dậy, hướng về phía đuôi xe mà sủa. Tiếng đàn bà lao xao đến gần. Họ dừng lại ở một quãng cách an toàn để không khiêu khích con chó. Rồi một người gọi. Anh ơi một phát tàu nhanh, năm đồng thôi mà.
Tôi thu dọn đồ ăn thức uống. Tôi mở cửa bên phải cho con Ki lên ghế trước và phóng xe đi. Đến một chỗ vắng hơn. Một bên là ngọn núi tím thẫm in hình trên trời sao chi chít. Một bên là hàng dương chạy dần xuống bãi cát. Những con sóng biển lấp lánh lân tinh ngoài xa.
Tôi càng cảm thấy Mai Trừng đang ở gần đâu đây. Có cái gì như lời mách bảo từ phía ngọn núi, từ phía hàng dương, từ phía bãi cát và từ phía những con sóng lân tinh. Tôi gục đầu xuống vô lăng, ngủ quên mất một lát.
Tiếng sủa của con Ki đánh thức tôi dậy. Lại có mấy bóng đen cười rúc rích bên một cây dương. Lại những tiếng mời chào không một chút màu mè. Tôi thoáng chốc thấy thèm muốn. Biết đâu đây là lần cuối cùng của đời tôi. Với người đàn ông chừng nào còn có thể thì hãy tận dụng ngay cơ hội, vì anh ta lúc nào cũng muốn nhưng không phải lúc nào cũng có thể.
Nhưng cũng trong thoáng chốc tôi nhớ ra hoàn cảnh của mình lúc này. Có thể ngày mai tôi sẽ gặp được Mai Trừng. Có thể ngày mai tôi sẽ phải xưng tội. Trước một cuộc xưng

tội, người ta phải thụ trai, phải dọn mình cho thật sạch sẽ thanh khiết.
Tôi lại phóng xe đi, vòng theo chân quả núi nhỏ.
Đến dưới một lùm cây thực sự hoang vắng. Chỉ có tiếng tắc kè vang lên từng chặp và tiếng dế ri ri. Bây giờ tôi mới thực sự cảm thấy được yên tĩnh. Tôi nằm co người trên chiếc ghế sau. Con Ki nằm ở ghế trước. Hầu như đã kiệt sức, tôi rơi ngay vào một giấc ngủ mê mệt.
Tôi choàng tỉnh dậy lúc gần sáng. Tiếng chuông chùa rung. Một tiếng chuông lớn và những tiếng chuông con. Một bản hoà âm những tiếng chuông xôn xao, phấp phỏng, vang động những lời cảnh báo. Tiếng chuông đổ tràn từ trên đỉnh núi xuống, vung vãi khắp bờ cát xung quanh, rơi vỡ vụn khắp trên mặt đất như những mảnh thuỷ tinh. Không gian đầy chật những mảnh vỡ lanh canh, loang choang, loảng xoảng.
Chuông báo ngày tận thế rồi chăng?
Tôi hầu như không cất mình dậy nổi. Không mở mắt ra nổi. Có lẽ tôi đã thực sự kiệt sức. Tôi sẽ không đến kịp giờ sám hối. Tôi đã rơi vào cõi huỷ diệt. Chuông vẫn khua dồn dập xung quanh. Một núi mảnh thuỷ tinh vỡ vẫn đổ ập xuống xung quanh. Tôi cứ lịm dần, lịm dần đi.

*
* *

- Chú ơi, chú đã dậy chưa? Sao chú không vô nhà khách mà lại ngủ ở đây?
Tiếng một đứa bé con gọi. Gọi năm lần bảy lượt tôi mới hơi tỉnh lại. Thoạt đầu tôi vẫn ngỡ là mình nằm mơ. Bên một chân núi nhỏ. Trong cái thế nằm ngửa nhìn lên, tôi thấy sườn núi là cả một rừng thông xanh óng ả. Trên đỉnh núi có một ngôi chùa. Lác đác mấy người khách ra bãi biển sớm đã bắt đầu len lỏi theo lối mòn leo lên vãng cảnh chùa. Phía ngoài biển, mặt trời bắt đầu nhô lên. Một mặt trời bầm tím như lời cảnh báo về thảm họa sắp tới.
Giờ tôi mới ngồi dậy. Bên cửa xe là một thằng bé đội mũ lá. Khắp người nó đeo đầy những chuỗi hạt vỏ ốc, những dây chìa khoá, những vòng, những hoa tai lưu niệm làm bằng vỏ ốc, vỏ sò. Tay nó cầm những túi mực khô cá khô. Đi bán hàng, gương mặt đen nhẻm của thằng bé lại có vẻ chất phác lạ lùng. Cặp mắt mầu nâu trong veo. Trời ơi, lại một cặp mắt nâu như mắt tôi. Lạ lùng nữa là thằng bé có thể tiến đến sát cửa xe mà con Ki không sủa, cũng không đuổi. Dường như cảm thấy nó là người quen. Dường như cảm thấy nó vô hại.
- Này cháu, đây vẫn là Cửa Lớn phải không?
Tôi dụi mắt hỏi.
- Chứ không phải Cửa Lớn thì là nơi mô?
- Chùa trên núi là chùa gì?
- Núi ni là núi Bảo Sơn. Chùa trên núi gọi là chùa Bảo Sơn.
Thằng bé cười. Như cười một đứa bé đang học bài vỡ lòng.

Tôi bước ra khỏi xe. Ngửa mặt nhìn núi. Ngưỡng vọng và có chút run rẩy trong lòng. Tôi nhìn ra biển. Bãi cát phẳng và trắng tinh. Sóng phập phồng thấp thỏm rút ra ngoài xa.
- Cháu có biết nhà cô Giềng không?
Tôi hỏi.
Thằng bé như đang loay hoay bỏ bớt mấy túi cá khô vào trong cái bị đeo trên vai.
- Chú đi theo cháu.
Không nhìn tôi, nó bảo.
- Có chỗ để xe không?
- Chú đánh xe ra gần bãi tắm. Chỗ nớ có nơi gửi xe.
Thằng bé ngồi ở ghế sau. Tôi đưa xe ra gửi trước một nhà nghỉ gần bãi tắm. Xong xuôi, hai chú cháu đi bộ cắt qua hàng dương. Thằng bé đi sau tôi vài bước chân. Tôi có ý đi chậm để chờ. Nhưng nó vẫn đi lùi lại một chút. Có cảm giác như nó đang ngắm nghía tôi từ sau lưng.
- Chú là ai mà lại biết o Giềng?
Thằng bé bất chợt hỏi.
Tôi quay lại. Cặp mắt trong veo của thằng bé thoáng rung lên.
- Hay chú là cha cháu?
Giọng nó như lên cơn sốt.
Tới đó thì lòng tôi cũng run lên. Lại thêm một điều ngang trái gì nữa đây? Tôi từng là kẻ gieo nhiều ngang trái. Nhưng ở đây thì không. Tôi xót xa vì thấy mình bất lực, không làm gì được cho thằng bé.
- Chú đi tìm chị Trừng. Nghe nói chị Trừng đang ở với cô Giềng.
Thằng bé sập mắt xuống, khô lạnh, đầy thất vọng.
- O Giềng là mạ cháu. Chị Trừng thì đang ở trên chùa.
Mỗi bước leo lên núi là một bước nặng nề. Thằng bé thú thật là đã mừng hụt, tưởng tôi là cha nó về đây tìm lại mẹ con nó. Cha nó trở về trong dáng vẻ ấy thì thật đúng như nó từng mơ thấy. Đi bằng ô tô riêng. Có một con chó béc giê bảo vệ.
Lần cuối cùng gặp cha, nó mới lên bốn. Bây giờ nó không nhớ nổi gương mặt ông ta nữa. Mẹ nó gặp ông ta khi đi làm công nhân đập đá ở công trường núi Bút. Sau chiến tranh, mẹ nó được giải ngũ. Không công ăn việc làm. Trình độ văn hoá mới lớp bảy. Mẹ nó phải đi làm công trường. Ông ta làm thầu khoán ở đó. Hai người đưa nhau về chung sống ở căn nhà tranh của Giềng. Trong năm năm, Giềng sinh được ba đứa con, hai con trai đầu, nay một đứa con trai mười hai tuổi là nó, một đứa lên mười, và một đứa em gái lên tám. Trong năm năm ấy, anh ta đi đi về về, nhưng họ chỉ sống chung mà không cheo cưới. Anh ta vẫn thú thật rằng đã có vợ con ở làng quê ngoài đất Bắc. Giềng chấp nhận cảnh sống ấy. Chấp nhận cái cảnh đầu tắt mặt tối mà nuôi con. Sung sướng vì ít ra mình cũng còn có ba mặt con. Nhiều chị em cùng đơn vị với cô năm xưa chồng chẳng có mà con cũng không. Đứa con gái thứ ba được chừng sáu tháng thì công trường hoàn thành việc phá sập núi Bút. Người đàn ông cũng biệt tích luôn từ đấy.
- Mới rồi, cháu trốn mạ, đi tàu ra Bắc, tìm về làng Keo...
- Cháu mà đi được sao?
Tôi sửng sốt nhìn lại thằng bé. Mười hai tuổi, bé nhỏ nhom nhem.
- Cháu vào làng, hỏi khắp mọi người, hỏi cả ông chủ tịch. Chẳng ai biết ở làng có một người đàn ông tên là Quế, cũng chẳng có ai từng đi làm thầu khoán ở công trường núi

Bút... Cháu đi lang thang trong làng hai ngày. Bà con cho cháu ăn. Mỗi người cho cháu năm trăm một ngàn để mua vé tàu trở về quê...
Giọng thằng bé nghèn nghẹn. Nhưng cặp mắt nó khô khốc. Những đứa trẻ như thế thuộc loại không có nước mắt.
Chúng tôi đã tới trước cửa chùa. Một ngôi chùa không lớn nhưng có đủ ba dãy chùa thượng, chùa trung, chùa hạ. Chùa được ưu đãi một vị thế đẹp. Biển trải dài dưới kia, thổn thức và hồi hộp.
Tôi đứng khuất sau những cây đại và những khóm mẫu đơn. Tôi dặn thằng bé hãy vào gọi Mai Trừng ra, chớ nói là để gặp ai, chỉ đơn giản là gọi cô ra đây có chút việc.
Mai Trừng từ đâu đó sau chùa đi tới. Cô đứng sững lại khi nhận ra tôi. Có một ánh vui mừng trong mắt. Tôi bắt kịp ánh mắt ấy và bất chợt thấy tự tin hơn. Nhưng ánh mắt cô chuyển ngay sang lo ngại. Rõ ràng không phải lo ngại cho cô, mà lo cho tôi. ánh mắt ấy, giống như mọi lần và với những người đàn ông khác, như muốn nói: Anh đừng lại gần, nguy hiểm lắm.
Tôi sợ cô bỏ đi ngay. Tôi vội sụp xuống trên hai đầu gối.
- Tôi đến để ăn năn. Tôi không còn dám nghĩ điều ác về Mai Trừng nữa.
Một người thuyền trưởng không bao giờ quỳ gối. Ngay cả trước thuỷ quái và bão tố đại dương. Nhưng sám hối và cầu xin tha tội thì phải quỳ.
Mai Trừng cuống quít bước tới đỡ tôi dậy.
- Trong lòng anh không còn điều ác nữa thì anh không còn gì phải sợ. Tôi cũng không còn phải sợ.
Thằng bé nãy giờ đứng ngây người xem cái cảnh lạ lùng. Thấy tôi đã đứng lên, nó liền lảng đi.
- Tôi cũng sợ anh bị chết - Mai Trừng nói thêm. Cô như vừa trút được một gánh nặng.
Sinh lực như bỗng chốc rót đầy vào cái thân hình trống rỗng và cạn kiệt của tôi. Tôi bừng tỉnh thấy ánh dương bắt đầu dát ánh vàng lên khắp chùa và cây lá. Mặt trời sáng rạng chứ không đỏ bầm máu như lúc nãy. Cái tai ù của tôi bất chợt nghe thấy tiếng chim ríu ran xung quanh.
- Tôi cũng cần phải ăn năn. Vì tôi mà bao nhiêu người phải chết.
Mai Trừng nói. Cô dẫn tôi theo một lối đi khuất ra xa chùa.
- Nhưng đó là những kẻ ác, những kẻ định làm điều ác cho cô cơ mà.
Tôi ngỡ ngàng nói lại. Chúng tôi cùng ngồi xuống một tảng đá phẳng như cái bàn cờ tiên.
- Đã đành là thế. Nhưng tôi không chịu nổi khi luôn phải nhìn thấy kẻ ác bị trừng phạt tàn khốc, ngay trước mặt mình. Dù có thế nào, tôi vẫn thấy thương xót cho họ. Tôi bỏ đến đây là để tránh gây thêm những cái chết khác.
- Cô định đi tu ư?
- Tôi thì tu sao được. Tôi đến ở với cô Giềng. Cô Giềng hàng ngày vẫn đi gánh nước từ dưới giếng lên núi cho chùa. Tôi xin lên đây làm công quả cho chùa. Bà sư cụ trụ trì vui lòng nhận. Vậy là tôi có chỗ tạm lánh mắt người đời.
Tôi kể cho cô nghe chuyện thằng Cốc ở bãi tắm Bình Sơn. Mai Trừng bảo cô vẫn còn nhớ mặt anh chàng ấy. Cô còn nhớ rằng giữa đám bốn người đàn ông quây lại, chỉ có tôi định can ngăn trò chơi nguy hiểm mà không ngăn được. Sau cái chết của thằng Cốc, cô hoảng sợ bỏ chạy ngay về Hà Nội. Ngày trước hôm đó, cô cũng đã làm cho một gã trai

khác phải chết như vậy. Mai Trừng không dám về nhà. Cô phải trốn vào khách sạn The Apocalypse, phải trang điểm bôi bác cho xấu đi, phải thỉnh thoảng đội tóc giả. Cô sợ bị chúng tôi săn đuổi. Đâu ngờ cô lại gặp chính tôi tại khách sạn, ngay trong Xưởng vẽ của Thuyền trưởng. Cô phải bỏ khách sạn để về nhà. Cô thầm cầu nguyện cho tác giả của những bức tranh biển không vì cô mà phải chết. Nhưng Mai Trừng hoàn toàn không biết những cái chết xảy ra sau đó của thằng Bóp và thằng Phũ. Hình như ở Sài Gòn, cô cũng mang máng biết có một tai nạn xe máy ở phía sau lưng. Lúc ấy cô đang hoảng loạn về một việc khác, nên không dám quay đầu lại nhìn, vội bỏ đi cho nhanh.
Giờ đây mới biết thêm rằng có những người chết khuất mắt cô, chết vì điều ác vừa mới manh nha trong ý thức, chưa cần phải trực tiếp và trực diện hành động.
Ngày hôm ấy, tôi kể cho Mai Trừng nghe chuyện cuộc đời đi biển chìm nổi lênh đênh. Mai Trừng thì kể chuyện của mình. Chúng tôi như hai linh hồn vật vờ trên biển. Tàu đắm. Thuyền nát. Cùng bám được vào một cái phao. Cùng dạt vào một hoang đảo. Chẳng còn cách nào khác hơn là phải nương tựa vào nhau. Tin cậy lẫn nhau.

*
* *

Mười lăm tháng tuổi, Mai Trừng được bác Miên bế về Hà Nội. Người con gái hai mươi bẩy tuổi bị cụt chân trái, phải chống nạng, lưng đeo một cái ba lô tay bế một đứa con gái. Không ai không cảm thấy xót thương khi nhìn cảnh ấy. Mãi mấy năm sau, Miên mới được lắp cho một cái chân giả. Đi đứng dễ dàng hơn. Đỡ vướng víu hơn. Bạn bè kẻ ít người nhiều chi viện cho chút tem phiếu đường sữa thực phẩm để nuôi con bé.
Con bé xinh đẹp lạ lùng. Một thứ tiên nữ bị oan trái sao đó mà bị giáng xuống làm người trần. Nó đi học, được thầy yêu bạn mến. Ai cũng nhìn nó không chán mắt. Nhưng hễ có người yêu cái đẹp, thì cùng lúc phải có người lồng lộn lên vì cái đẹp. Có những người bẩm sinh là kẻ khát máu, ngứa ngáy chân tay muốn đâm chém người khác. Có những kẻ thấy giấy trắng thì thích vẩy mực vào. Trong lớp vỡ lòng của Mai Trừng có một con bé như vậy. Nó gầy quắt như một quả mướp sâu. Cặp mắt lồi to đầy lòng trắng, nhìn đâu cũng ngờ vực và đầy ánh nham hiểm. Nó không hề có một chút thiện cảm nào với Mai Trừng. Một hôm, vừa mới bắt đầu giờ giải lao, Mai Trừng thấy nó ở bàn sau chen lên để ra trước, bèn đứng nép lại để nhường. Con bé nọ đi qua, còn quay lại hạch sách vì sao Mai Trừng không đi mà lại nhường đường. Mai Trừng đứng im, nhẫn chịu. Con bé kia lập tức tuyên bố mày phải làm lính cho tao, từ hôm nay tan học, phải vác cặp sách về tận nhà tao, sau đó mới được về nhà. Hết giờ học, Mai Trừng phải khệ nệ ôm cặp sách cho con bé kia. Vừa mới ra tới cổng, con bé lại hoạnh hoẹ sao lại ôm cặp sách khó nhọc như thế. Rồi nó xông vào túm tóc Mai Trừng định đánh.
Chưa kịp đánh thì con bé ngã vật ra. Mắt trợn trừng. Mép sùi bọt.
Đám bạn cùng lớp chứng kiến cả. Nếu không, Mai Trừng khéo mà mắc tội hành hung bạn.

Mai Trừng về kể chuyện với bác Miên. Nó muốn đi thăm đứa bạn ốm nằm nhà. Bác Miên khuyên nó nên rủ bạn bè cùng lớp đi luôn một thể. Cả lớp bước vào nhà thì không sao. Chỉ đến khi Mai Trừng bước vào thì con bé kia chồm dậy. Nó vồ lấy con dao và quả cam đặt bên cạnh giường, định ném vào mặt Mai Trừng. Nhưng con bé đổ ngay xuống giường. Con dao và quả cam văng ra. Nó co quắp, ằng ặc giãy giụa. Không ai nghĩ Mai Trừng có liên quan tới căn bệnh của con bé. Có người lại nghĩ con bé mắc chứng loạn thần kinh.
Sau này con bé phải chuyển đi trường khác. Chắc là tâm tính của nó từ ấy trở lại bình thường. Chỉ có Mai Trừng là không quên được cái ấn tượng rùng rợn khi con bé nọ lăn ra, giãy đành đạch. Mai Trừng không hiểu ở mình có điều gì không phải mà làm cho đứa bạn căm ghét đến thế. Kỷ niệm thời học trò vỡ lòng in một khoảng tối trong ký ức Mai Trừng mãi cho tới bây giờ.
Cùng phố có một ông cán bộ tổ chức ngành điện góa vợ. Ông hay bày tỏ quan tâm tới bác Miên bằng cách biếu một cái tem gạo 2 kg đúng lúc nhà hết gạo, một cái phiếu đường hay cái phiếu dầu... Những thứ tình cảm mang tính thực phẩm vào thời buổi khó khăn phần nhiều có tác dụng tốt. Tuy vậy, không phải lúc nào Miên cũng dám nhận. Chị sợ mang nợ, lại nợ một người đàn ông. Chị đã băm ba tuổi. Đấy là một nhược điểm. Chưa chồng là nhược điểm thứ hai. Mang một cái chân giả là nhược điểm thứ ba. Nuôi một đứa bé gái, chẳng biết cháu hay con, là nhược điểm thứ tư. Biết chị có những bốn nhược điểm như vậy mà ông cán bộ điện vẫn năng lui tới. Miên không dám tin là ông thích chị. Cũng chẳng dám nghĩ ông có ý đồ u tối. U tối thì những khi cả dãy phố bị cúp điện, ông đã chẳng để riêng cho khu nhà Miên sáng đèn. Mấy căn hộ cùng số nhà được ăn theo nguồn ánh sáng đặc ân. Bao cấp là thời những người cửa quyền được tự do ban phát đặc ân và sử dụng cảm tình cá nhân nhằm trục lợi.
Một buổi tối, cả dãy phố đột ngột mất điện. Khu nhà Miên cũng mất điện nốt. Chị vừa thắp ngọn đèn dầu lên thì ông cán bộ điện tới. Ông chắp tay sau đít, gật gù kẻ cả:
- Để tôi bảo mấy cậu nhân viên đem ánh sáng tới cho cô.
Mấy cậu nhân viên chưa kịp đem ánh sáng tới thì chính ông đã lăm le thổi tắt ngọn đèn dầu. Ông thổi trượt. Ông điện không phải là xạ thủ để mà thực hiện trăm phát trăm trúng. Miên bê vội ngọn đèn dầu, đặt ra chỗ khác. Ông điện từ bỏ việc lấy đường ngắm vào ngọn đèn dầu. Mặc thây cái ngọn đèn dầu tù mù. Ông lấy xạ kích vào mục tiêu chính. Ông sấn lại, xốc Miên lên một cách dễ dàng, hùng hục lao tới và ngã chúi lên giường. Miên hoảng hồn. Thực ra nếu ông điện từ tốn hơn thì chưa chừng chị đã chịu xuôi. Lúc bình thường, chị thấy ông chẳng đến nỗi nào. Nhưng bây giờ ông ta cứ sùng sục như trâu húc mả. Cái mồm đầy dớt dãi lại phát xạ hành tỏi. Chị ghê tởm lăn lộn vòng tránh. Đúng lúc con bé Trừng lao vào phòng. Chúng nó đang chuẩn bị sinh hoạt nhi đồng khu phố thì mất điện. Đành giải tán. Nó xông vào túm tóc ông điện giật ra. Cùng lúc đèn điện sáng bừng lên. Đám nhân viên canh bốt điện xem ra không tính đủ khoảng thời gian dư dật cho thủ trưởng hành sự.
Ông điện xốc lại quần áo, đi ra hành lang. Mấy người ở tầng dưới xôn xao kéo lên. Ông run run cười với họ rằng cái thứ gái già khi đã lên cơn thì đàn ông phải chống chọi quyết liệt lắm mới bảo toàn được nhân phẩm. Thị đã đè nghiến ông ra. Thị đã tụt ra, chỉ một lần mà tụt được cả hai, vừa tụt được quần, vừa tụt được chân giả...
- Ông cút đi.

Con bé Trừng hét lên. Nó xông từ trong nhà ra, mắt quắc lên. Cặp mắt ấy là của một thiếu phụ bị xúc phạm, không phải là mắt một con bé lên bảy. Người biết điều chỉ nhìn ánh mắt ấy đã rút lui có trật tự.

Ông điện thuộc loại đàn ông khác, không thỏa mãn dục vọng thì trở nên đểu cáng lèm nhèm theo kiểu đàn bà hàng tôm hàng cá. Ông quay lại cười với cái con bé đang xù lên dữ tợn. A, con bé này hả, nó gọi bằng bác Miên xưng bằng cháu hả, bác cháu gì đâu, nó là đứa con hoang.

- Ông im đi.

Con bé gào lên. Câu trước ông điện nhằm vào Miên. Câu này mới đánh thẳng vào con bé.

Chẳng cần con bé Trừng phải quát cho ông điện im. Đang nói dở câu thoá mạ, miệng ông bỗng cứng đờ, răng lợi như hoá đá. Ông đã hoàn toàn cấm khẩu. Ông ôm cái mồm đau buốt loạng choạng đi xuống cầu thang. Ông nằm liệt ở nhà mấy ngày. Không nói năng gì được. Phải sau mấy ngày, đủ thời gian cho một chút ân hận, ông mới khỏi.

Mấy năm sau lại xảy ra một chuyện khác. Lần này sự va chạm lại do mấy người láng giềng sát vách gây ra. Gia đình ấy từ lâu đã bỏ tất cả những gì có thể bỏ được ra hành lang để chiếm thêm diện tích. Hành lang sàn gỗ trở thành cái bếp của họ, là nơi rửa rau vo gạo, thậm chí còn tiếp khách trên cả ghế băng kê sát tường. Ngày tết, hành lang biến thành nơi đun bánh chưng, suýt nữa làm cháy cái sàn gỗ đen bóng có từ thời Pháp.

Đến thế, người láng giềng vẫn chưa cho là đủ. Một hôm họ tuyên bố trống không với vợ chồng Miên rằng từ ngày mai họ sẽ mở rộng diện tích ra tận hành lang. Lên khỏi cầu thang là bước ngay vào nhà của họ. Nhưng gia đình cô chú cứ tự nhiên, chúng tôi cho phép cô chú đi qua căn phòng mới xây để về phòng mình.

Vợ chồng Miên đều là giáo viên. Đều hiền lành, ngại va chạm ầm ĩ. Vô lý như vậy, bất tiện như vậy, mà họ chẳng biết tính sao. Sáng hôm sau, bốn thằng con trai nhà ấy khuân về một đống tre nứa và mấy cuộn giấy dầu, cót ép, quyết biến cái hành lang chung thành căn phòng riêng. Con bé Trừng thấy thế không chịu được. Khi bốn gã con trai cộng thêm bố chúng là năm, bắt đầu dựng cọc làm khung cho căn phòng, thì con bé chạy ra. Nó đứng ngay giữa nơi bọn người đang hì hục xây dựng phòng tuyến. Nó bảo sẽ đứng mãi cho tới khi mọi người không làm nữa.

Một thằng kéo tay con bé ra. Nó dịch trở lại chỗ cũ. Một thằng thúc vào lưng con bé, đẩy về nhà. Nó quay lại. Một thằng văng tục, túm tay áo lôi xềnh xệch con bé đi. Trừng giằng ra, bướng bỉnh đứng vào chỗ nó đã đứng.

Cả bốn gã trai phát khùng. Chả lẽ chúng chịu thua một đứa con gái mười lăm tuổi? Chúng vồ lấy những khúc tre khúc nứa, nhất loạt quật cho con bé một trận tơi bời.

Vũ khí tức khắc tuột khỏi tay chúng. Một cái gậy tre văng lên cao, rơi xuống, đập đánh bốp vào đầu một thằng. Một cây nứa vót nhọn tự quay đầu, xiên vào bắp đùi một thằng khác. Hai thằng kia ngã vật ra giãy đành đạch như đồng loạt trúng gió. Bốn thằng con trai to con rên rỉ gào thét động nhà. Hàng xóm phải đổ lên chạy chữa. Thằng bị thương thì băng bó. Thằng phải gió thì đánh gió giải cảm. Chắc là chúng bị ông trời trừng phạt vì một việc làm quá đỗi ngang ngược.

Gia đình ấy phải lẳng lặng từ bỏ ý đồ độc chiếm cái hành lang.

Vụ tai nạn tập thể lần này khiến Mai Trừng suy nghĩ. Vì sao từ tuổi thơ, hễ có ai định tấn công con bé thì ngay lập tức gặp điều bất trắc? Một lần còn là sự lạ. Hai lần còn là ngẫu

nhiên. Nhưng bỗng nhiên cả bốn gã trai cùng lăn đùng ra như thế thì thật khó hiểu. Mai Trừng cảm thấy ở nó có một điều gì đó thật bí ẩn, thật khác người.
Bác Miên lại không nhận ra điều đó. Bác tin người. Bác không nghĩ xấu về con người. Bác thậm chí đã đi thăm ông điện cấm khẩu. Bác thậm chí còn mang dầu cao và cam chuối sang cho bốn gã nhà bên.
Càng lớn, Mai Trừng càng hiểu ra rằng ở mình có một nguồn nhân điện chết người đối với kẻ muốn đến gây điều ác. Một lần cô đọc sách nói về con cá đuối điện. Cô đột ngột rùng mình. Tự phát hiện là mình giống như một con cá đuối điện.
Đám sinh viên, đám trí thức và thương nhân không hay biết điều đó. Họ cứ như thiêu thân lao vào lửa và bị trừng phạt. Rồi bác Miên cũng cho Mai Trừng biết về cái chết thảm của cha mẹ cô. Bác cũng nhắc lại lời người mẹ đòi đặt tên cho con gái là Mai Trừng - ngày mai lớn lên, nó sẽ đi trừng phạt, diệt trừ kẻ ác để báo thù cho cha mẹ.
Không có những con người mà sứ mệnh duy nhất là tiêu diệt kẻ ác, thì cái ác trùm lấp và tràn ngập cả thế gian này. Cái ác sẽ đè nghiến lên thống trị cả một dân tộc. Cái ác sẽ diệt chủng cả một giống nòi, sẽ tàn sát những gia đình, sẽ hãm hiếp những cô gái.
Phải có người lĩnh sứ mệnh trừng phạt kẻ ác.
Dù sao Mai Trừng cũng thấy số phận nghiệt ngã khi chọn cô làm việc ấy. Cô không dám cho bác Miên biết lời nguyền của mẹ, ý nguyện của mẹ đã thành hiện thực. Bác Miên còn sợ sự trừng phạt ấy hơn cả Mai Trừng. Con người chưa đến nỗi phải bị trừng phạt đau đớn như thế. Con người dù sao vẫn có thể cảm hoá và cải biến được bằng con đường giáo dục.
Khoảng nửa năm trước, Mai Trừng suýt trúng kế của một tên kình địch với công ty Hồng Hoang. Tên này căm Quốc Đài đã phỗng tay trên một số hợp đồng béo bở. Căm hơn nữa vì Quốc Đài ngày trước là nhân viên của hắn. Khi từ bỏ công ty của hắn để lập công ty riêng, Quốc Đài mang theo cả một danh sách bạn hàng đầy tiềm năng và những tài liệu, những thông số kỹ thuật mới nhất mà chỉ công ty của hắn mới có được. Hắn ngấm ngầm tiếp xúc với Mai Trừng. Không thể dùng mỹ nhân kế trong việc này. Bản thân con người hào hoa hấp dẫn của hắn là một cái kế. Hắn lấy một cái tên khác, đội tên một công ty trung lập và hứa hẹn một hợp đồng lớn với Mai Trừng. Hợp đồng ấy đủ sức thổi công ty Hồng Hoang lên hàng đầu. Hợp đồng mặt khác sẽ quật ngã Hồng Hoang chết hẳn trong cơn vỡ nợ. Quốc Đài và Mai Trừng sẽ phải ra tòa vì khoản nợ kếch xù không thể trả được cho nhà băng.
Quốc Đài cân nhắc thận trọng. Hắn kiểm tra cẩn thận mọi số liệu về cái công ty đứng trung lập mà vẫn cho phép đội tên kia. Rốt cuộc cái hợp đồng Mai Trừng đem về cho hắn xem ra hoàn toàn đáng tin cậy. Mai Trừng đến trao đổi với gã nọ về cái biên bản ghi nhớ, tức là hợp đồng chính thức chỉ sau vài ngày nữa sẽ nằm chắc trong tay hắn. Đúng cái khoảnh khắc ăn chắc, trong đầu hắn lóe lên ý nghĩ rằng con bé này đã vào tròng, thì chính cái tia chớp sáng lóe đó đánh thẳng vào não bộ của hắn. Đang ngồi bên bàn ăn, hắn giật nẩy người rồi đổ vật xuống, vục mặt vào bát mắm tôm. Đám đàn em nhốn nháo xô ghế chạy tới đưa hắn đi bệnh viện.
Hắn bị xuất huyết não. Cái sào huyệt của một mưu mô hiểm ác bị tan rã. Liệt nửa người, lần đầu tiên tỉnh lại, câu duy nhất hắn phều phào là hãy chấm dứt việc ký hợp đồng.
Sau sự cố ở bãi tắm Bình Sơn, về đến Hà Nội, Mai Trừng được quyết định vào Sài Gòn nửa tháng để làm việc với một đối tác mới. Cô đi luôn. Như vậy còn trốn được sự săn

lùng của đám bạn bè thằng Cốc. ở Sài Gòn cô gặp Duy, một chàng trai gốc Sài Gòn đã quen từ trước. Mai Trừng thích nghe cái giọng Sài Gòn dễ thương của Duy. Cũng như các cô gái Nam bộ thích nghe cái giọng dễ thương của một chàng trai Hà Nội. Mai Trừng còn thích Duy ở chỗ không lần nào anh rủ cô đến vũ trường, đến quán karaoke, đến những tụ điểm ồn ào toàn những gương mặt như được đúc hàng loạt từ một khuôn. Duy đưa cô đến khu Đầm Sen, mua vé ngồi câu cá cả buổi. Vừa giải trí, lại coi như được ngồi thiền cả buổi giữa cái thời không thể ngồi thiền được. Thiền xong, họ quyết định xả hết cỡ. Hai người đổ cái bình cá câu được xuống hồ, rồi leo lên một chiếc đu quay. Như chỉ có hai người với nhau trong chiếc ghế kiểu lồng sắt. Hét vang lên, cười vô tư, cười sảng khoái. Mai Trừng ôm chặt lấy Duy mỗi khi bị nhấc lên điểm cao nhất, thoáng thấy cả một khoảng thành phố phía xa, rồi bị ném xuống vun vút như sắp chui vào lòng đất. Có một trò hễ mỗi lần Mai Trừng vào Sài Gòn là Duy đưa cô đi xem lại. Anh thích múa rối nước. Nhưng xem múa rối nước thì anh chỉ thích đi với em. Vì sao vậy? Không biết, chắc có sự đồng cảm. Duy trả lời đơn giản và thẳng thắn. Thế thì anh cứ tiếp tục đi xem đi. Tất nhiên rồi, chờ đến lần sau em vào, hoặc anh ra Hà Nội.
Cái trò nghệ thuật dân dã có một không hai trên thế gian này, cái trò độc đáo sản phẩm của văn minh lúa nước đồng bằng Bắc bộ này cuối cùng cũng đến được sông nước Nam bộ. Nó cũng được Nam bộ hoá đi một cách ngộ nghĩnh và hồn nhiên. Trò bơi thuyền câu cá với phần nhạc chèo nhộn nhịp sóng nước được thay bằng điệu lý kéo chài đến là dễ thương. Dễ thương như chàng trai Nam bộ đang cười rộ lên trước những con rối hiếu động nghịch nước. Dễ thương như lúc Duy dắt tay cô, đi vòng ra sau sân khấu, xem các nghệ sĩ thu dọn con rối và đạo cụ, gạn hỏi xem vì sao con rối có thể bất chợt chui từ dưới nước lên, vì sao chúng có thể nổi bập bềnh trên mặt nước và di chuyển sinh động như thế.
Tối muộn, Duy đưa Mai Trừng về phòng cô ở khách sạn. Họ nằm ôm nhau, chuyện trò giản dị. Chẳng nói chuyện tương lai, cũng chẳng nói đến một dự định cụ thể nào. Mặc dù trong thâm tâm Duy rất muốn nói. Cả hai cùng hiểu rằng họ rất cần nhau. Hiểu rằng họ phải cùng cởi bỏ mọi ngăn trở gián cách giữa hai người để đến với nhau, hoang sơ và nguyên vẹn. Đến với nhau mãi mãi.
Thì tất cả những gì ngăn cách đã được gỡ bỏ. Em cần cho đời anh. Duy nói đơn giản. Anh không nói anh yêu. Từ yêu thời buổi này hiếm hoi quá thành ra xa xỉ, được nói ra dễ dãi quá đến mức trơ trẽn. Trơ trẽn quá đến mức khó đánh động được những trái tim tế nhị dễ bị tổn thương.
Em cũng cần anh. Mai Trừng nói đơn giản. Họ nhẹ nhàng và âu yếm trườn sát vào nhau. Môi tìm được môi. Da thịt tìm được da thịt. Hơi ấm tìm được hơi ấm. Hoà làm một cùng chung một nhiệt độ, chung một nhịp thở, chung một thể xác.
Nhưng.
Cái bước cuối cùng để hai người thực sự xâm nhập, thực sự tan hoà trong nhau chưa kịp tới. Duy bỗng bật ngửa như bị xé ra rất mạnh. Toàn thân anh ưỡn lên, vặn vẹo như sắp bị bẻ gãy. Rồi anh co quắp lại tư thế một con tôm. Mai Trừng hoảng hốt bật ngọn đèn ở đầu giường. Thân thể vạm vỡ của một chàng trai phơi lộ, trần trụi và ê chề.
Duy không kêu lên. Không rên rỉ. Anh cắn răng chịu đau đớn. Đau ứa nước mắt. Nước mắt vì đau thì không ghìm nổi.
- Em có lỗi. Đấy là tại em. Không phải tại anh đâu.

Mai Trừng cũng không ghìm được nước mắt. Cô hầu như chưa bao giờ khóc. Có khóc cũng không ra nước mắt. Bây giờ cô chảy nước mắt lần đầu tiên. Người yêu cô cũng không được phép yêu. Không được yêu mà vẫn phải nghĩ rằng mình có lỗi. Và nếu anh cứ kiên trì theo đuổi mãi cái tình yêu này nghĩa là anh sẽ còn tiếp tục đau đớn và thất bại.
Không thể nào giải thích cho anh hiểu được.
Không thể chịu nổi cái ý nghĩ phải từ bỏ anh.
Mai Trừng rời Sài Gòn trong tâm trạng ấy. Cô không thể sống tiếp trong những đô thị để ngày ngày chứng kiến những con người vật vã đau đớn ngay trước mắt mình. Mai Trừng phải đi cho khuất cái cõi người chỉ muốn gây tai hoạ cho cô, và đến lượt mình, cô lại gieo tai hoạ trở lại cho chính họ.
Và còn những người như Duy? Lẽ nào những chàng trai như thế, hành động như thế mà cũng bị xếp vào loại phải chịu trừng phạt?

Tôi nghỉ lại một nhà khách dành cho những người đến Cửa Lớn tắm biển. Tôi đến đây không phải để tắm biển. Mục đích chuyến đi của tôi coi như đã hoàn tất. Tôi lãnh đạm nhìn những kẻ mặc đồ tắm ôm phao chạy ra chạy vô. Nhảy nhót hí hửng giỡn sóng như một đám bọt bèo biển mới xô dạt vào bờ. Rồi tôi sẽ quăng mình vào những chuyến tàu xuyên đại dương cơ. Đám người kia có trong mơ cũng chẳng dám mơ những chuyến đi xa như vậy, mạo hiểm như vậy.
Thế mà tôi chưa muốn về ngay. Có một cái gì đó níu chân tôi lại. Sáng hôm sau, tôi lại leo lên núi, đến chùa Bảo Sơn. Mai Trừng đưa tôi đến gặp sư cụ, giới thiệu có anh Đông là bạn mới ở ngoài Hà Nội vào chơi. Sư cụ mắt đã kém, chỉ Nam Mô A Di Đà Phật, quý hoá quá, rồi cho phép Mai Trừng dẫn tôi đi vãn cảnh chùa.

Chúng tôi lại ra ngồi chỗ bàn cờ tiên.
- Đêm qua, em lại mơ đúng giấc mơ ấy.
Mai Trừng nói.
Giấc mơ ấy cô đã kể với tôi. Những ngày ở đây, thỉnh thoảng Mai Trừng lại mơ thấy có một bóng người đến dẫn cô đi. Đi qua một con đường lớn và dài. Rồi rẽ ngoặt vào một

lối đi nhỏ trong rừng. Lướt qua những bụi cây cành cây gai góc bùng nhùng. Bay trên một cánh rừng đã dày rậm xanh lá, dù thảng hoặc vẫn chen lẫn những thân cây bị cháy thiêu trơ trụi. Đến bên một con suối cạn thì bóng người dẫn đường biến mất. Mai Trừng cũng tỉnh dậy. Phấp phỏng và hoang mang. Cảm thấy một điều linh báo mà không hiểu thực sự có chuyện gì.
- Đêm qua, em lại đến bên con suối cạn. Như vậy là lần thứ tư em mơ thấy nó. Lần này em đã leo lên những tảng đá to bị bào trơn tròn trĩnh như những trái cây khổng lồ. Em ngồi trên một hòn đá ấy. Người dẫn đường ra hiệu vẫy em đi tiếp. Em chưa kịp đứng dậy thì cái bóng biến mất...
Mai Trừng hơi gục đầu xuống. Hai bàn tay đỡ lấy gương mặt đang chìm đắm vào cõi rất xa nào. Tôi ngồi yên, chẳng biết giúp gì được cho cô.
Bất chợt có tiếng chân thình thịch đi tới. Mai Trừng giật mình, trở về với thực tại. Giềng mang đến một rổ khoai lang luộc còn nóng. Ăn đi em, ăn đi cháu. Chị đưa rổ khoai cho chúng tôi. Vùng này chỉ có thứ khoai này là đặc sản. Ruột vàng nghệ và chắc, ngọt và bùi. Uống với nước chè xanh vàng sánh chỉ một lần cũng khó quên.
Tôi đã gặp Giềng từ chiều hôm qua. Người đàn bà tầm thước, đôi bàn chân to lạ lùng. Chị cứ đi chân trần, một ngày gánh mấy gánh nước từ dưới chân núi lên chùa. Đang lúc khô hạn. Trời không cho một hạt mưa. Nhà chùa lâu nay chỉ cần dùng nước mưa chứa trong một cái bể lớn. Nước mưa giờ đã hết, phải nhờ vào người đàn bà lực điền sốt sắng làm công quả. Tôi ái ngại đưa cho Giềng đôi giầy bata cỡ 42 của mình. Chị cố thọc đôi bàn chân to dầy vào mà không được. Chân chị phải lớn hơn thế chừng hai số. Đôi bàn chân không cân đối với người. Đôi bàn chân nặng nề phiền muộn, sứt sẹo thương tích và chai sạn nỗi đau.
Giềng định đi luôn, nhưng Mai Trừng vội giữ tay chị lại:
- Cô Giềng, bác Miên kể rằng ngày trước ở gần trạm có một con suối. Cô có nhớ không?
- Đúng rồi, có một con suối. Thỉnh thoảng ba chị em vẫn ra đó tắm giặt. Thì cha cháu cũng hy sinh ở đó.
- Cô có nhớ đường đi tới nơi ấy không?
- Lâu quá rồi. Hết chiến tranh, ai quay lại mần chi. Nhớ đường sao nổi.
Người đàn bà lắc đầu. Chị định quay về chùa với chiếc đòn gánh và đôi thùng gánh nước. Mai Trừng vẫn nắm chặt tay chị. Cô nói như đang dò theo một con đường trong trí nhớ.
- Cháu đã tới bên con suối. Nhưng suối biến thành suối cạn rồi. Lòng suối có những tảng đá to. Có ba hòn đá lớn, như ba trái xoài chụm vào nhau...
- Rứa thì đúng rồi.
Giềng thảng thốt kêu lên. Chị kể cả bọn ngày ấy vẫn bảo ba hòn đá đó là chỗ dành riêng cho ba chị em ngồi tắm. Cởi hết quần áo ra, mỗi đứa leo lên ngồi trên một hòn đá, có khác gì ba nàng tiên cá. Nhưng có bao giờ được tắm cả ba người cùng một lúc đâu. Một người tắm thì hai người phải cầm súng canh chừng ở hai đầu khúc suối.
- Con suối ấy cạn rồi sao?
Giềng như tự hỏi, như luyến tiếc.
- Vậy thì cháu mơ nữa đi. Coi xem đường đi ra sao. Linh ứng lắm đó. O chỉ nhớ tên vùng đó là A Si. Đường sá thì quên mất rồi.
Giềng ân cần dặn thêm.

Tôi cũng thực lòng mong như vậy. Mai Trừng sẽ tìm ra lối cũ để thu lượm được dấu tích của mẹ của cha. Nhưng tôi cảm thấy mỗi giấc mơ là một hành trình thực sự khổ ải đối với cô. Người ta bay trong mơ cũng hao tâm tổn lực như trèo đèo lội suối vậy thôi.
Sáng hôm sau, Mai Trừng nói đêm qua cô đã trèo lên ba hòn đá như ba trái xoài. Sau đó, cô đi men theo bên tả của con suối cạn, ngược lên phía thượng nguồn. Đến bên một gốc cây rêu phủ xanh rì thì rẽ trái đi về phía vách đá. Tới đây thì gặp dấu tích của một lán tranh đổ nát. Văng vẳng tiếng nói của người dẫn lối, một giọng nam trầm ấm. Con đã tìm ra đường rồi đó, lên đường đi con.
Vậy là đã rõ. Mai Trừng phải lên đường. Cô sẽ tìm được hài cốt của cha mẹ. Tôi giở sổ tay, ghi lại tên vùng A Si, đến cây số bao nhiêu thì rẽ trái khỏi đường quốc lộ, xuyên qua những mốc nào để tới con suối cạn, quãng đường từ con suối cạn đi lên ra sao... Quãng đường từ con suối cạn ngược lên được chị Giềng xác nhận. Trong trí nhớ ít ỏi của chị, chỉ còn lại rõ ràng khoảng cách ấy.
Tôi nói sẽ đi cùng Mai Trừng. Cô nắm tay tôi. Im lặng.
Tôi đi sắm một bộ cuốc xẻng, xà beng. Hai con dao đi rừng. Hai chiếc áo mưa và mấy tấm vải nilông. Giày vải và ủng cao su cho hai người. Đèn pin và một tá bật lửa ga dắt khắp người. Thực phẩm khô và nước uống. Kem bôi chống muỗi và chống vắt. Tất cả được bỏ gọn vào hai chiếc ba lô du lịch. Địa bàn đã có sẵn bên chiếc đồng hồ đeo tay.
Giờ đã đến lúc lên đường. Một chiếc xe, hai chúng tôi cùng với con Ki. Chúng tôi đi trở lại con đường vào chiến trường năm xưa. Dáng vẻ như cán bộ cấp tỉnh đi công tác. Càng đi sâu vào, con đường càng trở nên heo hút. Thảng hoặc gặp những tốp người dân tộc lẻ tẻ trên đường. Da dẻ đen sạm, héo hắt. Con đường bị lãng quên. Con người bị lãng quên. Một vùng rừng núi bị lãng quên.
Sau hai ngày, chúng tôi đến gần vùng A Si. Không nên đi tiếp bằng ô tô. Tôi cho xe rẽ vào một thị trấn vùng cao. Thực ra chỉ là hai dãy nhà xây hai bên một con đường. Trẻ con, người lớn kéo ra xem một chiếc xe với họ là quá sang trọng. Mấy nhà trọ không nhận trông xe. ở thị trấn này chiếc xe là cái đĩa bay từ hành tinh khác đến. Người ta sẽ kéo tới, trèo lên tường, lên cây, lên mái nhà để nhìn ngắm. Cả ngày. Cả đêm.
Rốt cuộc, tôi phải đánh xe đến đồn công an thị trấn. Tôi xuất trình chứng minh thư, bằng lái xe, giấy chứng nhận sở hữu xe. Tôi giới thiệu Mai Trừng là người đi tìm hài cốt cha mẹ hy sinh ở vùng A Si trong chiến tranh. Trưởng đồn công an đồng ý cho gửi chiếc xe. Anh bảo nếu chúng tôi cần sẽ cử một chiến sĩ tên là A Dai quê ở vùng đó dẫn đường đi tiếp.
Còn gì hơn thế nữa?
Chúng tôi (tính cả con Ki) mang ba lô xẻng cuốc xà beng, đi bằng bốn chiếc xe ôm, loại xe Minsk, lên vùng A Si. Xe phóng qua một cái cột mốc thì Mai Trừng kêu xe dừng lại. Cô bảo đã nhận ra lối rẽ giống như lối rẽ cô đã thấy nhiều lần trong mơ.
Chúng tôi thả cho bốn người xe ôm quay về. A Dai giành mang giúp ba lô và xẻng cuốc cho Mai Trừng. Anh ta và tôi đi trước, dùng dao phát quang các bụi cây và dây leo. Đi được một lát thì Mai Trừng trở nên bối rối.
- Không được. Các anh phải để em đi trước.
A Dai nói có nhớ mang máng một con suối cạn đâu đây. Hãy để anh đi trước dẫn đường. Anh xăm xăm định đi theo một lối mòn mờ mờ phía bên phải. Nhưng Mai Trừng bỗng reo lên:

- Em đã nhận ra đường rồi.
Cô chỉ tay về phía bên trái. Phía ấy không có lối mòn. Dây leo chằng chịt. Phải mất một thời gian khá lâu, chúng tôi mới chém chặt được các bụi cây, mở ra một lối đi.
Loay hoay mãi cho tới trưa. Mai Trừng tiến lên, lùi lại, tạt sang phải thì gặp vực sâu, tạt sang trái thì phát hiện ra một con đường mòn bỏ quên đã lâu. Cỏ mọc cao và dây leo bò ngổn ngang. Cô như người đã bị nhập đồng, cứ lao đầu về phía trước. Đi như người mộng du. Đi như có người cầm tay dẫn đi thì đúng hơn. Chúng tôi bước gằn theo cô mà nhiều lúc không theo kịp.
Khoảng hai giờ chiều thì gặp con suối cạn.
Đúng như trong giấc mơ của Mai Trừng. Đúng như trong ký ức giản đơn của chị Giềng. Giữa lòng suối có rất nhiều tảng đá bị bào cho trơn nhẵn. Nổi lên giữa chúng là một cụm ba hòn đá lớn như ba trái xoài chụm đầu vào nhau. Tôi bất chợt tưởng thấy có ba nàng tiên cá nõn nà ngồi trên đó. Họ mỉm cười bí ẩn đằng sau một màn khói mờ ảo.
Dòng suối nay chỉ còn là một dòng đá cuội màu trắng, có những viên sáng lấp lánh. Những hòn đá bằng nắm tay, bằng trái bưởi, bằng quả bí ngô. Những tảng đá to bằng cái chum nước rải rác đây đó. To nhất là ba trái xoài chụm đầu thành chùm. Cả một dòng suối đá khô khốc uốn mình len lỏi trong rừng.
Mai Trừng lật đật chạy qua con suối đá. Sang đến bờ bên tả, cô chạy men theo bờ. Đang chạy, bất đồ cô vấp một cái, tung mình lên rồi ngã vật xuống cùng một tiếng thét vỡ toang lồng ngực. Cô nằm ngửa trên mặt đất, thân người quằn quại, thở hồng hộc như một người đang bị rạch bụng, bị moi sạch tim gan. Chân tay cô bất động như bị giữ rất chặt. A Dai và con Ki định lao tới, nhưng tôi ra hiệu cho tất cả đứng yên và giữ im lặng. Mai Trừng oằn người lên từng đợt. Oằn lên từng đợt. Cuối cùng, cô xuội hẳn chân tay ra. Nằm bất động.
Thình lình Mai Trừng đứng vụt dậy. Không còn là cô gái ấy nữa. Đó là một linh hồn đang lao vút về phía thượng nguồn. Chúng tôi tức tốc đuổi theo. Cô băng qua những bụi cây, đâm đầu vào một gốc cây rêu phủ xanh rì. Cô ngã xuống, rồi đứng dậy ngay. Rồi rẽ trái, lao về phía một bức tường thành bằng đá.. Chạy qua dấu tích một cái lán tranh đổ sập đã lâu, chỉ còn ngổn ngang những cành tre nứa bầm dập, Mai Trừng cũng không dừng lại. Cô chạy thêm một quãng nữa. Cuối cùng cô hổn hển dừng lại bên một khoảng đất trống, cỏ mọc lút dầy.
Hai tay sờ soạng về phía trước như một người mù. Mai Trừng lẩm bẩm điều gì đó. Người cô run lên. Run nhè nhẹ. Cơn rung lắc mạnh dần lên. Rồi cả thân người rung bần bật. Cô đổ vật xuống, nằm sấp trên mặt đất. Hai tay dang ra như ôm ngang một vật nào đó.
Một lát, cô động đậy tay chân. Ngồi dậy. Rồi cô bò sang khoảng đất bên cạnh. Lại nằm sấp xuống. Lại dang hai tay như ôm một ngôi mộ.
Con Ki hơi khịt khịt mũi. Mắt nó nhoèm nước. Tức là nó đã phát hiện ra nơi có hài cốt. Nó vốn thính nhạy với di hài của những người quá cố.
Lâu sau. Mai Trừng bò dậy. Cô không còn biết đến chúng tôi đang đứng cách một quãng ở đằng sau. Cô quỳ gối, chắp tay khấn vái những gì nghe không rõ. Sau một lúc, giọng cô bỗng cao dần lên:
- Con lạy cha, con lạy mẹ, cha mẹ hãy giải thoát cho con khỏi sứ mệnh đi trừng phạt cái ác. Hai mươi sáu năm con phải đi trừng phạt như vậy là dài quá rồi.

Gió thổi xao xác. Từng lớp cỏ bị đè rạp như có người đang bước qua bước lại trên đó và suy nghĩ lung lắm. Có tiếng rì rào như bàn bạc, như khuyên nhủ.
- Nhưng mẹ ơi, chừng nào còn cõi người thì còn cái ác, cũng như cái thiện vậy thôi. Diệt trừ cái ác là việc của mọi người, sao lại bắt một đứa con gái đơn độc như con phải làm việc ấy?
Gió lại giận dữ thổi qua. Toàn thân Mai Trừng run lẩy bẩy.
- Xin cha mẹ cho con trở về làm một đứa con gái bình thường. Con cũng muốn yêu và được yêu. Người ta yêu con thì đâu có gì là ác độc, cớ sao người ấy cũng bị xuống tay trừng phạt?
Một tiếng gió âm trầm tràn qua. Một tiếng gió thanh thanh yếu ớt phản bác. Những lớp cỏ vừa ngóc lên lại bị đè rạp xuống.
- Lần này con xin phép đưa cha mẹ về chùa Bảo Sơn. Cha mẹ hãy yên nghỉ vĩnh viễn ở đó. Cô Giềng cũng đang ở đó. Cô ấy sẽ chăm sóc khói hương cho cha mẹ thường xuyên.
Mai Trừng cúi gục đầu rất lâu. Cô đang lắng nghe lời căn dặn của bậc phụ mẫu ở cõi vĩnh hằng. Hai luồng gió trầm ấm và thanh thanh cứ nối tiếp nhau tràn qua.
- Con xin nghe theo lời cha mẹ... Hạnh phúc chỉ thực sự có chừng nào cha mẹ cho con thoát khỏi sứ mệnh ấy... Ôi, con biết là cha mẹ sẽ bằng lòng mà. Cô bỗng đổ vật xuống. Lại giãy giụa trong cơn run quằn quại. Một cái gì đó đang bị xé rách trong người cô, bị giật ra từng mảng, bị rút dần ra như một sợi dây mảnh và bất tận. Rồi vút một cái, tất cả bay thoát lên khỏi người cô. Mai Trừng quẫy đạp mấy cái nữa rồi lật nghiêng người. Cặp mắt lờ đờ hết hồn của cô dần dần trở lại tỉnh táo và tinh nhạy. Cô từ từ ngồi dậy.
- Đây là cha em. Đây là mẹ em.
Cô chỉ hai khoảng đất bằng, cách nhau chừng vài mét, chẳng có vẻ gì là hai nấm mộ. Con Ki lập tức xông đến. Nó hít nó ngửi cả hai nơi. Đuôi nó vẫy rối rít. Như vậy là nó đã xác nhận điều Mai Trừng nói.
Ba chúng tôi dùng dụng cụ mang theo để khai quật hai nấm mộ. Những tấm vải ni lông quấn quanh tử thi vẫn chưa mục nát. Chúng tôi dùng những tấm ni lông mới bọc gọn hai bộ hài cốt lại. Xong xuôi thì đã xế chiều, nhưng tất cả đều quyết tâm quay trở ra. Chúng tôi có đèn pin và A Dai đã dự phòng mang theo mấy khúc nứa khô làm đuốc.

*
* *

Mai Trừng dường như đã trở thành một cô gái khác. Tôi đánh xe đưa cô trở về vùng Cửa Lớn. Ngang qua một quãng rừng vắng, cô bất chợt bảo tôi dừng xe. Cô chạy sang bên đường nở đầy hoa dại sặc sỡ. Cô lom khom cúi tìm trong những lùm hoa, bụi hoa, vồng hoa. Tất cả đều phô phang mời gọi.
Sau rốt, cô ôm một bó hoa trên ngực, nhảy chân sáo quay trở về, đó là bước chân của một bé gái vừa mới trở thành thiếu nữ. Mái tóc tung bay tinh nghịch trong nắng sớm.

Gương mặt rạng rỡ, vô tội và hồn nhiên. Cả thân hình thiếu nữ mới lớn tràn ngập mùi hoa rừng. Lắc lư uyển chuyển theo những nhịp chân sáo.
- Đây là hoa cho anh.
Cô nói đơn giản như biết chắc là tôi sẽ nhận. Giữa cả triền hoa rực rỡ và chói gắt, cô chỉ chọn những cành hoa li ti bông nhỏ. Phơn phớt tím. Phơn phớt vàng. Phơn phớt hồng. Nhiều nhất là những bông hoa trắng thơ dại. Tất cả đều là hoa dại, thứ hoa đánh động lòng trắc ẩn vì không có tên.
Về đến vùng Cửa Lớn, tôi cho xe chạy men theo hàng dương ngăn cách con đường với bãi tắm. Mai Trừng nhớ ra hôm nay là ngày mười bốn, ngày mai rằm tháng bảy xá tội vong nhân. Rằm tháng bảy, cô sẽ phải giúp sư cụ làm lễ cúng những vong hồn vô gia cư không nơi nương tựa. Cô sẽ phải đổ cháo vào những chiếc phễu quấn bằng lá đa, rồi đặt phễu cháo lá đa khắp trong vườn chùa. Những cô hồn mỗi năm sẽ được một bữa no vào rằm tháng bảy. Thế còn những cô hồn đang sống đây kia trong cõi người này, mỗi năm họ không được riêng một ngày bố thí. Ngày nào là để tưởng nhớ họ? Liệu có mấy ai nhớ rằng họ đang còn sống, sống vật vờ?
Chưa đi hết hàng dương. Tôi bỗng giật mình, phanh xe đột ngột. Một bóng người quen quen lẫn trong đám người trên bãi tắm. Tôi lao ra khỏi xe, nhưng chạy chậm dần lại, rồi giả vờ tha thẩn tản bộ qua chỗ đám người kia. Tôi vừa nhìn thấy một người đàn bà trông giống Yên Thanh. Hay chính là cô ta? Phát hiện ra tôi, cô ta vội vàng lẩn đi mất?
Tôi không gặp cô ta để trả thù. Hận thù sẽ gây ra liên tiếp một chuỗi hận thù theo vòng tròn. Hận thù sẽ thiêu đốt tim gan chính kẻ đang ôm hận. Tôi muốn gặp cô ta, đối thoại và đối chất. Cô ta đã được gì, đã mất gì? Cô ta có thấy bình yên và hạnh phúc hay không?
Nhưng Yên Thanh đã lẩn tránh. Đấy có thể cũng là một câu trả lời?
Chúng tôi đến nhà chị Giềng trước.
Chuyện gì xảy ra thế này? Không khí tang tóc trùm lên căn nhà nhỏ. Mấy người láng giềng chạy qua chạy lại. Một bà xé tấm vải xô, quấn lên đầu ba đứa trẻ ba vòng khăn tang trắng. Giữa nhà đặt một chiếc quan tài gỗ loại xấu. Những đường bào sứt sẹo, cong vênh.
Người ta đang chuẩn bị đưa ma cho chị Giềng.
Cái chết đến không ai có thể ngờ. Như một thứ tai bay vạ gió. Như một mảnh thiên thạch vớ vẩn trong vũ trụ bỗng rơi độp xuống đầu ta. Giềng kêu đau bụng. Sau rồi đau quá, chị mới chịu để xe ôm đưa đến bệnh viện. Người ta khám qua loa, chẩn đoán là viêm túi mật, phải mổ. Gia đình hẵng cáng bệnh nhân ra ngoài, tự đi mua máu và đóng đủ viện phí mới làm thủ tục nhập viện được. Gia đình có ai đâu? Chỉ có thằng con lớn mười hai tuổi và bà hàng xóm theo giúp.
Số tiền chạy chữa ngang bằng vài ba tạ thóc. ở thành thị thì chỉ bằng một bữa ăn nhậu đặc sản tàm tạm cho vài ba người. Nhưng người nông thôn như gia đình chị Giềng có bao giờ nhìn thấy khoản tiền to như thế. Bà hàng xóm và đứa con trai đặt chị nằm dưới một gốc cây khuất lối gần cổng sau bệnh viện. Chỉ còn có cách mong cho chị đỡ đau dần, rồi đi về. Người tuyệt vọng chỉ biết chờ phép lạ. Nhưng càng lúc Giềng càng đau hơn. Có phải viêm túi mật gì đâu. Một cái bệnh đơn giản cần một ca mổ đơn giản và kịp thời: Đau ruột thừa. Người không có tiền trong thời buổi kinh tế thị trường tiền trao cháo múc dễ được chọn một cái quyền là quyền chết. Giềng quằn quại kêu la. Bàn tay bóp

chặt tay thằng con như truyền bớt cái đau sang nó. Bàn tay chị cứ nới lỏng. Lỏng dần. Rồi tuột ra. Xuội xuống.
Mai Trừng cũng tự đội cho mình một vành khăn tang. Chỉ có dân xóm giềng đi đưa tang. Những hình hài gầy guộc, xiêu vẹo, như chính họ mới là những hồn ma. Con đường cát đôi chỗ ló ra những khoảng đất thịt trơn lép nhép sau trận mưa hôm trước. Bao nhiêu lâu khô hạn, hôm qua bỗng được một trận mưa. Cái huyệt đào từ trước, giờ đã lõng bõng nước. Quan tài thả xuống cứ nổi lềnh bềnh. Lại phải kéo quan tài lên. Phải tát cho hết nước. Khi ấy mới hạ huyệt được.
Đám ma không kèn trống. Bà sư cụ già yếu, không xuống núi được. Bà ngồi trên chùa gõ mõ tụng kinh cầu siêu. Rồi bà cho đánh chuông lớn chuông bé khắp chùa. âm thanh như một núi mảnh thuỷ tinh sắc vụn trút xuống. Núi âm thanh lấp đầy, xây thành mộ cho một linh hồn đột tử oan uổng. Người nghèo ở đâu chả vậy. Họ sống ngơ ngác giữa đời, không một nguồn bảo hiểm, số mạng có thể kết liễu bất cứ lúc nào bằng thiên tai, bằng một mảnh chai cứa vào chân gây nhiễm trùng, bằng đủ mọi thứ tai bay vạ gió mà những người sung túc hơn có thể chữa chạy được.
Sau đám tang, mọi người về hết. Thằng bé ngồi lại một mình. Tôi ngồi lại cùng nó. Mười hai tuổi, nó đã bị buộc trở thành chủ gia đình. Nó còn hai đứa em thiếu ăn, thiếu học. Nó không được quyền ngồi im tự hỏi, phải làm gì đây? Nó chỉ được phép đứng lên ngay lập tức, hùng hục lao vào dòng đời để kiếm ăn từng bữa cho cả nhà. Người cha nó ở nơi đâu? Anh ta có bị động lòng, có bị giật mình, có bị máy mắt, có bị vấp ngã vào ngày hôm nay không? Ngay cả tôi, tôi có bị giật mình, bị máy mắt bao giờ không nhỉ? Bạn bè tôi vẫn nói con cái tôi rải rác khắp nơi. Những người đàn ông bôn ba nhiều, khắp các đại dương, khắp cái gầm trời này, ai mà chả có những lần đánh rơi thản nhiên như thế.
- Mạ cháu chỉ bị ruột thừa. Có tiền thì mạ cháu không chết.
Thằng bé bất chợt nói. Giọng nó khô sắc.
- Người ta bảo khi đó bệnh viện bận cấp cứu cho một người tắm biển bị đau tim. Bọn tắm biển có tiền.
Lại sinh thêm một mối hận. Lại nuôi thêm một mối hận. Dân làm nông nghiệp ở vùng Cửa Lớn kéo ra chặn đường, không cho khách du lịch đi qua để tới bãi tắm. Xe ô tô phải đi vòng thêm mấy cây số. Người ta cũng kéo tới bãi tắm này để ngăn cản du khách. Giận cá chém thớt. Mối hận với người này lại trút lên đầu người khác. Hận thù thành một cái vòng luẩn quẩn.
- Người ta chỉ cứu bọn tắm biển. Bọn tắm biển có tiền.
Thằng bé lẩm bẩm nhắc lại.
Không thể an ủi gì được vào lúc này. Những cái chết thảm khốc nhất mà tôi đã từng chứng kiến, những nỗi đau tôi từng phải chịu, những lần bị phản bội, bị lừa đảo... thảy đều vô nghĩa, đều bé nhỏ so với nỗi đau khổ hiện hữu quá sức chịu đựng trên đầu, trên vai thằng bé này.

*
* *

Ngày hôm sau, chúng tôi giúp sư cụ cúng rằm tháng bảy.
Ba đứa bé đội khăn tang cũng lên chùa làm công quả. Khách đi tắm biển kéo lên chùa rất đông. Có những bộ mặt hiếu kỳ, xem cho biết. Có những bộ mặt thành tâm, thành tâm trong chốc lát. Có những bộ mặt ám tối tín điều, mê muội khổ sở. Họ vào chùa thắp hương, nghe kinh nghe kệ, cúng dường cho chùa rồi xin lại chút lộc thánh. Họ tha thẩn khắp vườn chùa, chỗ nào giắt được que hương vào là giắt để mà khấn vái, chỉ mong cầu được ước thấy, ăn nên làm ra. Có một nhà thì xây được ba nhà. Một vốn bốn trăm lời. Tôi thoang thoáng nghe được một lời cầu khấn như thế. Định đi cướp giật hay sao mà đòi một vốn bốn trăm lời? Sự thật là có những tên kẻ cướp, trước mỗi vụ làm ăn đều rất thành tâm đến nơi nhà thờ chùa chiền xin được phù hộ. Hành sự xong rồi thì tới lễ tạ và xưng tội sám hối.
Mai Trừng và tôi cùng mấy đứa trẻ và con Ki đi khắp cái vườn chùa rộng um tùm cây lá. Chúng tôi giắt những chiếc phễu cháo lá đa vào khắp các gốc cây, các chẽ cây, các bụi song mây và dứa dại, vào các kẽ đá. Đám cô hồn được ngày no đủ. Có mấy người ăn mày tới nhặt cháo lá đa húp ngay. Đám khách du lịch có kẻ vô ý đá phải làm đổ cả phễu cháo.
Thình lình, có một kẻ nhẩy bổ vào tôi từ phía sau. Dù từ phía sau thì tôi vẫn cảm thấy. Tôi tức thì tạt sang bên, khéo léo tung lại cái chân trái để gạt cẳng đối phương. Cùng lúc Mai Trừng nhìn thấy kẻ nọ cầm dao xông vào tôi, nên vội lao lên để che chắn và đẩy tôi ra. Kẻ cầm dao bị tôi gạt ngã, nhưng đang đà lao tới, đâm sầm vào Mai Trừng. Cả hai ngã vật xuống đất.
Con Ki lao tới cắn vào tay kẻ nọ và tước được con dao.
Tôi vặn tay kẻ xoã tóc kia, lôi dậy. Một mụ đàn bà. Một cặp mắt căm thù đến mức cuồng dại. Mụ ta hất mớ tóc lấp đầy trên bộ mặt nhớp nháp mồ hôi ra. Yên Thanh.
- Tao căm thù mày.
Cô ta rít lên. Thách thức. Sẵn sàng chịu sự trừng phạt tồi tệ nhất.
Thì sự trừng phạt đã hiện ngay trên gương mặt Yên Thanh. Nét đẹp hoa khôi vẫn thoang thoáng còn, nhưng tàn tạ héo úa. Chẳng rõ vì ngọn lửa hận thù trong lòng đốt cháy dần những gì tươi tắn? Hay là vì sự trác táng đàng điếm thâm quầng trên mắt, khô héo trên da mặt? Hay là vì cả hai.
Tôi đẩy cô ta về phía mấy người bảo vệ cùng một đám đông đang xúm lại.
Mai Trừng bị một vết chém vào cánh tay. Vết chém khá sâu, nhưng không chạm xương. Máu ra nhiều, chúng tôi đưa cô vào chùa, dùng bông băng để cầm máu. Sư cụ chỉ nhìn thấy mờ mờ. Cụ luôn miệng kêu Nam Mô A Di Đà Phật, sao lại ngay ở nơi cửa Phật thế này? Sao lại vào ngày xá tội vong nhân thế này?
Không trầm trọng. Băng bó một chút là ổn. Tôi và Mai Trừng đi ra sau chùa. Tránh những lời xót thương của sư cụ. Tránh ba đứa trẻ vừa mới chịu tang lại suýt phải chứng kiến một cái chết nữa. Tránh xa đám người ồn ào hiếu kỳ.
- Rốt cuộc nữ thần đồng trinh đã bị chảy máu.
Tôi nói đùa. Tôi nhớ chuyện ở một nước Nam á, người ta có tục tôn những bé gái lên làm nữ thần sống, làm nữ thần đồng trinh. Thần thánh không bao giờ chảy máu như

người phàm trần. Nữ thần cũng sẽ bị phế truất khi nào đến tuổi dậy thì, hoặc bị tai nạn xước da chảy máu.
Nữ thần đang ngồi bên tôi cũng vậy. Chỉ trước đây mấy ngày thôi thì đừng hòng lưỡi dao kia chạm được vào người cô. Con mụ Yên Thanh sẽ phải lăn quay ra với cánh tay đau đớn bất động.
- Em có tiếc vì không trừng phạt được nữa hay không?
- Em sung sướng vì được làm người bình thường.
Mai Trừng lại trả lời đơn giản. Cô ngả đầu lên vai tôi. Hình như cô thiu thiu ngủ. Gió xào xạc trên này. Biển rì rào dưới kia. Tất cả đều như đang hát ru.

Chúng tôi hỏa táng hài cốt cha mẹ Mai Trừng ở trong vườn chùa. Hai chiếc chảo gang lớn đựng hai bộ hài cốt ngập trong dầu hoả. Dầu hoả cháy, thiêu huỷ dần chỗ hài cốt thành tro. Phải rót thêm mấy lượt dầu cho đầy chảo. Đêm xuống rồi mà xương vẫn chưa rục ra hết. Mai Trừng và tôi phải ngồi canh hai cái chảo bốc lửa.
Rồi ít ngày nữa, chúng tôi sẽ rời chùa Bảo Sơn. Mai Trừng sẽ trở về với cõi người. Tôi sẽ trở về với biển. Cũng có thể dự định sẽ thay đổi. Chẳng có điều gì dám chắc. Cả hai nơi ấy đều có sóng ngầm, sóng dữ, sóng thần. Cả hai nơi đều đầy bất trắc. Cả hai nơi đều có những kẻ chán làm người, và những kẻ sung sướng vì được làm người bình thường.

Tôi đưa mắt nhìn xuống mặt biển đêm lấp lánh những con sóng lân tinh. Đằng sau một gềnh đá lại có những đốm lửa như hoa cà hoa cải. Mỗi đốm lửa quét một hình bầu dục hoặc một hình tròn méo mó. Những người đàn bà bán dâm đang đốt vía trong tư thế compa mở hai mươi lăm độ. Tất nhiên từ trên này, không ai nhìn thấy họ. Chỉ thấy những đốm lửa quay tròn như một vũ điệu lửa.
Đột ngột một đám lửa bùng lên ở chỗ con đường bên cạnh rừng dương. Soi rõ một đám người hú hét bỏ chạy cho xa cột lửa. Soi rõ cột lửa chính là chiếc xe Toyota Corona của tôi đang bùng cháy. Tôi đã bỏ xe lại đó, định lát nữa mới đánh xe về nhà trọ.
Tôi đứng bật dậy.
Nhưng không kịp rồi.

Chiếc xe đã nổ tung. Khung xe cháy lăn cuộn tròn trên mặt đường, rồi mắc vào hai cây dương. Hai cây dương cũng bắt lửa, cháy bùng như hai bó đuốc.
Mai Trừng đứng dậy. Bám chặt lấy tôi. Hai chúng tôi thành kẻ bất lực, chỉ còn biết đứng nhìn chiếc xe bốc cháy.
Ai là kẻ đốt xe? Yên Thanh? Lũ du côn tìm đến bãi tắm để hành lạc và thỏa chí ngông cuồng? Hay là những người dân quê bị mất đất quay ra trả thù bọn có tiền? Với họ, tất cả những người đi tắm biển đều là bọn có tiền ăn trắng mặc trơn, là kẻ ra đi để lại rác rưởi và chất thải trên vùng đất của họ, để lại những đứa con hoang và căn bệnh khó chữa chạy cho đám đàn bà địa phương. Để lại những căn bệnh truyền nhiễm trong lối sống cho đám đàn ông và lũ trẻ.
Bất đồ chuông chùa rung thảng thốt. Chuông rung hoảng loạn. Sư cụ đã bị cướp mất bình yên. Chuông giận dữ đổ ập vào không gian. Không còn là đống thuỷ tinh vỡ lanh canh. Lần này là cơn mưa loảng xoảng của mảnh gang mảnh thép. Cả cõi người sụp xuống dưới một cơn mưa kim loại. Cả cõi người bị nhấn chìm trong một trận hồng thủy ngập tràn kim loại.
Cõi nhân gian như đang kề bên bờ vực huỷ diệt. Động đất ở Nhật. Lụt lớn ở Trung Quốc. Sóng thần ở Bangladesh. Những trận nóng kinh hồn và bất thường ở những xứ như Pháp, Anh, thậm chí cả ở Mỹ, làm chết hàng ngàn người. Vậy thì chẳng phải cái hố đen diệt vong đã bắt đầu hiện ra rồi sao?
ở dưới núi, phía bên phải là vũ điệu những đốm lửa xoay tròn của những người đàn bà bán dâm. ở bên trái là chiếc xe ô tô của tôi vẫn đang cháy phừng phừng. ở trên cao này có hai ngọn lửa đang cháy trong hai chiếc chảo gang. Những mảnh vụn kim loại vẫn bay mù mịt trong không gian.
Tôi ba mươi lăm tuổi. Tuổi ấy Đức Phật được giác ngộ. Có nhiều người đi qua tuổi ba mươi lăm mà mãi mãi không giác ngộ. Có những người giác ngộ trước cả tuổi ba mươi lăm. Ngộ muộn hay ngộ sớm, họ tất thảy đều đáng thương.

-------------------Hết------------------

